RUTH RENDELL

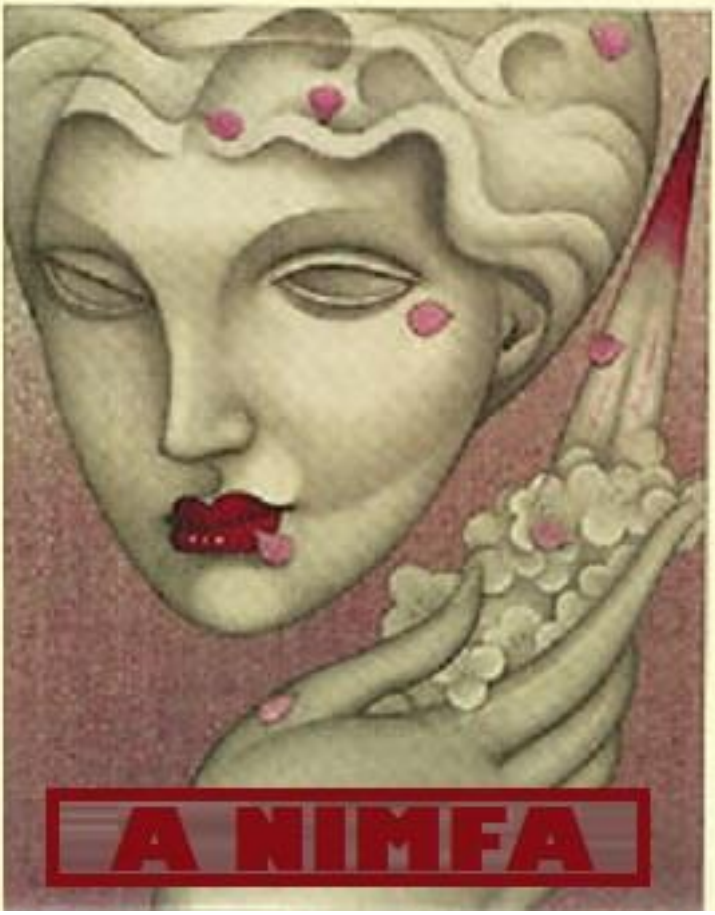

A NIMFA

Ruth Rendell

A NIMFA

KINIZSI KIADÓ

Philip gyűlölte az erőszak minden formáját. Imádta a gyönyörű dolgokat… Ilyen volt a kertjében álló kőszobor, Flora és barátnője, Senta.

A fehér bőrű, ezüst hajú, szépséges Senta, aki a megtévesztésig hasonlított a kőszoborra. A szenvedélyes, lenyűgöző Senta, aki azért könyörgött Philipnek, hogy szerelmét valaki meggyilkolásával bizonyítsa be számára…

A mű eredeti címe: The Bridesmaid

Copyright © Kingsmarkham Enterprises Ltd 1989

All rights reserved

Fordította: Erdő Orsolya

Hungarian edition and translation:

Copyright © 1998, Kinizsi Nyomda

ISBN 963 9160 17 2

Magyarországon kiadja a Kinizsi Kiadó
Felelős kiadó a kiadó ügyvezetője

1. fejezet

Az erőszakos halál lenyűgözi az embereket. Philipet felzaklatta. Valóságos fóbiája volt az erőszakkal kapcsolatban. Legalábbis így nevezte időnként magában: fóbia a gyilkosságtól, a gyilkolás minden formájától, az élet hiábavaló kioltásától a háborúban, valamint az értelmetlen haláltól balesetek során. Egyformán taszította az erőszak a valóságban, a tévé képernyőjén és a könyvekben. Hosszú évek óta így érzett, már egészen kiskorában is, amikor a többi gyerek játékpuskával lövöldözött, és úgy tett, mintha meghalt volna. Fogalma sem volt, mikor kezdődött és mi váltotta ki. A furcsa az volt az egészben, hogy nem volt gyáva vagy kényes, és nem is félt jobban másoknál. Inkább azzal lehetett magyarázni érzését, hogy egyáltalán nem szórakoztatta a természetellenes halál, és semmiféle bizsergető vonzást nem gyakorolt rá. Bármilyen formában találkozott vele, megpróbált elhúzódni tőle. Tudta, ez nem természetes. Rejtegette fóbiáját, vagy legalábbis megpróbálta elrejteni.

Amikor a többiek tévét néztek, ő is velük tartott, és nem csukta be a szemét. Sosem szidta az újságokat vagy regényeket. A többiek azonban tudtak érzéséről, és különösebben nem tartották tiszteletben azt. Egyáltalán nem tartotta vissza őket attól, hogy Rebecca Neave-ről beszéljenek.

Ha Philipen múlik, nem törődött volna a lány eltűnésével, még kevésbé bocsátkozott volna találgatásokba. Sőt a tévét is kikapcsolja. Amit valószínűleg már tíz perccel korábban megtett volna, elkerülve, hogy végig kelljen hallgatnia az Észak-Írországból, Iránból, Angolából származó híreket, valamint a franciaországi

vonatszerencsétlenségről és a lány eltűnéséről szóló beszámolót. Nem látta volna a lány fényképét, csinos arcát, mosolygó száját és szélben repkedő haját.

Rebecca egy őszi délutánon, három óra körül tűnt el. A húga beszélt vele szerda délelőtt, és a férfi, aki a barátja volt, bár a kapcsolatuk még igen friss, alig néhány napos, felhívta telefonon ugyanaznap délben. Ez volt az utolsó alkalom, amikor valaki hallotta a hangját. Egyik szomszédja látta, amint elhagyta a házat, amelynek egyik lakásában lakott. Zöld bársony melegítőnadrágot és fehér felsőrészt viselt. Ekkor látták utoljára.

Amikor a lány arca megjelent a képernyőn, Fee azt mondta: – Azt hiszem, egy iskolába jártam vele. Ismerős a neve. Rebecca Neave.

– Én sosem hallottam a nevét. Nem mondtad, hogy volt egy Rebecca nevű barátnőd.

– Nem volt a barátnőm, Cheryl. Háromezren jártunk abba az iskolába. Nem hiszem, hogy valaha is beszéltem volna vele. – Fee mereven bámulta a képernyőt, miközben az öccse megpróbált nem odanézni. Felvette az újságot és a középső oldalra hajtott, ahová a Rebecca Neave sztori még nem szivárgott be. – Biztos azt hiszik, hogy meggyilkolták - jegyezte meg Fee.

A képernyőn most Rebecca anyja jelent meg, és eltűnt lányáról kezdett beszélni. Rebecca huszonhárom éves, korongozást tanított felnőtteknek, mivel kevés jövedelme nem elég a megélhetéséhez, hirdetést adott fel, amelyben gyermekfelvigyázónak és házvezetőnőnek ajánlkozott. Elképzelhető volt, hogy valaki válaszolt a hirdetésére, és Rebecca találkozót beszélt meg az illetővel aznap estére. Legalábbis az anyja ezt mondta.

– Jaj, szegény asszony – jegyezte meg Christine, aki ebben a pillanatban lépett a szobába, kezében egy kávéscsészékkel megrakott tálcával. – Min mehet most keresztül! El tudom képzelni, én mit éreznék, ha valamelyikőtökről lenne szó.

– Nem valószínű, hogy velem ilyesmi történne – mondta Philip, aki bár vékony testalkatú volt, de magas és izmos. A testvéreire nézett. – Kikapcsolhatom?

– Nem bírod az ilyesmit, igaz? – kérdezte Cheryl. Gyakran volt morcos, és ezt meg sem próbálta leplezni. – Lehet, hogy nem is gyilkolták meg. Több száz ember tűnik el minden évben.

– Szerintem több is van a dolog mögött, mint amennyit elmondanak – mondta Fee. – Nem csapnák ezt a nagy felhajtást, ha csak egyszerűen eltűnt volna. Vicces, úgy emlékszem, ugyanarra a szakkörre járt, mint én. A lányok azt mondták, tovább akar tanulni, hogy tanár legyen. A legtöbben ezt nevetségesnek tartották, mert nekik egyetlen vágyuk volt: férjhez menni. Kapcsold ki a tévét, Philip, ha akarod. Úgysem mondanak többet Rebeccáról.

– Miért nem tudnak szép dolgokról beszámolni a hírekben? – kérdezte Christine. – Szerintem ugyanolyan sikerük lenne, mint így. Ugye nem lehet, hogy nincsenek szép dolgok?

– Csak a rossz dolgok számítanak hírnek – mondta Philip. – De nem lenne rossz kipróbálni az ötletedet. Felsorolhatnák a mai nap túlélőit: azokat, akiket kimentettek a vízből, és azokat, akik balesetet szenvedtek, de életben maradtak. – Egy pillanatra elhallgatott, majd sokkal komorabb arccal hozzátette: – És megemlíthetnék azokat a gyerekeket, akiket nem zaklatott senki, és azokat a lányokat, akiknek sikerült elmenekülniük támadóik elől.

Egy gyors mozdulattal kikapcsolta a tévét. Kellemes örömöt érzett, amikor a képernyő villant egyet, majd elfeketedett. Fee nem rágódott tovább Rebecca Neave eltűnésén, de az ezzel kapcsolatos találgatások nyilvánvalóan sokkal jobban érdekelték volna, mint az, ha Christine „szép dolgairól” kezdenek beszélgetni. Philip meglehetősen erőltetett kísérletet tett, hogy másfelé terelje a szót.

– Mikor kell holnap indulnunk?

– Ez az, csak válts témát. Teljesen rád vall az ilyesmi, Phil.

– Azt mondta, hogy hat körűlre kell ott lennünk. – Christine félénken a lányokra, majd Philipre pillantott. – Szeretném, ha egy pillanatra kijönnétek a kertbe. A tanácsotokat akarom kikérni.

Kis, barátságtalan kert volt, amely a napnak ebben a szakában tűnt a legszebbnek. Ilyenkor, amikor a nap a látóhatár felé ereszkedett, az árnyékok megnyúltak. A kert végében egy sor Leyland ciprus állt, hogy a szomszédok ne leskelődhessenek át. A füves rész közepén egy kör alakú betonlap volt, rajta egy madárfürdető és egy szobor. A betonon nem nőtt moha, de a madárfürdető alatti repedésből gazok kúsztak elő. Christine a szobor fejére tette a kezét, és gyengéden megsimította, mintha egy gyermeket simogatna. Két lányára és a fiára nézett, félig bátortalanul, félig kihívóan.

– Mit szólnátok, ha azt mondanám, szeretném nekiadni Florát ajándékba?

Fee ritkán tétovázott és mindig határozott véleménye volt. – Nem lehet egy szobrot adni valakinek ajándékba.

– Miért nem, ha szereti? – kérdezte Christine. – Azt mondta, tetszik neki, és nagyon jól mutatna a kertjében. Azt mondta, rám emlékezteti.

Fee, mintha meg sem hallotta volna anyja szavait, folytatta: – Az ember csokoládét vagy egy üveg bort ad másoknak ajándékba.

– Ő bort hozott nekem – mondta Christine tűnődő és hálás hangon, mintha az, hogy valaki egy üveg bort ajándékoz a ház úrnőjének, akivel vacsorázik, valami egészen különleges és nagylelkű gesztus lenne. Keze Flora fejéről a szobor márvány vállára csúszott. – Flora mindig egy koszorúslányra emlékeztetett. Talán a virágok miatt.

Philip korábban sosem nézte meg figyelmesebben a márványból faragott lányt. Flora egyszerűen az a szobor volt, amely mindig is ott állt házuk kertjében, a kis medence mellett. Az apja akkor vette,

amikor ő és Christine nászúton voltak. A római szobor miniatűr másolata körülbelül egy méter magas volt, bal kezében egy virágcsokrot tartott, jobbjával tógája aljáért nyúlt, felemelve jobb bokájáról. Mindkét lábával a földön állt, ennek ellenére mintha táncolt vagy lebegett volna. A legszebb azonban az arca volt. Amint jobban szemügyre vette, Philip rájött, hogy az ókori római vagy görög szobrok arca általában nem tetszik neki. Vaskos állkapcsuk és hosszú, egyenes orruk egyfajta vészjósló kifejezést kölcsönzött arcuknak. Az idők során minden bizonnyal megváltozott a szépségről alkotott elképzelés. Vagy talán ő a finomabb vonásokat kedveli. Flora arca azonban pontosan olyan volt, mint egy huszadik századi gyönyörű lányé: álla kerek, járomcsontja magas, ajka lágyan ívelt. Pontosan olyan, mint egy igazi, élő leány, kivéve a szemét. Flora szemei egymástól távol ültek, és mintha egyfolytában a távoli horizontot kémlelték volna, tűnődő, pogány pillantással.

– Mindig is úgy éreztem, hogy nem illik ide – jegyezte meg Christine. – Olyan *ostobán* fest. Úgy értem, attól, hogy ő itt áll, a kert többi része fest ostobán.

Valóban így volt. A szobor túl finom volt a környezetéhez. – Olyan, mintha műanyag pohárba öntenéd a pezsgőt – mondta Philip.

– Pontosan.

– Odaadhatod, ha akarod – vonta meg a vállát Cheryl. – Ő a tiéd, nem a miénk. Apától kaptad.

– Én mindenre úgy gondolok, mint ami mindannyiunké – mondta Christine. – Elmondása szerint gyönyörű kertje van. Azt hiszem, jobban érezném magam, ha tudnám, hogy Flora megfelelő környezetben van. Értitek, mire gondolok?

Philipre nézett. Bármennyire is próbálták meggyőzni a lányai, az újságok és a tévé, szíve mélyén sosem ismerte el a nemek

egyenlőségét. A férje halott volt, így a fiától várt döntést, útmutatást, tanácsot.

– Holnap magunkkal visszük – mondta Philip.

Akkor még nem tűnt olyan fontosnak a dolog. Miért is tűnt volna? Nem bírt olyan jelentőséggel, mint egy élet-halál döntés, amilyen az, hogy kössünk-e házasságot, szülessen-e gyerekünk, változtassunk-e pályát, vagy végeztessünk-e el egy létfontosságú műtétet? Ennek ellenére ugyanolyan fontos volt, mint bármelyik ezek közül.

Persze hosszú idő telt el, amíg ilyen összefüggésben gondolt a dologra. Kissé megemelte Florát, csak hogy lássa, milyen nehéz. Pontosan olyan nehéz volt, mint ahogy számította. Hirtelen azon kapta magát, hogy úgy gondol Florára, mint az anyja jelképére, aki a házasságkötésekor került az apjához, és most továbbáll Gerard Arnhamhez. Vajon ez azt jelenti, hogy Christine azt fontolgatja, férjhez megy Gerardhoz? Előző karácsonykor ismerkedtek meg, Philip nagybátyjának munkahelyi partiján, és kapcsolatukat a lassú udvarlás jellemezte, már ha egyáltalán udvarlásnak lehetett nevezni. Ez részben talán annak volt betudható, hogy Arnham sokat tartózkodott külföldön, üzleti ügyekben. Amennyire Philip tudta, a férfi csak egyszer járt a házukban. Most pedig mindnyájan megismerkednek vele. Ettől úgy tűnt, mintha a dolgok komolyabbra fordultak volna.

– Szerintem Hardyt nem kellene vinnünk – mondta az anyja. A kiskutya, amelyet Christine Hardy Aimes után nevezett el, mivel szerette a ruhákat, amelyeket a férfi tervezett, kijött a kertbe, és megállt mellettük. Christine lehajolt és megveregette a fejét. – Gerard nem szereti a kutyákat. Persze ez nem azt jelenti, hogy kegyetlenül bánik velük, vagy valami ilyesmi. – Úgy beszélt, mintha a kutyák kínzása egyenes következménye lenne a velük szembeni

ellenérzésnek. – Egyszerűen nem érdeklik. Egyáltalán nem törődött Hardyval aznap este, amikor itt járt.

Amikor visszamentek a házba, Fee hirtelen megjegyezte: – Floráról eszembe jutott, hogy Rebecca Neave egyszer készített egy lányfejet.

– Hogy érted azt, hogy készített egy lányfejet?

– Az iskolában. Agyagból. A fej életnagyságú volt. A tanár azonban nem volt hajlandó betenni az égetőkemencébe, hanem összetörette vele. Azt mondta, nem fejet, hanem edényt kellett csinálnunk. Nehéz elképzelni, hogy Rebecca talán most ott fekszik valahol holtan.

– Köszönöm, inkább meg sem próbálom elképzelni. Engem nem nyűgöznek le ennyire ezek a dolgok, mint téged.

Fee az ölébe vette Hardyt, aki a napnak ebben az órájában, mindenkit arra próbált rávenni, hogy vigye ki sétálni. – Nem arról van szó, hogy engem lenyűgöznek ezek a dolgok, Phil. Mindenkit érdekelnek a gyilkosságok, az erőszak és a bűntények. Azt mondják azért, mert bizonyos fokig mindenkiben megvan az ezekre való hajlam. Mindenki képes gyilkolni, néha mindenkiben feltámad a vágy, hogy megtámadjon valakit, fájdalmat okozzon neki.

– Bennem nem.

– Ő tényleg nem ilyen, Fee – szólt közbe % Cheryl. – Tudod, hogy igazam van. És beszélni sem szeret ilyesmiről, ezért fogd be a szádat!

Philip vitte Florát, mert ő volt az egyetlen férfi közöttük, és mint ilyen, feltehetően a legerősebb. Autó nélkül szörnyű volt az út Cricklewoodtól Buckhurst Hillig. Busszal utaztak a Kilburn állomásig, onnan metróval a Bond Streetig, ahol rengeteget vártak a Central Line vonatra. Négy előtt indultak, és már majdnem hat óra volt.

Philip még sosem járt Essexnek ezen a részén. Egy kissé Barnetre emlékeztette, ahol felemelő volt élni, és mintha mindig sütött volna a nap. Voltak ugyan házak az utcában, amelyen végiggyalogoltak, de elrejtették őket a bokrok és sövények. Mintha egy vidéki kisvárosban jártak volna. Az anyja és a testvérei messze előtte jártak, és Philip meggyorsította a lépteit, hogy utolérje őket. Cheryl, aki ugyan semmit nem cipelt, de magas sarkú cipőt és szűk farmert viselt, panaszosan felnyögött. – Anya, messze van még?

– Nem tudom, drágám. Csak annyit tudok, amennyit Gerard mondott: fel a dombra, majd jobbra a negyedik utca. – Christine mindig mindent szépnek nevezett. Ez volt a kedvenc szava. – Szép környék, ugye?

Rózsaszín vászonruhát, fehér dzsekit, nyakában gyöngysort viselt. Száját rózsaszín rúzzsal tette hangsúlyosabbá. Olyan nőnek látszott, aki nem marad sokáig egyedül. Haja lágy volt, és a napszemüveg elrejtette a szeme alatti ráncokat. Philip észrevette, hogy a jegygyűrűje ugyan az ujján van, de az eljegyzési gyűrűt letette. Christine-nek minden bizonnyal lett volna valami hóbortos magyarázata erre, például az, hogy az eljegyzési gyűrű az élő férj szerelmét jelképezi, míg a jegygyűrű viselését ugyanúgy elvárják az özvegyektől, mint a feleségektől. Fee természetesen viselte a saját eljegyzési gyűrűjét, és hogy ezt mutogathassa, egy kis táskát szorongatott a bal kezében. A hosszú, sötétkék ruha sokkal idősebbnek mutatta a koránál, túl idősnek, hogy Christine lánya lehessen.

Philip nem sok gondot fordított az öltözködésre. Erőfeszítései kimerültek Flora előkészítésében. Christine kérte, próbálja meg lemosni róla a zöld foltokat, de a szappan és a víz nem segített. Az anyja adott egy nagy tekercs puha papírt, amivel Philip betekerte a szobrot, majd második rétegként az aznap reggeli újság került Florára, az első oldalon a Rebecca Neave sztorival. Egy újabb

fénykép jelent meg a lányról, és beszámoló arról, hogy előző nap egy huszonnégy éves férfit kérdezett ki a rendőrség az üggyel kapcsolatban. Philip gyorsan becsomagolta a szobrot, majd ráhúzta azt a nejlonzsákot, amelyben Christine kabátja volt, amikor hazakerült a tisztítóból.

Ez nem volt valami jó ötlet, mert a csomag így rendkívül csúszóssá vált, és állandóan le akart siklani a válláról. Philip karja válltól csuklóig sajgott. Végre befordultak az utcába, ahol Arnham lakott. A házak itt kapcsolódtak egymáshoz, mint Barnetben; kertjük tele volt bokrokkal és színes őszi virágokkal. Philip már ennyiből is látta, hogy Flora bármelyikben jobb helyen lenne, mint náluk. Arnham háza háromemeletes volt, az ablakokon római spalettával, és oroszlánfejet formázó rézkopogtatóval a sötétzöld bejárati ajtón. Christine megállt a kapuban és körülnézett.

– Milyen kár, hogy el kell adnia! De sajnos nem tehet mást; meg kell osztania az árát a volt feleségével.

Arnham sajnos éppen rosszkor nyitotta ki az ajtót, gondolta Philip később, mert így hallhatta, amint Cheryl hangosan megjegyzi: – Én azt hittem, hogy a felesége meghalt. Nem tudtam, hogy elvált. Milyen ciki!

Philip tudta, sosem fogja elfelejteni a Gerard Arnhamre vetett első pillantást. Az volt a benyomása, hogy a férfi, akihez látogatóba jöttek, egyáltalán nem örül nekik. Középmagas, erős testalkatú volt, de nem kövér. Haja ősz volt, sűrű, és Philip nem tudta megmagyarázni magának miért, de jóképűségéről az olasz és görög férfiak jutottak eszébe. Csinos arcvonásai húsosak voltak, szája telt. Drapp nadrágot és fehér inget viselt, valamint egy könnyű sötétkék, barna és drapp kockás zakót. Arcán a döbbenetet hitetlenkedés váltotta fel, és egy pillanatra lehunyta a szemét.

Nagyon gyorsan ismét kinyitotta, lesietett a lépcsőn, és bármi volt is, ami felzaklatta, szívélyes udvariasság mögé rejtette. Philip

arra számított, hogy megcsókolja Christine-t, és minden bizonnyal Christine is erre számított, mivel magasra tartott arccal odalépett a férfihoz. Arnham azonban nem csókolta meg. Kezet rázott mindenkivel. Philip letette Florát az *egyik* lépcsőre.

– Ő Fiona, a legidősebb lányom – mondta Christine. – Ő az, aki mint mondtam, a jövő évben férjhez megy. Ez itt Philip, aki lakberendezőnek tanul és ez Cheryl… ő még csak most fejezte be az iskolát.

– És ez kicsoda? – kérdezte Arnham.

Attól, ahogyan Philip letette Florát, a szobor úgy nézett ki, mint kis csapatuk ötödik tagja. A csomagolás kezdett lefoszlani róla. A feje és az egyik karja kikandikált a nejlonzsákon támadt lyukon. Derűs arca, amelynek szeme mintha mindig túlnézett volna mindenkin, most teljesen csupasz volt, ahogyan a virágcsokrot tartó jobb keze is. A sötétzöld folt a szobor nyakán és a mellén, valamint a füléből hiányzó darabka hirtelen nagyon feltűnővé vált.

– Biztosan emlékszel rá, Gerard. Ő Flora, aki a kertemben állt, és azt mondtad róla, hogy tetszik neked. Nos, elhoztuk neked. Ettől kezdve a tiéd. – Amikor Arnham nem mondott semmit, Christine folytatta. – Ajándékba. Azért hoztuk el, mert azt mondtad, tetszik.

Arnham kénytelen volt lelkesedést mutatni, de nem ment valami jól. Florát kint hagyták és bementek a házba. Valójában *bevonultak,* mivel az előszoba keskeny volt, és csak egyesével tudtak besorjázni. Philip örült, hogy legalább Hardyt nem hozták magukkal. Ebben a házban nem volt helye egy kutyának.

A berendezés és a dekorációk gyönyörűek voltak. Philip mindig észrevette az ilyen dolgokat. Ha nem így lett volna, minden bizonnyal nem is jelentkezik a Roseberry Lawn Lakberendezés meghirdetett tanfolyamára. Egy nap, amely nap még nagyon távol volt, majd szeretett volna egy nappalit a házába, amely olyan volt, mint ez. A halványzöldre festett falakon vékony keretbe foglalt

grafikák lógtak, és a szőnyeg lágy, mély sárga színe a múzeumokban látott kínai porcelánokra emlékeztette.

Egy boltíven keresztül belátott az ebédlőbe, ahol egy kis asztal állt, két személyre megterítve: két rózsaszín szalvéta, két magas rózsaszín pohár, és egy szál rózsaszín szegfű egy vázában. Mielőtt felfoghatta volna ennek jelentését, Arnham a hátsó ajtón keresztül kiterelte őket a kertbe. Magával hozta Florát, óvatosan, mintha attól félne, hogy a szobor összepiszkítja a szőnyegét, és úgy fogta meg, mint egy bevásárlószatyrot.

Kint a kertben beállította a sziklakert melletti egyik virágágyásba, majd szabadkozva eltűnt a házban. Wardmanék a pázsiton ácsorogtak. Fee Philipre nézett Christine és Cheryl háta mögött, felvonta a szemöldökét és elégedetten bólintott, amely egyenlő volt a fölfelé fordított hüvelykujjal. Azt üzente ezzel, hogy elfogadta Arnhamet. Philip vállat vont. Megfordult és ismét Florára pillantott. A márványarc nem hasonlított sem Christine, sem más általa ismert nő arcára. Az orr klasszikus vonalú volt, a szemek meglehetősen távol ültek egymástól, az ajkak túlságosan hullámosak voltak, és az egész arcot belengte valami különös kifejezés, amely azt sugallta, Florát nem zavarják emberi érzelmek, kétségek és gátlások.

Arnham visszatért, és olyan helyre tették Florát, ahol láthatta saját tükörképét az apró tóban. Két szürke kő állt mellette, amelyet befutott valami különös, aranylevelű növény.

– Illik ide – jegyezte meg Christine. – Kár, hogy nem maradhat itt örökké. Remélem magaddal viszed, ha máshová költözöl.

– Igen.

– Gondolom ott is lesz egy szép kerted.

Arnham nem mondott semmit. Philip, mivel ismerte az anyját, arra számított, hogy Christine most elbúcsúzik Florától. Jellemző lett volna rá. Nem lepődött volna meg, ha az anyja arra kéri Florát, hogy viselkedjen jól az új helyen. Christine hallgatása és a magabiztosság,

amellyel követte Arnhamet a házba, azonban mindent megvilágosított. Semmi szükség elköszönni valakitől, akivel az ember a hátralévő életét együtt fogja leélni. Vajon valaki más is látta, vagy csak ő vette észre, hogy a kis asztalról eltűntek a tányérok, evőeszközök és a szegfű? Tehát Arnham azért sietett vissza a házba, hogy leszedje az asztalt. A dolog egyértelmű volt Philip előtt. Arnham egyedül Christine-t várta.

Úgy tűnt, az anyja és a lánytestvérei nem érzékelték, hogy neveletlenséget követtek el. Cheryl elterült a kanapén, lábát szétterpesztve kinyújtotta. Természetesen kénytelen volt így ülni, mert a nadrágja túl szűk volt, cipősarka pedig túl magas, hogy behajlíthassa a térdét és talpát a földre tegye. Fee rágyújtott egy cigarettára, anélkül hogy engedélyt kért volna Arnhamtől. Miközben hamutartót keresett, valósággal elveszett a rengeteg apró csésze, porcelán állatfigura és miniatűr váza között. Amíg Arnhamre várt, aki kiment a konyhába egy hamutartóért, cigarettájának végéről egy nagydarab hamu a sárga szőnyegre hullott.

Arnham nem mondott semmit. Fee az eltűnt lányról kezdett beszélni. Biztos benne, mondta, hogy az a férfi, aki segített a rendőrségnek, Martin Hunt volt, aki az újságok és a tévé szerint a lány eltűnésének napján telefonált. Mindig ezt mondták, ezeket a szavakat használták, ha úgy értették, gyilkost fogtak, de még nem tudták rábizonyítani a bűntény elkövetését. Ha az újságok többet közöltek, például megadták az illető nevét, vagy azt mondták, gyilkossággal gyanúsítják, megkockáztatták a rágalmazás vádját. Vagy megszegték a törvényt.

– Fogadni mernék, hogy a rendőrök jól megdolgozták. Szerintem meg is verték. Rengeteg olyan dolog történik, amiről mi nem tudunk. Vallomást akartak kicsikarni belőle, mert ahhoz nincs eszük, hogy bizonyítékokat szerezzenek, mint a detektívek a könyvekben. Biztos nem hitték el neki, hogy csak négyszer randevúzott a lánnyal.

És a rendőrségnek sincs könnyű dolga, mert nincs holttest. Még azt sem tudják biztosan, hogy meggyilkolták. Ezért kell mielőbb beismerő vallomást szerezniük. Ki kell *kényszeríteniük* a vallomást a fickóból.

– A miénk a legvisszafogottabb és legcivilizáltabb rendőrség a világon – jegyezte meg Arnham mereven.

Ahelyett, hogy cáfolta volna, Fee halványan elmosolyodott és megvonta a vállát. – Ha egy nőt meggyilkolnak, a rendőrök teljesen biztosak benne, hogy a férje vagy a barátja tette. Nem találjátok ezt borzalmasnak?

– Miért kell ezt bármilyennek találnunk? – kérdezte Cheryl. – Sőt azt sem tudom, miért kell erről beszélnünk. Kit érdekelnek ezek a dolgok?

Fee mintha meg sem hallotta volna. – Én személy szerint úgy gondolom, hogy az tette, aki telefonált a lány hirdetésére. Valami őrült lehetett, aki elcsalta a házába és meggyilkolta. Szerintem a rendőrök azt hiszik, Martin Hunt telefonált, csak elváltoztatta a hangját.

Philip mintha az undor és unalom jeleit vélte volna felfedezni Arnham arcán, de talán csak a saját érzelmeit vetítette ki a férfira. Megkockáztatva, hogy Fee azt mondja, szándékosan váltott témát, gyorsan megjegyezte: – Azt a képet csodálom – mondta, egy különös tájképre mutatva a kandalló fölött. – Saámuel Palmer festette?

Természetesen másolatra gondolt. Mindenki tudta volna, hogy másolatra gondol, kivéve Arnhamet, aki hitetlenkedve meredt rá. – Fel sem merülne bennem ilyesmi, ha Samuel Palmer az, akire én gondolok. A volt feleségem vette a képet egy garázsvásáron.

Philip elvörösödött. Erőfeszítései nem szabtak gátat Fee törvényszéki jellegű mondanivalójának.

– Lehet, hogy már meghalt, és meg is találták a holttestét, de titokban tartják. Azért, hogy csapdába csaljanak valakit.

– Ha ez így van – mondta Arnham – ki fog derülni a vizsgálat során. Ebben az országban a rendőrség nem tart semmit titokban.

Cheryl most szólalt meg először azóta, hogy visszajöttek a kertből. – Mondja, kit akar maga átverni?

Arnham nem válaszolt a kérdésre, csak kimérten megkérdezte: – Nem kérnek valamit inni? – Tekintete úgy pásztázott végig rajtuk, mintha legalább tizenketten lennének. – Kér valaki inni? – ismételte.

– Mit tud adni? – Ez Fee volt. Philip sejtette, ilyen kérdést nem szoktak feltenni az olyan embereknek, mint Arnham, annak ellenére, hogy Fee és Darren köreiben nem találtak benne semmi kivetnivalót.

– Bármit, amit csak kér.

– Akkor kaphatok egy Bacardi rumot és kólát?

Ez persze olyasmi volt, amivel a férfi nem tudott szolgálni. Ajánlott helyette sherryt, gint és tonikot. Philip nagy megdöbbenésére Christine, aki máskor félelmetesen érzékeny tudott lenni, nem vette észre a fagyott légkört. Kezében egy pohár Bristol krémlikőrrel, folytatta azt a vonalat, amit Philip elkezdett, egyenként megcsodálva Arnham bútorait és díszeit. Ez is szép volt, az is szép volt, minden nagyon szép volt, a szőnyegek különösek szépek és jó minőségűek voltak. Philip csodálta átlátszóságát. Anyja olyan alázatos hálával beszélt, mint aki váratlanul valami rendkívül nagylelkű ajándékot kap.

– Mindent el kell adnom – vágott közbe Arnham durván, egy csapásra összeszúzva mindent. – Bírósági döntés született arról, hogy minden berendezési tárgyat el kell adnom, és a befolyt összeget meg kell feleznem a volt feleségemmel. – Mély levegőt vett, ami igen sztoikusan hangzott. – És most szeretném elvinni a társaságot valahová vacsorázni. Mit szólnának egy közeli étteremhez?

Kiállt a Jaguárjával a garázsból. Nagy autó volt, így mindnyájan kényelmesen belefértek. Philip arra gondolt, hálát kellene éreznie Arnham-mel szemben, amiért mindnyájukat elviszi egy étterembe és kifizeti a vacsorájukat, az érzésnek azonban a nyomát sem bírta felfedezni magában. Úgy gondolta, sokkal jobb lett volna, ha a férfi előrukkol az igazsággal, megmondja, hogy csak Christine-t várta, aztán elszórakoztatja Christine-t, ahogyan eredetileg is tervezte. Fee, Cheryl és ő egyáltalán nem bánták volna, sőt jobban örültek volna neki… ő legalábbis mindenképpen… mint hogy most itt kelljen ülniük a félhomályban, egy másodrangú étteremben a bevásárlóközpont emeletén, és megpróbálni beszélgetni valakivel, aki láthatóan alig várja, hogy megszabaduljon tőlük.

Arnham generációjának tagjaiból hiányzik a nyíltság, gondolta Philip. Nem őszinték. Körmönfontak. Christine is ugyanilyen; ő sem mondana ki a világért sem olyasmit, amit gorombaságnak tart. Philipet dühítette, hogy az anyja úgy dicsérte az ételt, amit eléjük tettek, mintha Arnham főzte volna személyesen. Távol az otthonától, Arnham sokkal jobban megnyílt. Kedvesen eltársalgott Cheryllel arról, hogy mit akar csinálni, most, hogy befejezte az iskolát, Fee-t a vőlegényéről kérdezgette. Úgy tűnt, túltette magát kezdeti csalódásán vagy haragján. Az iránta tanúsított érdeklődés arra indította Cherylt, hogy az apjáról kezdjen el beszélni, ami Philip szerint a lehető legrosszabb téma volt. Azonban hármójuk közül Cheryl állt a legközelebb Stephenhez, és még most sem heverte ki az apja halálát.

– Igen, valóban ilyen volt – mondta Christine zavartan, miután Cheryl elmesélte, mennyire szeretett az apja szerencsejátékozni. – Kára azonban soha nem származott belőle senkinek. Nem hagyta volna, hogy a családja nélkülözzön. Sőt még időnként az előnyünkre is vált, nem? Sok szép dolgot, amit kaptunk, a nyereményéből vette.

– A nászútjukat is apa lóvers ennyereményéből fizették – mondta Cheryl. – De ő nem csak a lovakra fogadott, hanem minden másra is, igaz, anya? Ha a buszmegállóban várakoztunk, fogadott arra, hogy melyik busz jön hamarabb, a 16-os vagy a 32-es. Ha megszólalt a telefon, azt mondta:

– Ötven penny, hogy férfihang lesz, Cheryl, vagy ötven penny, hogy női hang. – Néha kimentem vele az agárversenyre. Azt nagyon szerettem, olyan izgalmas volt. Ott ültünk, ettünk vagy kólát ittunk, és figyeltük a kutyákat, ahogy körbefutottak. Az apám sosem volt dühös. Amikor érezte, hogy rossz kedve lesz, azt mondta: – Oké, mire fogadjunk? Ott áll két madár a fűben, egy rigó és egy veréb. Egy fontot teszek rá, hogy a veréb repül el elsőnek.

– Az egész élete egy nagy szerencsejáték volt – jegyezte meg Christine sóhajtva.

– És mi is – mondta Cheryl dühösen. Két pohár bort ivott, ami a fejébe szállt.

Valóban így volt. Még a munkája is egyfajta szerencsejáték volt, értékpapírokkal és részvényekkel spekulált, amíg egy nap, talán az idegeskedés, a stressz, a dohányzás, éjszakázás, állandó telefonálás hatására a szíve fogta magát és megállt. A régen meglévő szívbetegsége ellenére, amelyet eltitkolt a felesége és a gyerekei elől, nem volt sem életbiztosítása, sem tartalék pénze, így nem maradt más utána, csak a barneti házon lévő jelzálog, amelynek fedezetére nem volt biztosítási kötvény. Bár nem volt rá oka, úgy tervezte, hogy még hosszú évekig fog élni, amely idő alatt különböző szerencsejátékokkal valóságos vagyont gyűjt össze családja jövőjének biztosítására.

– Még Florát is fogadással szereztük – mondta Christine. – Firenzében voltunk nászúton, és egy utcában sétáltunk, amely tele volt kis antikvitásokkal. Az egyik kirakatában megláttam Florát és kérdeztem Stephent, nem találja gyönyörűnek? A háznak, amit

építettünk, volt egy kis kertje, és szinte láttam Florát, ahogy ott áll a kis tavacska szélén. Mondd el te, Cheryl, mi történt, úgy ahogy apád mesélte.

Philip látta, hogy Arnhamet érdekli a történet. Mosolygott. Ő is beszélt a volt feleségéről, akkor meg Christine miért ne beszélhetne a halott férjéről?

– Anya azt mondta, biztosan nagyon drága lehet, de apát sosem érdekelte az ilyesmi. Azt mondta, a szobor arca olyan, mint anyáé… bár szerintem nem igazán. Maga mit gondol?

– Talán egy kicsit – kockáztatta meg Arnham.

– Szóval apa azt mondta, azért tetszik neki a szobor, mert hasonlít anyára. Azt mondta: – Tudod mit? Fogadjunk rá. Én azt mondom, hogy ez a szobor Vénuszt, az istennőt ábrázolja. Ha nem az, megveszem neked.

– Én azt hittem, Vénusz az egy csillag – szúrta közbe Christine. – Stephen viszont azt mondta, Vénusz egy istennő. Cheryl tudja az ilyesmiket, tanulta az iskolában.

– Így aztán bementek a boltba és az eladó, aki beszélt angolul, elmondta apának, hogy a szobor nem Vénusz, ugyanis Vénusz majdnem mindig meztelen deréktól fölfelé…

– Ezt nem kell elmondanod, Cheryl!

– Apa is elmondta nekem… ez művészet, nem? Szóval az eladó azt mondta, hogy a szobor a Farnese Flora másolata. Ő a tavasz és a virágok istennője, és az ő csokra galagonyavirágból van. Azt fogja a kezében. Apa ezután kénytelen volt megvenni, pedig nagyon drága volt, több százezer valami, ahogy az ő pénzüket hívják, és haza kellett küldetniük, mert nem vihették fel a repülőgépre.

A beszélgetés visszakanyarodott arra a pontra, amikor átadták Arnhamnek a szobrot a saját házában. Talán ez egy jel volt számára, hogy kérje a pincértől a számlát. Amikor Cheryl befejezte a történetet, a férfi megjegyezte: – Ezek után úgy érzem, nem lett

volna szabad elfogadnom. – Úgy tűnt, mintha fejben kalkulálna, talán a lírát számolta át fontra. – Nem, tényleg nem fogadhatom el. Túlságosan értékes ajándék.

– De igen, Gerard. Szeretném, ha elfogadnád. – Már elhagyták az éttermet, amikor Christine ezt mondta. Kint sötét volt. Philip ugyan hallotta a szavakat, bár Arnham és Christine tőlük valamivel távolabb lépkedtek, és Christine megfogta a férfi kezét. Vagy talán az fogta meg Christine kezét? – Nagyon sokat jelent számomra, ha elfogadod. Kérlek! Boldoggá tenne a gondolat, hogy ott van nálad.

Miért vette a fejébe, hogy Arnham csupán a Buckhurst Hill-i állomásig viszi őket az autóján? Hiszen semmi ilyesmi nem hangzott el. Talán tényleg szereti Christine-t, és igyekszik mindent megtenni érte. Vagy talán lekötelezettnek érzi magát Flora miatt? Philip úgy érezte, a kezdeti feszélyezett hangulat elszállt. Christine az első ülésen ült és egyfolytában mesélt Arnhamnek: a környékükről, arról, hogy hol élt korábban, hol él most, és hogy ismét fodrászkodnia kellene, amit a házassága előtt csinált. Ugyanis, mondta, szükségük lenne még egy kis *bevételre.* A kifejezés ugyan finom volt, Philip arca mégis megrándult. Úgy tűnt a dolog, mintha Christine rá akarna akaszkodni Arnhamre. Kijelentette „megvárja, hogyan alakulnak a dolgok”, mielőtt eldönti, folytassa-e a fodrász szakmát, vagy sem.

Arnham a saját terveiről beszélt. A házat és minden bútort el kell adnia, mondta. A volt felesége és ő megegyeztek, hogy árverésen adják el, minden berendezési tárgyával együtt. Reméli, mondta, ez olyankor fog történni, amikor ő éppen valahol külföldön tartózkodik. Egy lakás nem lenne elég, vennie kell egy másik házat, de ugyanabban a körzetben, vagy valahol a közelben. Christine mit gondol Eppingről?

– Gyermekkoromban jártam néhányszor Epping Forestben.

– Ma nagyon közel voltál Epping Foresthez – mondta Arnham –, de én magára Eppingre gondoltam. Vagy Chigwell is megtenné. Lehet, hogy találnék egy kisebb házat Chigwellben.

– A mi környékünkre is költözhetnél – mondta Christine.

Ez Cricklewoodot és Glenallan Close-t jelentette, ahová a frissen megözvegyült Christine kénytelen volt átköltözni. Ezt a környéket még a legoptimistább ingatlanügynökök sem nevezték kellemesnek. Philip emlékeztette magát, miszerint Arnham már járt erre, így a piros téglából épült, fémkeret ablakos, cseréptetős házak, a drótkerítések és a szűk kertecskék nem fogják meglepetésként érni. A sötétség és a fák lombjába vesző utcai lámpák ködös fénye elrejtette a legrosszabbat. Nem volt nyomorúságos, csak szegényes és kopott és lepusztult. Philip, Cheryl és Fee, mintha összebeszéltek volna, besiettek a házba, magukra hagyva Arnhamet és Christine-t, hogy elbúcsúzhassanak egymástól. Christine azonban gyorsan elintézte a dolgot és már sietős léptekkel közeledett a házhoz a kis utacskán, amikor kivágódott az ajtó, és Hardy rontott ki rajta, vidám csaholással üdvözölve a ház úrnőjét.

– Na, mit gondoltok róla? Tetszett nektek? – Az autó még alig távozott. Christine nézte, ahogy távolodik, karjában Hardyval.

– Igen, kedves volt. – Fee a kanapén ülve az *Evening Standard*-ot lapozgatta, a Rebecca Neave ügy legújabb fejleményeit keresve.

– Neked is tetszett, Cheryl? Úgy értem Gerard.

– Nekem? Persze. Szimpatikus. Sokkal öregebb, mint apa volt, nem? Úgy értem, sokkal öregebbnek látszik.

– De azért jól elszúrtam a dolgot, igaz? Abban a pillanatban rájöttem, ahogy beléptünk az ajtón. A múltkor mondtam neki, hogy szeretném, ha megismerné a gyerekeimet, amire ő mosolyogott és bólintott, és a következő percben kért, hogy látogassam meg szombaton, és én nem tudom miért, ezt úgy értelmeztem, hogy mindnyájunkat meghívott. De persze nem, csak engem hívott

egyedül. Láttátok azt a kis, két személyre megterített asztalt, poharakkal, virággal, meg mindennel?

Philip lefekvés előtt kivitte Hardyt sétálni. Hátulról, a kert felől közelített a házhoz. Egy pillanatra megállt, és Flora üres helyére meredt, amelyet megvilágított a konyhából kiszűrődő fény. Ekkor azonban már késő volt visszacsinálni azt, ami megtörtént. Visszatérni a Buckhurst Hillre másnap, tegyük fel, és visszakérni Florát… már az is túl késő lett volna.

Akkor persze még nem érezte, csak azt, hogy valamit elrontottak és az egész nap kárba veszett.

2. fejezet

Kaptak egy képeslapot, amelyen a Fehér Ház volt. Ez két héttel azután történt, hogy látogatóban jártak a Buckhurst Hillen, és Arnham Washingtonban volt. Christine nem tudta pontosan megmondani, mi a férfi munkája, de Philip kiderítette, hogy egy brit cég exportmenedzsereként dolgozik, a Roseberry Lawnon lévő központi iroda közelében álló épületben. Fee hozta be a postát szombat reggel. Megnézte a feladót és a bélyeget, de nem olvasta el az üzenetet. Christine rápillantott, majd hangosan felolvasta.

– New Yorkból utaztam ide, és a jövő héten Kaliforniában vagy *A Parton* leszek, ahogy itt mondják. Az időjárás sokkal jobb, mint otthon. Megbíztam Florát, hogy vigyázzon a házra. Szeretettel, Gerry.

Christine feltette a képeslapot a polcra az óra és Cheryl fényképe közé, amelyen a lány a kölyök Hardyt tartja a karjában. A nap folyamán Philip még egyszer látta, hogy leveszi a lapot és újra elolvassa, ez alkalommal már szemüveggel. Ezt követően Christine megfordította a lapot és alaposan megnézte a képet, mintha valamiféle jelet vagy keresztet keresne rajta. A következő héten levél érkezett. Nem csupán egy rövid levél, hanem több, összehajtogatott lap egy légipostai borítékban. Christine ezt nem nyitotta ki társaságban, még kevésbé olvasta fel.

– Szerintem ő telefonált tegnap este – mondta Fee Philipnek. – Tudod, amikor megszólalt a telefon féltizenkettő körül. Még gondoltam is, ki hívhat minket ilyen későn? Anya úgy ugrott fel,

mintha számított volna rá. Utána azonban egyenesen elment lefeküdni és egy szót sem szólt.

– Washingtonban fél hét lehetett. Biztosan akkor végzett az aznapi munkájával és készült valahová vacsorázni.

– Nem, mostanra már Kaliforniában van. Kiszámoltam. Kaliforniában kora délután volt, és biztosan akkor ebédelt. Nagyon sokáig beszéltek. Úgy tűnik, nem érdekli, mennyibe kerül.

Philip arra gondolt, bár hangosan nem mondta ki, hogy Arnham ezt a telefont minden bizonnyal a londoni költségszámlájára terhelte. A tény, hogy sok megbeszélnivalója volt Christine-nel, már magában is jelentőségteljes volt.

– Darren és én úgy döntöttünk, hogy jövő májusban összeházasodunk – mondta Fee. – Ha Arnham és anya karácsonykor eljegyzik egymást, miért ne lehetne egyszerre az esküvőnk? Akkor ez a ház rád marad, Philip. Anyának nem lesz rá szüksége, hiszen Arnham gazdag. Jenny és te lakhatnátok itt. Úgy értem, feltételezem, hogy egy nap ti is összeházasodtok Jennyvel, nem?

Philip csak mosolygott. A ház gondolata csábító volt; olyasmi, amire eddig még fel sem merült benne. Magától nem választotta volna, de akkor is egy ház volt, ahol élni lehet. Egyre inkább kezdte úgy szemlélni a dolgot, mint valós lehetőséget. Philip félelmei, hogy házának váratlan megszállása megváltoztatta Arnham Christine iránti érzelmeit vagy legalábbis óvatosságra intette, megalapozatlannak tűntek. Nem érkezett több képeslap, és ha levél jött is, Philip nem látta ezeket, de egy késő este ismét megcsördült a telefon, és néhány nappal később Christine elárulta, hogy délután hosszas beszélgetést folytatott Arnhammel.

– Egy kicsivel tovább kell maradnia. Kaliforniából Chicagóba megy. – Christine olyan áhítattal beszélt, mintha Arnham egy űrutazást tervezne a Marsra, vagy mintha a Valentin napi vérengzés csak nemrég történt volna. – Remélem, nem lesz semmi baja.

Philip soha nem mondott a házról semmit Jennynek. Még akkor is sikerült visszafognia magát, amikor egyik este a moziból hazafelé egy ismeretlen utcán sétáltak végig, és a lány rámutatott egy háztömbre, ahol több lakás is kiadó volt.

– Ha majd befejezted a tanulmányaidat…

Egy lapos, ronda épület volt, körülbelül hatvanéves, a bejárat fölött omladozó stukkókkal, Philip megrázta a fejét, és motyogott valamit a magas bérleti díjakról.

Jenny megfogta a karját. – Rebecca Neave miatt nem tetszik?

Philip döbbenten meredt a lányra. Több mint egy hónap telt el a lány eltűnése óta. Az újságokban időről időre különböző teóriák, hosszú spe* kulációk jelentek meg, amelyekben írójuk hosszan fejtegette, szerinte mi történt az eltűnt lánnyal. Egyik sem volt valós hír, és egyetlen nyom sem bizonyult igazinak. Rebecca Neave úgy eltűnt, mintha elpárolgott vagy láthatatlanná vált volna. A név egy másodpercig semmit sem jelentett Philip számára, aki gondosan kizárta az agyából azt, mivel gyűlölt ilyesmiken rágódni. Lassan azonban felködlött benne a történet.

– Rebecca Neave?

– Itt lakott ebben a házban, nem? – kérdezte Jenny.

– Fogalmam sem volt róla.

Hangja nagyon kimért lehetett, mert érezte, a lány úgy néz rá, mint akinek meggyőződése, valami olyasmit tettet, amit nem is érez igazán. Azonban Philipnek ez a fóbiája olyan erős volt, hogy gyakran azokra az emberekre is kiterjedt, akik hagyták, hogy az erőszak birtokba vegye az agyukat. Nem akart mogorvának vagy prűdnek látszani. Mivel a lány ezt várta el tőle, felnézett az utcai lámpák narancssárga fényében fürdő épületre. Egyetlen ablak sem volt nyitva. Hirtelen kinyílt a bejárati ajtó, egy nő lépett ki rajta és beszállt egy autóba. Jenny nem tudta megmondani, pontosan melyik lakás

volt Rebeccáé, de úgy sejtette, az, amelyiknek ablakai a jobb felső sarokban voltak.

– Azt hittem, azért nem tetszik a gondolat.

– Nem. Semmi kedvem ilyen messze lakni. – Északra az északi körforgalmi úttól, úgy értette. Arra gondolt, milyen nagy meglepetés lenne, ha elmondaná, lesz egy háza, ahol bérleti díjat sem kell fizetni, de valami visszatartotta, valami belső elővigyázatosság meggátolta. Talán néhány hét múlva bizonyossá válik a dolog… addig pedig tud hallgatni.

– Különben is várnom kell, amíg valami állást szerzek – mondta.

Tudomása szerint Arnham legutóbb november végén hívta Christine-t. Hallotta, amint az anyja késő este beszél valakivel, és Gerrynek szólítja az illetőt. Úgy gondolta, hogy Arnham ezt követően hamarosan visszatér… illetve Fee gondolta úgy. Fee figyelte az anyjukat, ahogyan egykor egy anya figyelhette a lányát, az izgatottság jeleit vagy külsejének megváltozásának nyomait keresve rajta. Nem kérdeztek semmit az anyjuktól. Christine sosem avatkozott be a magánügyeikbe. Fee szerint letörtnek látszott, de Philip semmi ilyesmit nem vett észre rajta. Olyan volt, mint máskor.

Elmúlt a karácsony, és Philip befejezte a tanfolyamot. A Roseberry Lawn stábban dolgozott, és fizetésének egyharmadát odaadta Christine-nek. Tudta, ha Fee elköltözik otthonról, ennél többet is kell adnia, és meg kell tanulnia nem bánkódni miatta. Christine csendben, nem csapva nagy felhajtást körülötte, elkezdett egy kis pénzt keresni azzal, hogy megcsinálta a szomszédok haját. Ha az apja élne, gondolta Philip, nem hagyná, hogy Christine a Tescóban dolgozzon. Nem mintha sokáig tartott volna. Ezen a helyen csak három hétig húzta, aztán ahelyett, hogy új munkahelyet keresett volna, inkább bejelentkezett a segélyre.

A Glenallan Close-i ház nappalijában, amely egykor két szoba volt… vagy kicsi szobák lehettek, mert így, egybenyitva is alig hat

méter hosszúak voltak… a Fehér Házat ábrázoló képeslap továbbra is ott állt a polcon. Minden karácsonyi lap eltűnt, de Arnham lapja maradt. Philip szerette volna levenni és kidobni, de az a kényelmetlen érzése volt, hogy Christine valóságos kincsnek tekinti. Egyszer, amikor oldalról pillantott rá a napfényben, fényes felületén látszottak az anyja ujjlenyomatai.

– Talán még nem jött vissza – mondta Fee.

– Egy üzleti út nem tart négy hónapig.

– Anya megpróbálta felhívni – szólt közbe Cheryl váratlanul –, de a szám nem kapcsolható. Anya szerint rossz a telefonja.

– Költözni készült – mondta Philip lassan. – Emlékeztek? Ő maga mondta. Elköltözött, anélkül hogy anyának elárulta volna, hová.

Philip, amikor éppen nem az ügyfeleit vagy lehetséges ügyfeleit látogatta, megosztotta idejét a Brompton Road-i bemutatóterem és a Baker Street-i iroda között. Amikor ebédelni ment, és leparkolta az autóját, gyakran eszébe jutott, hátha összefut Arnhammel. Egy ideig még reménykedett benne, hogy ez megtörténhet, hátha a fiának látványa eszébe juttatja Arnhamnak Christine-t, de ahogy telt az idő, egyre kevésbé vágyott a találkozásra. Ha mégis megtörténik, nagyon kínosan érezte volna magát.

– Szerinted anya nem öregedett meg mostanában? – kérdezte Fee. Christine nem volt otthon; Hardyt sétáltatta. Fee előtt az asztalon nagy halom esküvői meghívó hevert. Borítékokat címzett.
– Évekkel idősebbnek látszik, nem?

Philip bólintott. Fogalma sem volt, mit mondhatna. Hat hónappal korábban megesküdött volna rá, hogy az anyjuk sokkal fiatalabbnak látszik, mint Stephen Wardman halála óta bármikor. Azt a következtetést vonta le belőle, hogy az anyja olyan típusú asszony, akinek csak a fiatalság áll jól. Fee is ilyen volt. A rózsásfehér bőr az első, ami kifakul. Mint a rózsaszirom, amelynek a széle idővel megbarnul. A halványkék szem sokkal hamarabb elveszíti

csillogását, mint a sötét. Az aranyszőke haj szalmasárgává változik, majd hamuszürkévé… különösen ha saját magán nem alkalmazza azokat a festékeket, amelyekkel a vendég haját kezeli.

– Ha jól tudom, szakítottatok Jennyvel – mondta Fee. – Őt akartam felkérni az egyik koszorúslányomnak, de ha szakítottatok, nem teszem.

– Úgy tűnik – bólintott Philip, majd: – Igen, valóban szakítottunk. Veheted úgy, hogy vége.

Nem akarta elmagyarázni a nővérének. Ez valami olyasmi volt, amiről úgy érezte, nem köteles megmagyarázni senkinek. Nem volt szükség ünnepélyes bejelentésre, mintha a házassága vagy akár a jegyessége bomlott volna fel. Nem mintha Jenny megpróbálta volna belekényszeríteni a házasságba. Ő nem olyan volt. De már több mint egy éve jártak együtt. Teljesen természetes volt, hogy a lány szeretné, ha Philip odaköltözik hozzá, vagy inkább ha ketten együtt találnak egy helyet, ahol együtt élhetnek, ahogyan azon az estén, amikor Jenny megmutatta azt a házat, ahol Rebecca Neave lakott. Philip azonban kénytelen volt nemet mondani azzal, hogy nem hagyhatja magára Christine-t. Az igazság az volt, hogy nem engedhette meg magának, hogy elhagyja Christine-t.

– Te is és anya is – mondta Fee sóhajtva. – Örülök, hogy az én kapcsolatom Darrennel olyan szilárd, mint a szikla.

Ez egy olyan kifejezés, ami nagyon is pontosan illik Fee jövendő férjére, gondolta Philip. Még Darren tagadhatatlanul jóképű arca is olyan, mintha sziklából faragták volna. Nem próbálta elképzelni, Fee miért akarhat hozzámenni. Ez egy olyan téma volt, amitől igyekezett elzárkózni. Lehet, hogy igyekszik megszabadulni Glenallan Close-tól és minden velejáró felelősségtől.

– Azt hiszem, akkor szólnom kell Sentának – mondta Fee. – Ő Darren unokahúga, és Darren anyja szeretné, ha őt kérném fel. Azt mondja, megsértődik, ha nem teszem. Aztán ott lesz Cheryl és

Janice, és Darren másik unokahúga, Stephanie. Már alig várom, hogy megismerd Stephanie-t. Teljesen a te eseted.

Philip nem hitte, hogy lenne bármilyen esete. Barátnői között voltak magasak és alacsonyak, sötétek és szőkék. Képtelen volt lépést tartani Darren kiterjedt rokonságával. Többen közülük kétszer vagy háromszor is újraházasodtak, minden házasságukból született gyermek és közben begyűjtőitek néhány nevelt gyereket is. Darren apjának és anyjának is volt előző férje és előző felesége. Wardmanék kis családja valósággal elveszett mellettük. Pillantása visszavándorolt a polcon álló képeslapra, és anélkül hogy elolvasta volna, eszébe jutott a sor, amelyben Arnham azt írja, Flora felügyeletére bízta a házat. Addig ismételgette magában, amíg a szavak elveszítették jelentésüket. Ráadásul mostanában egyre többször észrevette az üres helyet a kertben, ott ahol korábban Flora állt.

Egyik nap ebédidőben megtalálta az épületet, amelyben Arnham cége működött. Elhaladt a bejárat előtt, visszafelé tartva az irodába, a szokásosnál egy kissé eltérő útvonalon a kávéházból, ahol egy szendvicset evett és egy kávét ivott. Valamilyen okból teljesen biztos volt benne, hogy találkozik Arnhammel, hogy ebben az órában Arnham is visszafelé jön ebédelésből, és bár nem találkozott vele, bizonyos szempontból közel került hozzá. Látta az autóját, a Jaguárt, amely a kis, az épületben dolgozók számára fenntartott parkolóban állt. Ha korábban megkérdezik, Philip azt mondta volna, nem emlékszik Arnham autójának rendszámára, most azonban, ahogy megpillantotta, azonnal tudta, hogy ez az.

Az anyja a konyhában volt, valakinek a haját csinálta. Philip arra gondolt, egyik legszörnyűbb dolog az otthonlakásban, amikor hazajön az ember és azt látja, hogy a konyha fodrászüzletté változott. Mindig tudta, abban a pillanatban, ahogy belépett az ajtón. A sampon édeskés mandulaillata betöltötte az egész házat,

de még ennél is rosszabb volt, ha az anyja dauert csinált. Ilyenkor a házban záptojásszag terjengett. Tiltakozott az anyjánál ezért, és megkérdezte, miért nem lehet a fodrászkodást a fürdőszobában végezni. Lehetne, mondta az anyja, de miért fűtse be a fürdőszobát, amikor a konyhában amúgy is megy a Rayburn és meleg van?

Miközben felakasztotta a kabátját, egy női hangot hallott. – Jaj, Christine, belevágtál a fülembe!

Christine nem volt jó fodrász, és gyakran történtek hasonló kis malőrök. Philipnek néha valóságos rémálmai voltak, amikor elképzelte, hogy valamelyik vendég bepereli az anyját leforrázott feje, kihullott haja, vagy, ahogyan most is, levágott füle miatt. Eddig szerencsére nem történt ilyesmi. Az anyja olcsón dolgozott; sokkal kevesebbet kért, mint a High Road-i fodrászok. Ezért jöttek hozzá ezek a Gladstone Park-i háziasszonyok, bolti eladók és részmunkaidős titkárnők. Mindent megtettek, hogy spóroljanak valamin. Azonban a meleg víz és az áram költségével, a Rayburn égetésével, amikor nem volt rá semmi szükség, valamint a habok, zselék és lakkok árát számítva az anyja bármivel is előbbre lett volna, mint amikor az anyja, saját szóhasználata szerint, unatkozó asszonyság volt.

Philip öt percet adott nekik. Ennyi elég volt az anyjának, hogy megszokja a tényt, a fia hazaérkezett. Fee nem volt itthon, talán Darrennél volt, Cheryl azonban a fürdőszobában lomolt. Hallotta a rádió hangját kiszűrődni az ajtó mögül, majd a vízcsobogást. Benyitott a konyhába és megköszörülte a torkát. Nem mintha hallották volna. Az anyja kezében zúgott a hajszárító. Philip tekintete azonnal a vendég fülét kereste, amelyen egy véres vattacsomó vöröslött.

– Biztos vagyok benne, hogy jólesne egy csésze tea, Mrs. Moorehead – mondta Christine.

Ez, a cukorral, amit az anyja beletesz, valamint a süteménnyel, amit a vendég megeszik, továbbcsökken a négy és fél font, amelyet Christine a mosásért, vágásért és szárításért kap. Gyűlöletes volt így gondolkodni, lealacsonyító, hogy így kell gondolkodnia. Ha nem vigyáz, még képes lesz megkínálni a véres asszonyságot megcsappant sherry készletükből. Ő maga is szívesen megivott volna egy pohárral, de kénytelen volt megelégedni a teával.

– Jó napod volt, drágám? Mit csináltál?

Határtalan érzéke volt, hogy a legjobb szándékkal a legrosszabb dolgokat mondja. – Jóleső érzés két ilyen öregasszony számára, ha egy férfiemberrel beszélgethet, igaz, Mrs. Moorehead? Kellemes változatosság.

Philip látta, hogy a szőkített hajú, vastagon kifestett vendég, aki még mindig fiatalnak tartja magát, felegyenesedik a székben és megrándul a szája. Gyorsan mesélni kezdett a házról, ahol aznap járt, és ahol javasolta a tulajdonosnak, hogy az egyik hálószobát alakíttassa át fürdőszobává. A teavíz felforrt, a kanna köpködött és ugrált a tűzhelyen. Két teafiltert tett bele, bár tudta, a pazarlás bosszantja Christine-t.

– Hol volt ez a ház, Philip? Valami szép környéken, igaz?

– Olyasmi, mint Chigwell – felelte Philip.

– Ez egy második fürdőszoba lett volna, igaz?

Philip bólintott, odaadta a vendégnek a csészéjét, Christine-ét pedig letette az asztalra egy Elnett hajlakk és egy babkonzerv közé.

– Mi nem vagyunk ilyen szerencsések, igaz, Mrs. Moorehead? Attól tartok, az ilyesmi a legvadabb álmainkon is túltesz. – Újabb arcrándulás, és Moorehead asszonyság feje a hajszárítóhoz koccant. – Ugyanakkor hálásnak kell lennünk azért, amink van. Philip megígérte, hogy egy nap új fürdőszobát csináltat nekem, igazi luxus fürdőszobát, ami jóval elegánsabb, mint amit ebben az utcában megszoktunk.

Mrs. Moorehead talán néhány házzal lejjebb lakott. Dühösnek és agresszívnek tűnt, de valószínűleg mindig ilyen volt. Philip fürdőszobákról és a forgalomról, és a tavaszihoz hasonló időjárásról beszélt. Mrs. Moorehead mielőtt távozott volna, Philip szerint teljesen feleslegesen közölte velük, hogy valami nőegyleti rendezvényre tart. Christine nekilátott rendbetenni a konyhát; a nedves törülközőket berakta a mosógépbe. Philip sejtette, hogy a Rayburnben krumpli sül, és rosszkedvűen vette tudomásul, hogy megint konzervbabbal leöntött, héjában sült krumplit esznek.

Cheryl lépett a konyhába, indulásra készen. Beleszimatolt a levegőbe és megborzongott. – Nem kérek semmit enni.

– Remélem nem leszel anorexiás – jegyezte meg Christine aggodalmas arccal, miközben a maga sajátos módján végigmérte a lányát. Mintha a nyaka nyújtogatásával és közelről a másik arcába meredéssel a távolság által elrejtett tünetek azonnal felfednék magukat. – A barátod elvisz ebédelni?

– Ki az a *barátom?* A bandával megyek tekézni.

Cheryl ideges volt és nagyon sovány, szőke haja imitt-amott zöldes színben pompázott, és égnek állt, mint egy üvegmosó. Szűk farmert és méreténél több számmal nagyobb bőrdzsekit viselt. Philip arra gondolt, ha nem a húga lenne, ha nem ismerné, és találkozna vele valahol a városban, utcalánynak vagy csövesnek nézné. Borzalmasan nézett ki. A szája sötétbarnára volt festve, a körme pedig fekete volt, mint a bőrdzsekije.

Sejtette, hogy Cheryl belekeveredett valamibe, de nem akart erre gondolni. Csaknem beleremegett, amikor felmerült benne, hogy a húga talán kábítószerezik. De miből fizetné? Mit csinál, hogy kifizethesse a kábítószert? Hiszen nincs munkája. Figyelte a lányt, amint ott állt az asztal előtt és Christine üvegeit és flakonjait vizsgálgatta. Felvett egy újfajta habot, beledugta az ujját és megszaglászta. Ha valami érdekelte, az a kozmetika volt, ennek

ellenére nem volt hajlandó beiratkozni a kozmetikus tanfolyamra, amit Fee ajánlott neki. A vállán egy fekete bőrtáska lógott. Egy vagy két héttel ezelőtt Philip meglátta a táskát nyitva. Tele volt papírfecnikkel, tíz- és húszfontos bankjegyekkel. Másnap kényszerítette magát, hogy megkérdezze Cheryltől, honnan szerezte a pénzt. A lány nem lett mérges és nem védekezett. Egyszerűen kinyitotta a táskát és megmutatta, hogy nincs benne semmi. A pénztárcájában is csak ötven penny volt.

Philip arra eszmélt, hogy Cheryl bevágja maga mögött a bejárati ajtót. Besétált a nappaliba, kezében az újratöltött teáscsészével. Ebben a szobában sosem nézte meg igazán a bútorokat, most azonban valósággal rájuk csodálkozott. Talán a múlt felidézése volt az oka, az Arnham világával való találkozás okozta sokk. A bútorok túl jók voltak a szobához, amelyben elhelyezést nyertek… kivéve a bérelt televíziót. Christine kénytelen volt eladni a házat és holmijai nagy részét, a nappali berendezését… a kanapét és a karosszékeket, a mahagóni étkezőasztalt és a hozzávaló székeket, a három vagy négy antik darabot… megtartotta. Egyáltalán nem illettek ide, túl nagyok voltak, és élesen elütöttek a harmincas évek kandallójától és a rózsaszín üvegből készült falilámpáktól. Összegömbölyödve az egyik karosszékben, ahol nem lett volna szabad lennie, Hardy aludt.

Arnham autójának látványa megmutatta számára mindazt, amivel nem akart szembenézni. A férfi itthon volt, valószínűleg már hónapok óta. Új helyre költözött, anélkül hogy megadta volna Christine-nek az új telefonszámát. Ejtette az anyját… *faképnél hagyta,* ahogy Christine generációja mondaná. Az esték egyre világosabbak voltak, és már a franciaablakból is látszott a kis madárfürdető medence és a betonlap, ahol korábban Flora állt. Philip az ablaknál ácsorgott, visszagondolva Christine lelkesedésére, amellyel a szobrot ajándékba készült adni Arnhamnek.

Az asszony belépett a szobába, kezében egy tálcával, rajta a sült krumplikkal és a babbal. A csordultig töltött poharakból kilöttyent a víz a tálcára. Philip gyorsan odalépett és elvette tőle. Az anyja mindent megtett, amit csak tudott. Csak éppen… szörnyű rágalom!… az érzelmi dolgokon kívül semmi nem ment jól neki. Ügyesen tudott szeretni egy férfit és ügyes volt abban, hogy gyermekei biztonságban érezzék magukat és boldogok legyenek. Ezek a képességek a lényéből fakadtak. Nem tehetett róla, hogy született pazarló, egyike azoknak az embereknek, akik többet költenek a pénzkeresetre, mintha nem csinálnának semmit.

Tévét néztek, így egy ideig nem kellett beszélgetniük. Még csak hét óra volt. Philip ugyan a képernyőt bámulta, ahol egy táncos tollakkal díszített tüllruhában repkedett fel-alá, de valójában nem látta. Észrevette, hogy Christine, tálcáját az ölében egyensúlyozva, ismét kinyitotta a *Menyasszony* képesújságot, és vágyakozva nézegette a fehér szatén krinolinba öltözött lányokat. Még Fee sem akart ilyet; megelégedett egy házilag varrott menyasszonyi ruhával és hidegtálas állófogadással. Úgy volt, hogy mindnyájan hozzájárulnak a költségekhez, de még így is… És itt van Christine, aki még mindig ezerfontos ruhaköltményről, sokfogásos vacsoráról és táncmulatságról álmodik.

Christine ránézett. Philipnek eszébe jutott, hogy huszonkét évnyi élete során még sosem látta az anyját mérgesnek. És amikor másoktól haragra számított, arcán ugyanaz a kifejezés jelent meg, mint most: szemében félelem ült, szája kissé szétnyílt, mintha reménykedőn, békítőn mosolyogni akarna. – Anya – szólalt meg Philip. – Szerinted nem kellene már levenni azt a képeslapot onnan? – Ez egyfajta kerülő kérdés volt, amely arra vonatkozott, amit nem akart megkérdezni, mert magától is tudta rá a választ.

Christine elpirult és elfordította a tekintetét. – Leveheted, ha akarod.

Vajon elárulta volna a fiának borzalmas, ugyanakkor naiv okát a további reménykedésre, ha Fee nem érkezik meg ebben a pillanatban? De Fee megérkezett és végigsöpört a házon, mint egy emberi szélvihar, először a bejárati ajtót, majd a nappali ajtaját csapva be maga mögött. Ránézett a tálcáikra, bekapcsolta, majd kikapcsolta a tévét, aztán levetette magát az egyik fotelbe, két karját lelógatva maga mellett.

– Ettél valamit, drágám? – kérdezte Christine.

Ha Fee azt mondja, nem, és megkérdezi, mi van itthon, Christine egy szendvicset is nehezen tudott volna elkészíteni. Ez azonban csupán rutinkérdés volt, és Fee csaknem mindig türelmetlenül megrázta a fejét.

– Egyszerűen nem értem, az emberek miért nem csinálnak meg valamit. Miért nem csinálják meg azt, amiről azt mondják, megcsinálják? El tudjátok képzelni, Stephanie még a saját ruháját sem kezdte el megvarrni, amikor neki kéne Sentáét is elkészíteni?

– Senta miért nem tudja megvarrni a saját ruháját? – kérdezte Philip, bár nem igazán érdekelte nővére koszorúslányainak tevékenysége.

– Ha ismernéd Sentát, nem kérdeznél ilyet. Már maga a gondolat is nevetséges, hogy bármit megvarrjon.

– Ugye ő Darren unokahúga?

Fee bólintott, és mozdulatából egyértelműen kiderült, a kérdés bosszantja. Aztán elvigyorodott, összeráncolta az orrát, úgy nézve az öccsére, mintha szövetségesek lennének. Philip hirtelen rádöbbent, mennyire fél attól, hogy nővére elhagyja a házat. Már csak három hét volt az esküvőig, aztán Fee elköltözik és soha többet nem fog visszatérni. Cheryl használhatatlan volt, sosem tartózkodott itthon. Egyedül az övé lesz Christine felelőssége, és vajon reménykedhet-e benne, hogy ez az állapot egyszer véget ér, és ő szabad lesz?

Lelki szemei előtt egyfolytában ott lebegett Arnham autója, amint ott áll az ablaktalan, borostyánnal befutott fal tövében. Talán Christine-hez hasonlóan ő is azt hitte, legalábbis félig, hogy Arnham nem tért vissza, és még mindig Amerikában van. Vagy megbetegedett. Hónapokig betegen feküdt egy kórházban valahol és képtelen volt felvenni a kapcsolatot az anyjával. Vagy talán meghalt. Hirtelen felugrott és azt mondta, kiviszi Hardyt sétálni, talán valamivel messzebb mennek, mint máskor szoktak. Megkérdezte Fee-t, nem akar-e vele tartani. Gyönyörű áprilisi este volt, szokatlanul langyos.

Végigmentek a rügyező fák alatti járdán, amelyet egyik oldalról a kis, négyszög alakú kertek kőfalai szegélyeztek. Az utcák hálózata mindkét irányba fél mérföldnyire nyúlt, majd viktoriánus stílusú épület zűrzavarába torkollott. Az egyik keresztutcánál, miközben arra vártak, hogy Hardy alaposan megszaglászhassa az útjába akadó kapualjat, majd szertartásos mozdulattal felemelje a lábát, Philip Arnhamról kezdett beszélni, arról, hogy aznap látta az autóját, és ebből egyértelműen kiderül, hogy a férfi elhagyta az anyjukat, közönyössé vált számára. Fee hallgatott, majd váratlanul azt mondta: – Igazán visszaadhatná Florát.

- Florát?

– Miért, szerinted nem? Ugyanúgy, mint ahogy az emberek visszaadják az eljegyzési gyűrűt, amikor szakítanak, vagy visszaküldik a leveleket. – Fee lelkes olvasója volt a romantikus irodalomnak. Szüksége is lesz rá, gondolta Philip, ha feleségül megy Darrenhez. – Flora értékes szobor, nem holmi műanyag kerti gnóm. Ha nem akar szembenézni anyával, egyszerűen vissza kellene küldenie.

Philip ezt nevetségesnek tartotta. Inkább azt kívánta, bárcsak Christine ne lett volna olyan elhamarkodott és ne adta volna oda Florát ajándékba Arnhamnek. Átkeltek az úttesten, a kutya

engedelmesen haladt mellettük, de csak addig, amíg el nem érték a járdát, amikor futni kezdett, egyfolytában vidáman csóválva a farkát. Philip arra gondolt, milyen furcsa, hogy az emberek mennyire másképpen látják a dolgokat, még két testvér is, akik annyira közel vannak egymáshoz, mint ő és Fee. Ő sértést látott abban, hogy Arnham bátorította az anyját, majd szó nélkül faképnél hagyta. A következő pillanatban Fee azzal lepte meg, hogy egyes dolgokat mégis hasonlóan látnak.

– Anya azt hitte, hogy Arnham elveszi feleségül – mondta Fee. – És tudod, miért? Nem hiszem, hogy tudod, de ismered anyát, néha milyen furcsa tud lenni, teljesen olyan, mint egy kisgyerek. Tulajdonképpen elmondhatom neked. Mondhatod, hogy megbízott bennem, de arra nem kért, hogy ne áruljam el neked.

– Mit ne árulj el nekem?

– Ugye nem mondod el neki, hogy elárultam? Úgy értem, szerintem nekem azért mondta el, mert a lánya vagyok. Más egy anya kapcsolata a fiával, mint a lányával. Szóval egyszerűen előállt a dologgal. Ezért volt olyan biztos benne, hogy Arnham elveszi feleségül. – Fee az öccsére nézett. Tekintete csaknem siralmas volt. – Úgy értem, más nők nem ezt éreznék vagy éppen a fordítottját gondolnák, különösen egy olyan idős nő, mint ő, de ismered anyát.

Philipnek nem kellett többet mondani. Érezte, ahogy a pír elindul végig a nyakán és felkúszik az arcára. A bőre lángolt, és hideg kezét az arcához érintette. Ha Fee észre is vette, nem adta jelét.

– Azon az estén, amikor Arnham eljött, anya vacsorát készített kettejüknek vagy rendelt valamit, nem tudom, és egyikünk sem volt otthon, aztán ő… ők… lefeküdtek egymással, szeretkeztek, vagy nevezd, ahogy akarod. Anya hálószobájában. Gondold el, milyen kínos lett volna, ha valamelyikünk hazaérkezik?

Philip zsebredugta a kezét és a járdát bámulva lépkedett. – Bárcsak ne mondtad volna el. – A lelkében kavargó vihar

megrémítette. Mintha egy- re lett volna dühös és féltékeny. – Anya miért mondta el neked?

Fee belekarolt az öccsébe. Philipet hirtelen felkavarta ez a fizikai érintkezés. A kutya messze előttük futkározott. Alkonyodott, amikor kis időre minden tisztának és élesnek látszik, de valami földöntúli, hűvösen sápadt fénnyel.

– Valójában nem tudom. Azt hiszem, Senta miatt volt. Az ő anyja tíz évvel idősebb anyánál, de mindig vannak kapcsolatai. Darren elmondta, hogy van egy új szeretője, aki még harmincéves sincs, és én elmondtam anyának, és ekkor elárulta nekem, mi történt. – *Lefeküdtem Geraraldal* – mondta. – Nos, csak egyszer. Tudod, hogy általában helytelenül használja a kifejezéseket. – Akkor feküdtem le vele, amikor eljött, és bort hozott, és azt mondta, tetszik neki Flora.

Philip hallgatott. Fee megemelte a vállát. Philip érezte a mozdulatot, de nem nézett a nővérére. Anélkül, hogy megbeszélték volna, egyszerre fordultak vissza. Fee füttyentett Hardynak és rátette a pórázt. Kis idő múlva az esküvőjéről kezdett beszélni, a templomi virágdíszekről, és arról, milyen sorrendben fognak érkezni az autók a házukhoz. Philip zavarodott volt és dühös, és megmagyarázhatatlanul zaklatott. Amikor hazaértek, tudta, hogy aznap este képtelen lenne szembenézni Christine-nel, ezért egyenesen felment a szobájába.

3. fejezet

Hálószobának szűkös lett volna, de tágas fürdőszobát lehetett volna kialakítani belőle. Nem tartozott rá, miért akarja Mrs. Ripple feláldozni a harmadik hálószobáját és egy második fürdőszobát csináltatni belőle, de azért eltűnődött a kérdésen. Philip gyakran kapta magát azon, hogy más emberek otthonában járva… ami ugyebár hozzátartozott a munkájához… szöget ütnek a fejébe bizonyos furcsaságok. Például miért tart valaki távcsövet az ablakpárkányon? A madarakat figyeli, vagy talán a szomszédokat?

Az öltözőasztalka nagyon alacsony volt, és nem állt előtte szék. Ha egy nő meg akar fésülködni, vagy ki akarja festeni magát a tükör előtt, le kell ülnie a földre. Az apró könyvespolcon kizárólag szakácskönyvek sorakoztak. Miért nem tartja a háziasszony szakácskönyveit a konyhában? Elővette a centiméterét a zsebéből és nekilátott megmérni a szobát. Négy méter harmincszor három méter tizenöt, és a mennyezet két méter ötvenkettő. A terveket nem ő fogja elkészíteni; odáig még nem jutott. Különben sem lesz benne semmi különös vagy érdekes. Pezsgőfürdő és mosdókagyló, amiből az asszony a hivalkodó fekete márványt választotta, a falakat pedig fekete és arany virágmintás tejfehér csempe fogja borítani.

Az ablakot ki kellett cserélni kétszárnyúra. Nagy gonddal végezte a mérést. Roy milliméter pontossággal tudni akarta a szélességet és magasságot. Amikor leírta a számokat a kezében tartott Roseberry Lawn Lakberendezés jegyzetfüzetbe, Philip nekidőlt az ablakkeretnek és kinézett.

Számtalan apró kertet látott, mind egyforma méretű volt, és mindegyiket növénnyel befuttatott léckerítés választotta el a szomszédjától. Az év legszebb időszaka volt, a fákon friss levelek zöldelltek, és nem egy virágzott közülük. A tulipánok teljes szépségükben pompáztak. A tulipán egyike volt annak a néhány virágnak, amelynek tudta a nevét. A bársonyos barna és arany kelyhek, amelyek megtöltötték Mrs. Ripple kertjének végét talán sárgaviolák voltak. A kerteken túl egy sor ház látszott, háttal felé. Kétségtelenül egyformának indultak, de az időközben végzett módosítások, egy hálószobává alakított padlástér, egy üvegház, egy újabb garázs, megkülönböztették őket egymástól. Csak egy látszott pontosan olyannak, amilyennek az építész megálmodta, de ennek volt a legszebb a kertje. A felét pázsit borította, a másik felét nagy sziklakert. A köveken lila és sárga alpesi virágok nyíltak.

Miközben ezt a virágtakarót nézte, amelyet részben eltakart egy rózsaszín virágokkal borított fa, észrevett egy kis márványszobrot. Philip nem látta tisztán, túl messze volt, de valami a tartásában ismerős volt. Talán kissé feltartott arca, vagy a virágcsokrot tartó kinyújtott kéz, vagy a lábak, amelyek ugyan a földön álltak, de mintha táncot jártak volna.

Nagyon szerette volna, ha közelebbről is szemügyre veheti. És ekkor rájött, hogy van rá mód. A távcső ott hevert az ablakpárkányon. Kivette a tokjából és a szeméhez emelte. Némileg állítani kellett az élességen, amíg végre tisztán látott… de a látvány, ami a szeme elé tárult, elképesztő volt. Úgy látta a kis márványszobrot, mintha egyméternyire lenne tőle. Látta a szemét és a száját, a hullámokat a hajában, körmeinek mandulaívét és a kezében tartott virágok szárát, szirmát és bibéit.

És látta a zöld foltot, amely a nyakától a melléig terjedt, és a bal fülcimpáját, amelyből hiányzott egy darabka. Ezt ő maga okozta, amikor tíz éves volt, és a csúzlijával véletlenül eltalálta a szobor

fejét. Az apja nagyon mérges volt, elvette tőle a csúzlit és megvonta a zsebpénzét három hétre. A szobor Flora volt. Nem egy hasonmás vagy egy másolat, hanem maga Flora. Ahogyan Fee rámutatott, a kis márványszobor nem egy olyan gipszalak volt, amilyet tucatjával gyártanak, és amit minden kertészeti áruházban lehet kapni. Ő egyedi volt. Eszébe jutott, mit mondott Cheryl a szoborról, amikor Arnhamnek az apjukról mesélt.

Ő Farnese Flora, akit általában a májusi virágzással asszociálnak.

Philip visszatette a távcsövet a tokjába, eltette a mérőszalagját és a jegyzetfüzetét, majd lement a földszintre. Egyes ügyfeleket úgy kellett megkeresni, köhögni, ajtókon kopogtatni, hogy végre előbújjanak. Mrs. Ripple nem tartozott közéjük. A középkorú, sólyomszemű hölgy rendkívül energikus és éles nyelvű volt. Fényes, sima arca fölött rengeteg fekete haj trónolt, benne ősz szálakkal.

– Jelentkezem önnél, mihelyt elkészült a tervrajz - mondta Philip az asszonynak –, és legközelebb akkor fog látni, ha elkezdődtek a munkálatok. – A Roseberry Lawnnál azt tanították, hogy így kell beszélni az ügyfelekkel. Philip még sosem hallotta, hogy egy ember horkantott volna, de Mrs. Ripple most pontosan ilyen hangot hallatott. – És az mikor lesz? – kérdezte. – Valamikor jövőre?

A brosúráikat némi késéssel küldték el az asszonynak, mondta Roy, hozzátéve, nem valószínű, hogy Mrs. Ripple ezt valaha is elfelejti. Philip a lehető legsugárzóbb mosollyal, amit ki tudott préselni magából, biztosította, hogy reményei szerint ez nem lesz több négy hétnél. Az asszony nem mondott rá semmit. Kinyitotta előtte az ajtót, majd becsukta utána. Philip beszállt az autójába, egy három hónapos kék színű Opel Kadettbe, és arra gondolt, hogy ez az egyetlen szép dolog, ami a birtokában van. Pedig valójában ez sem az övé volt, hanem a Roseberry Lawné.

Ahelyett, hogy arrafelé hajtott volna, amerről érkezett, az első utcánál balra, majd megint balra kanyarodott. Ez az az utca volt,

amelynek házait hátulról látta Mrs. Ripple hálószobájából. Ebből a nézőpontból teljesen másnak tűntek. Pontosan nem számolta meg, hányadik háznak a kertjében állt a szobor, de annyit tudott, hogy a negyedik vagy ötödik a zöld cseréppel fedett háztömb után. Ráadásul ez volt az egyetlen, amihez nem építettek semmit. Igen, ez lesz az, gondolta, a tetőablakos és a kétgarázsos ház között. Philip lassan elgurult előtte. Öt óra volt, a munkaideje lejárt, így nem a cég idejét vesztegette, amire még mindig nagyon ügyelt.

Az utca végénél egy T-elágazás volt, ahol megfordult és visszafelé hajtott. A házzal szemben megállt és leállította a motort. A kicsiny előkertben rózsabokrok álltak, amelyek virágai még nem nyíltak ki. Három lépcső vezetett fel a György stílusú bejárati ajtóhoz, amely fölött kis lámpa lógott. A ház jellegét egy kis kör alakú, első emeleti festett üvegablak adta meg.

Ennek az ablaknak az egyik fehér üveg szeletkéjén keresztül egy kifelé néző női arc látszott. Nem Philipet figyelte, aki amúgy is láthatatlan volt autójában ülve. A nő elfordult, és Philip már be akarta indítani a motort, amikor ismét megjelent, és kitárta az ablakot.

Az ő szemével nézve nem volt igazán fiatal, de öreg sem. A délutáni nap megvilágította a nő arcát, amely a maga merész, agresszív módján szépnek volt nevezhető. Haja sötét volt és hullámos. Philip messze volt a nőtől, de a napfény hirtelen megcsillant a bal kezén viselt gyémántgyűrűn, és ez elárulta Philip számára, hogy a nő Gerard Arnham felesége. Harag bugyogott fel Philip lelkéből, ahogyan a vér bugyog a vágott sebből. Ahogyan ezt a vérzést, a haragját sem tudta azonnal elfojtani, nem volt hidegvizes csap, hogy alátartsa a dühét, így némán szitkozódott magában.

Philip keze remegett a kormányon. Azt kívánta, bárcsak ne jött volna ide, bárcsak Mrs. Ripple házától egyenesen hazahajtott volna

Hainaulton és Barkingside-on keresztül. Ha a dolgok másképpen alakulnak, most az anyja élne itt, a színes üvegablakon keresztül fürkészve az utcát.

Képtelen volt Christine szemébe nézni. Kényelmetlenül érezte magát, amikor kettesben maradt vele. Néha alig tudta megfogalmazni a legegyszerűbb kérdéseket, mint például volt-e kint a kutya, és Christine kifizette-e ezt vagy azt a számlát. Ez volt az első alkalom, hogy egy bizonyos gondolat valósággal a rögeszméjévé vált. A múltban ott volt az apja halála fölött érzett gyásza. Aztán a vizsgái miatt aggódott, majd azért, hogy felvették-e a Roseberry Lawn tanfolyamára. Amikor végzett, azért idegeskedett, hogy kap-e állandó állást a cégnél. De egyik sem szállta úgy meg a gondolatait, ahogyan ez a tudat. Ugyanakkor félelemmel töltötte el, mivel nem értette, mi történik vele.

Miért foglalkoztatja a gondolat ennyire, hogy az anyja lefeküdt egy férfival? Tudta, hogy az apjával lefeküdt. Tudta, hogy ha az anyja hozzáment volna Arnhamhez, együtt aludtak volna. Akkor meg miért kell ennyit gondolnia a dologra, miért kell kínoznia magát képekkel, amelyen együtt vannak, miért kell ismételgetnie magában Fee szavait? A képeslap továbbra is ott állt a polcon, nem dobta ki, és mindig az volt az első dolog, amit meglátott, amikor belépett a nappaliba. Olyan volt, mintha a kisméretű képeslap, rajta egy hétköznapi képpel, egy óriási olajfestménnyé változott volna, amely éles színekkel egy szadista és szexuálisan perverz jelenetet ábrázol; olyasmi, amire az ember nem akar ránézni, mégis ellenállhatatlanul vonzza a pillantását.

A szerepeik valamiképp felcserélődtek. Philip lett Christine apja, és Christine lett Philip gyermeke. Ő volt az apa, aki bosszút akar állni a lánya megrontásáért, vagy kényszeríteni akarja a megrontót, hogy vegye el a lányt feleségül. Mély szánalmat érzett az anyja iránt, aki

ott ült csendesen és Cheryl koszorúslány ruháját varrta. Ha egyedül ment volna Arnham házába, aznap, amikor elvitték a férfinak Florát ajándékba, vajon most Mrs. Arnham lenne? Philip képtelen volt kiverni a fejéből a gondolatot, hogy az egész család beözönlése azon az őszi estén döntő tényező volt Arnham házassági terveiben. A másik sötéthajú, gyémántgyűrűs nő talán már abban az időben is jelölt volt, és a férfi őt választotta, mivel nem járt vele gyerekseregret és egy márványszobor.

Christine megkérdezte, nem bánja-e, ha bekapcsolja a tévét. Mindig megkérdezte. Philip megpróbált visszaemlékezni, ugyanezt csinálta-e az anyja, amíg az apja élt, és úgy találta, nem. A kilencórás hírek egyik eseménye az volt, hogy valaki látta Rebecca Neave-et Spanyolországban. Csaknem nyolc hónap telt el az eltűnése óta, az újságok és a tévé azonban időnként még mindig megemlékezett róla. Egy megbízhatónak és őszintének tűnő férfi azt állította, hogy látta a lányt egy Costa del Sol-i üdülőhelyen. Ez egy olyan hely volt, mondták a Rebecca szülei, ahol a lányuk korábban kétszer is volt nyaralni. A férfi talán csak képzelődött, gondolta Philip, vagy azok közé tartozik, akik képesek bármit megtenni, csak hogy nyilvánosságot kapjanak.

Nem állt szándékában visszatérni Mrs. Ripple házába. Chigwell London külvárosának a széle volt, és úgy érezte, örülne, ha soha nem kellene látnia azt a környéket. Azonban a Fee esküvője előtti hét közepén Roynak, aki az új fürdőszobát tervezte, támadt egy kis problémája a csempézéssel kapcsolatban. Szüksége volt Mrs. Ripple beleegyezésére bizonyos változtatásokhoz a tervben, valamint néhány újabb mérési adatra, egészen pontosan az ablakkeret és az ajtó közötti távolságra, Philip közölte vele, hogy a távolságot nagyon pontosan ki tudja számolni, a megbízó beleegyezését pedig telefonon keresztül is ki lehet kérni.

– Ez egy olyan válasz, ami nem meglepő egy frissen végzett újonctól – mondta Roy –, de tőled nem ezt vártam. – Kemény pillantású szeme Philipre szegeződött a vastag szemüveg mögül. Amikor éppen nem cinikus és humortalan vicceket mesélt, Roy úgy beszélt, mint egy brosúra. – Az alaposság és a legapróbb részletekre való odafigyelés alapozta meg a Roseberry Lawn hírnevét.

Philip rájött, hogy kénytelen elmenni Chigwellbe, de egyre azt mondogatta magában, nem muszáj végighajtania azon az utcán, ahol Arnham él, és Florát sem kell megnéznie Mrs. Ripple távcsövén keresztül. Amikor távozott otthonról, Christine első vendége már meg is érkezett; egy asszony, aki vörösre akarta festetni a haját. Most az egyszer Philip örült, hogy az anyja nem a fürdőszobában dolgozik, bár tudta, így a konyha padlója lesz tele narancssárga pöttyökkel, amikor hazaér.

– Én magam szeretném kifizetni Fee virágait – súgta oda Christine a fiának, amint kikísérte az ajtón. Felhúzta a gumikesztyűt, amelynek az volt a feladata, hogy megvédje kezét a festéktől szombatra.

A Roseberry Lawn ügyfelei gyakran úgy viselkedtek, mintha a cég alkalmazottai, akiket otthonuk felújításával bíztak meg, durván beavatkoztak volna a magánéletükbe. Az egyik háziasszony például leragasztotta a konyha ajtaját, amelyet át kellett alakítaniuk, és a munkások kénytelenek voltak az ablakon keresztül közlekedni. Gyakori volt, hogy megtiltották a vécé és a telefon használatát. Mrs. Ripple, aki értesült Philip érkezéséről, az első kopogtatásra kinyitotta az ajtót, mintha belül várakozott volna. Philip alig tette be a lábát, amikor az asszony dühösen nekiesett. – Milyen jogon merészeli használni a férjem távcsövét?

Philip őszintén megdöbbent. Talán az asszony megvizsgálta rajta az ujjlenyomatokat? Vagy az egyik szomszéd meglátta a kezében a távcsövet?

– Most aztán lebukott, igaz? – kérdezte Mrs. Ripple diadalmasan. – Azt hitte, megússza a dolgot.

Philip elnézést kért. Mi mást mondhatott volna?

– Gondolom érdekli, hogyan jöttem rá.

Mrs. Ripple vastag barna szemöldökei összeszaladtak a homlokán, mint két szőrös szitakötő, ennek ellenére Philip megkockáztatott egy mosolyt.

– Nos, én mindig az ablakpárkány sarkába teszem, úgy, hogy a bosszú oldala párhuzamosan legyen a fallal. – A szitakötők szétrebbentek és az asszony hajvonala felé húzódtak. – Erre megvan a magam oka, amit most nem részletezek. Szóval innen tudtam, hogy hozzányúlt. Elmozdította a helyéről.

– Egy ujjal sem érek hozzá – ígérte Philip, majd a lépcső felé indult.

– Nem is lesz rá alkalma.

Az asszony eltette a távcsövet. Philipet megrázta ez a rövidke beszélgetés. Mint a legtöbb ember, ő is megrémült az őrültségtől, még akkor is, ha az enyhébb formájában nyilvánult meg. Talán az asszony arra gyanakodik, hogy a férje vetkőző nőket figyel vagy valami hasonló? És ha igen, mire jó az ismételt bizonyosság? Legalább nem esik kísértésbe. Távcső nélkül nem tudja alaposan megszemlélni Florát.

A mérési adatokra vonatkozó sejtései olyan pontosnak bizonyultak, hogy megerősítették azon véleményét, hogy teljesen feleslegesen jött ide. Azonban annak ellenére, hogy a távcsövet eltették előle, perverz vágyat érzett, hogy ismét megnézze Florát. Kinyitotta az ablakot és kihajolt. A kertben álló fa elhullatta virágai nagy részét. A pázsitot és a kis járdát rózsaszín szirmok borították, és a sziklakertre is mintha rózsaszín fátyol terült volna. Szirmok ültek Flora vállán és kinyújtott kezén, és a csokor, amelyet fogott, már nem kőből volt, hanem valódi virágból.

Azonban nagyon messze volt Philiptől. A távolság elmosta az arcvonásait és az apró részleteket. Philip visszahúzódott és becsukta az ablakot, azon tűnődve, vajon Mrs. Ripple nem helyezett-e a zárra egy hajszálat. Lehet, hogy távozása után az asszony feljön ide és beszórja az ablakkeretet ujjlenyomat porral, aztán amikor legközelebb eljön, hogy szemügyre vegye a munkálatokat, ismét nekitámad.

Az asszony a lépcső aljában várta. Nem mondott semmit, és a hallgatása és hideg, kaméleon tekintete arra késztette Philipet, hogy idegesen beszélni kezdjen.

– Nos, nagyon köszönöm, Mrs. Ripple. Készen vagyok a méréssel. Hamarosan ismét hallani fog felőlünk. Folyamatosan tájékoztatjuk a fejleményekről.

Elment az asszony mellett, de még sokáig a hátán érezte a hideg pillantást. Félúton járt a kapuhoz, amikor meglátta Arnham autóját elhaladni a ház előtt. Nem a Jaguár volt, hanem egy másik autó. A Jaguár talán a cég tulajdona volt, ahogyan a Kadett, amit Philip használt, a Roseberry Lawné. Az asszony a Philip felé eső utasülésen az volt, akit a ház ablakában látott. Meleg nap volt, és az autó ablaka le volt tekerve. Az asszony karja az üveg helyén pihent. Ujján ott szikrázott a gyémántgyűrű, csuklóján egy gyémántóra. A mellette ülő Arnham csupán egy sötét körvonal volt.

Az autó ellenkező irányba haladt, mint amerre a házuk volt. Ez volt az, ami elültette a gondolatot Philip fejében… már ha ezt gondolatnak lehetett nevezni. Mintha a Kadett magától gurult volna. Az óvatosság és józan ész csak annyi időre tért vissza, hogy figyelmeztesse gazdáját, ne közvetlenül a ház előtt, hanem egy kicsivel távolabb parkoljon le.

Az utcán nem járt senki. Ez egyáltalán nem volt meglepő, ugyanis délutánonként a külvárosi utcákon soha nem járt senki. Philipnek eszébe jutott, amit az apja mesélt egyszer, hogy az ő

gyermekkorában még sokan jártak az ilyen utcákon, mert akkoriban még nagyon kevés volt az autó. Az utcán sorakozó házakban talán senki nem volt otthon, a garázsajtók zárva voltak, a kertek üresek. Nem látszott más, csak a fű és a fák zöldje, a házak fehérje, a virágzó aranyeső sárgája. Minden mozdulatlan volt és csendes.

Philip a garázshoz vezető kapun keresztül ment be Arnham kertjébe, és a garázs és a ház közötti utacska felé vette az irányt. Itt egy újabb kapu állta útját. Ha ez zárva van, gondolta, akkor vállalkozása a végéhez is érkezett. A kapu nyitva volt. Amint áthaladt rajta, rádöbbent, hogy semmiféle takarót nem hozott magával. Viszont azt is tudta, ha visszamegy az autóhoz keresni valamit, feladja és elhajt.

Az utacska végén egy betonlapokkal burkolt kis udvarhoz vagy teraszhoz ért. Egyik oldalon egy széntároló, a másikon két szemeteskuka állt. Arnham a Buckhurst Hill-i házát egy jóval silányabbra cserélte. Ez érthető volt, hiszen a ház árát meg kellett feleznie a volt feleségével. Az egyik szemetes tetején egy kék nejlonzsák hevert, amilyet a helyi hatóság osztogatott a lakosoknak. Philip felkapta a zsákot és továbbment.

Keresztülvágott a füvön, egyenesen Flora felé tartva. A vállán és a fején ülő virágszirmok miatt a szobor közelről elhanyagolt benyomást keltett. Philip leseperte róla a szirmokat, egyet kifújt a füléből, ugyanabból a fülből, amelyből egyszer régen az ő csúzlijából kiröppenő kő tört le egy darabot. Kissé lehajolt és szemügyre vette a szobrot, úgy ahogyan eddig még sosem tette. Flora tekintete a távolba révedt, nem nézett arra, aki szemben állt vele. Hát persze, hiszen istennő volt, aki fölötte áll a földi dolgoknak és emberi szükségleteknek.

Gondolatai meglepték Philipet. Szeszélyesek voltak, mintha álmodna, vagy lázas lenne. Pontosan így gondolkodott és így látta a dolgokat télen, amikor csúnyán megfázott, és lázálmai voltak. De

miért mondta Arnham Christine-nek, hogy Flora hasonlít hozzá? Egyáltalán nem hasonlított egyetlen élő nőre sem, akit Philip valaha látott, és hirtelen az jutott eszébe, ha találkozna egy igazi nővel, akinek olyan az arca, mint Floráé, azonnal beleszeretne.

Fogta a szobrot és felemelte. Néhány rózsaszín szirom még lehullott a kezében tartott virágcsokorról. Furcsamód most sokkal nehezebbnek érezte, mint amikor a Buckhurst Hill-i állomástól Arnham régi házáig cipelte. A kék nejlonzsákot ráhúzta a szobor fejére, lefektette a fűre, és bekötözte a zsák száját. Így még akár csöveknek vagy kerti szerszámoknak is nézhették. Félúton járt a kapu felé, amikor észrevette, hogy figyelik. A szomszéd ház ablakában egy férfi állt és őt nézte. Philip próbálta meggyőzni magát, hogy nem csinál semmi rosszat. Flora nem Gerard Arnham tulajdona, bár lehetett volna, ha a megfelelő dolgot cselekszi: szereti Christine-t és elveszi feleségül. Arnham a viselkedésének köszönhetően elveszítette a jogot Flora birtoklására. Philip valahol azt olvasta, hogy ha valaki kölcsönvesz egy tárgyat és ragaszkodik hozzá, az egyetlen személy, akinek joga van visszavenni, az igazi tulajdonos. Így szól a törvény. Nos, ebben az esetben ő az igazi tulajdonos. Arnham csak kölcsönbe kapta Florát, azzal a feltétellel, hogy feleségül veszi Christine-t. Ennek ellenére gyorsított a léptein, és bár majd' megszakadt a szobor súlya alatt, valósággal futott a garázskapuig.

Mivel a keze nem volt szabad, egy hosszú percbe telt, mire sikerült kinyitnia a zárat. A kerítés túloldaláról megszólította valaki. – Már megbocsásson, de egész pontosan mit művel?

A szavak mintha Mrs. Ripple szájából hangzottak volna el. Philip a fejét sem fordította el, hogy ránézzen a kérdezőre. Futásnak eredt. Lihegve végigrohant az utcán, oda ahol az autója állt. A szobrot belökte a hátsó ülésre, majd bevágódott a kormány mögé.

A szomszéd férfi nem követte, Philip biztos volt benne, hogy visszament a házba és a rendőrség számát tárcsázta.

Elveszíti az állását, és lopással fogják vádolni, gondolta kétségbeesetten. Ugyan már, intette magát. A férfi nem látta az autóját, nem jegyezte fel a rendszámát. Philip keze vadul remegett a kormányon, de nagy erőfeszítéssel legyőzte a remegést. Beindította a motort és gurulni kezdett. Először balra, majd jobbra kanyarodott. Sem előtte, sem mögötte nem haladt senki. Amikor kiért a Barkingside felé vezető széles útra, egy rendőrautó szirénáját hallotta. De miért lenne ennek bármilyen köze hozzá? A rendőrség nem szokott szirénázva kisietni valahová, ahol egy férfit láttak kijönni egy kertből, hóna alatt egy csomaggal. Ilyen esetekben inkább egy motoros járőrt küldenek ki.

Talán mivel az anyja tehetetlen volt, és a testvérei is hajlamosak voltak az irracionális félelemre, Philip hidegfejűként nőtt fel. Olyan volt, mint az apja, aki gyakorlatias férfi volt, és bár gazdag képzelőerővel rendelkezett, megtanulta ellenőrzés alatt tartani. Ezért aztán nem hagyta magát mindenféle spekulációk prédájává válni, és mire elérte a Gants Hillet és a nagy kerülőt az A12-es úton, ismét megnyugodott.

Flora zötykölődött a hátsó ülésen. Amikor odaért az Ilford bemutatóteremhez, ahová az irodába visszafelé menet be kellett néznie, Florát a hátsó ülésről áttette a csomagtartóba a pótkerék és a tapétamintákkal teli doboz mellé. A bemutatóterem mögötti parkolóban erős késztetést érzett, hogy egy pillantást vessen a szoborra. Tolla hegyével kiszúrta a nejlonzsákot, és akkora nyílást tépett rajta, amin kibukkant Flora arca. Tekintete továbbra is az olimposzi távolba révedt; arca komoly volt, ugyanakkor halvány derű sugárzott róla.

A szokásosnál jóval később indult haza… Roy átadott neki egy ügyféllistát, akik közül néhányan dühösek vagy felháborodottak voltak, és akiket fel kellett hívnia és kiengesztelnie… közben délelőtti tettén töprengett. Miért hozta el a márványlányt? Nyilvánvalóan azért, mert azt érezte, a szobor az övé vagy a családjáé. Olyan volt, mintha Arnham valamiféle trükköt alkalmazott volna, hogy megszerezze. Nem szabad megengedni, hogy az embereknek előnyük származzon a csalásukból.

De most, hogy elhozta Florát, mit fog vele csinálni? Nem állítja vissza a Glenallan Close-i kertbe, ugyanis ahhoz túl sok magyarázattal kellene szolgálnia. És figyelembe kell venni Christine-t. El kellene mondania Christine-nek, hol él most Arnham és hogyan pillantotta meg Florát a férfi kertjében. Veszélyes talaj volt, amelytől igyekezett távol tartani magát. Mondhatná esetleg azt, hogy ez nem Flora, hanem Flora hasonmása, amire egy boltban vagy kertészeti áruházban bukkant rá? Reménytelen, a füléből hiányzó darabbal és a nyakán húzódó zöld folttal.

Még az is problémát fog jelenteni, hogy észrevétlenül bevigye a házba. Az ő családjuk nem olyan volt, mint azok, ahol a tagok saját titkos életüket élik, és nem is igazán foglalkoznak egymással. Szoros kapcsolatban élő család voltak, ahol mindenki törődött a másikkal, tudták, hol járnak és mit csinálnak a többiek. Philip elképzelte magát, amint karjában Florával találkozik Cheryl-lel a lépcsőn, és a húga meglepetten kérdéseket tesz fel neki.

Miközben ezek a gondolatok jártak a fejében, az Edgeware utca egyik lámpájánál állt, és amikor jobbra fordította a fejét, meglátta Cherylt. Éppen a lány neve és őt ábrázoló, elmosódó képek lebegtek a szeme előtt, amikor megpillantotta. Egy ajtón lépett ki, ami Philip számára a színes fények és feliratok alapján egy videoboltnak vagy zenei központnak tűnt. Ennyit arról, hogy mindenki tudja, hol jár és mit csinál a másik, gondolta. Cheryl a szokásos farmernadrágját és

fekete bőrdzsekijét viselte, fején széles karimájú, bőrszalaggal ékesített cowboy kalappal.

Semmi oka nem volt, amiért ne lehetne itt. Szabad volt, semmi olyasmit nem tett, amit nem lett volna szabad, legalábbis amennyire Philip látta. Philipnek tovább kellett hajtania, mert a következő pillanatban a mögötte sorakozó autósok rátenyereltek volna a dudájukra. Nem volt semmi, ami zavarhatta volna a húga itt-tartózkodásában, de a megjelenésében és pózában igenis volt valami.

Úgy lépett ki azon az ajtón, mintha be lenne kábítózva vagy részeg lenne… vagy mintha az akarata ellenére lökték volna ki. Kijövetelének bármelyik lehetett az oka. És Cheryl sírt, a könnyek végigfolytak az arcán. Philip látta, amint lehajtja a fejét és ököllel megdörzsöli a szemét. Ekkor azonban kénytelen volt visszafordulni, sebességbe tenni az autót és gyorsan távolodni a húgától.

4. fejezet

Az öt lány beállt Christine behúzott függönyű franciaablaka elé. Ez a függöny a régi házból származott, finom sötétbarna bársonyból készült és nem eresztette át a fényt. A májusi napsütés csupán az egyik oldalon, egy vékony csíknyi részen sütött be, de ez is eltűnt, amikor a fotós az ablakkerethez ragasztotta egy darab ragasztószalaggal.

Philip, aki kissé kényelmetlenül érezte magát a Moss Bros zakójában és csíkos nadrágjában, először csak a fejét dugta be az ajtón, majd belépett, és megállt a szoba túlsó végében. A fényképész lámpái felfűtötték az egész szobát. A fényképész egy idős férfi volt, akinek ruhája bűzlött a cigarettafüsttől. A lányok kinézete elkeserítette Philipet. Tudta, hogy jó ízléssel rendelkezik, és kiválóan ért a stílusos és elegáns színkombinációkhoz. Ha nem így lett volna, valószínűleg nem kapja meg a jelenlegi állását, sőt nem is pályázza meg azt. Vajon ki adta Fee-nek a tanácsot, hogy fehér szaténba öltözzön, amely olyan mereven csillogott, mint egy jégtábla? Bár lehet, hogy ő maga választotta. Nem látta, hogy ez a magas nyakú, szűk ujjú, harang szoknyájú ruhát egy magas, vékony, lapos mellű nőnek tervezték?

Kalapja olyan volt, amilyet a negyvenes évek filmjeiben viseltek a színésznők. Philip rengeteg ilyet látott a tévében. A lóháton, női nyeregben ülők hordtak hasonló kalapot, csak a nővéréé fehér volt, nem megfelelő hosszúságú fátyollal. A csokra kontyliliomból készült. Temetési virág, gondolta Philip, és eszébe jutott a koszorú az apja koporsóján. A fényképész mosolyt kért a koszorúslányoktól,

de most nem a gépbe kellett nézniük, hanem Fee-re. Philip arra gondolt, kinevette volna a jelmezüket… mi más szóval illethette volna?… ha egy újságban látja őket.

Mindnyájan egyfajta tunikát viseltek, ahányan voltak, annyi színűt, pirosat, korallvöröset, citromsárgát, barackszínt. A ruha buggyos ujja valami narancssárga pöttyös anyagból készült, ahogyan a csípővonalnál kezdődő gömbölyű szoknya is. Fejükön azonosíthatatlan virágokból font rózsaszín és narancssárga koszorút viseltek. Groteszk látványt nyújtottak. – Illetve, gondolta Philip, saját magát is meglepve, mindnyájan groteszk látványt nyújtanak, kivéve egyikőjüket. Cheryl, Stephanie és Fee régi iskolai barátnője, Janice, nevetségesek voltak, de a negyedik teljesen más volt. Ő olyan… miközben rámeredt, Philipnek egyetlen megfelelő jelző sem jutott eszébe.

Ő lehetett Senta. Ahogy ott állt, úgy tűnt, semmi kapcsolata a családdal, sőt senkihez sincs semmi köze. Különleges volt. Ez nem a magasságára vagy az alakjára vonatkozott, mivel alacsonyabb volt a többi lánynál, és rendkívül karcsú. A bőre fehér volt, de nem olyan, amilyenre az emberek akkor gondolnak, amikor fehér bőrről beszélnek, hanem fehérebb volt, mint a tej, fehér, mint egy mélytengeri kagyló belső oldala. Az ajka alig valamivel volt csak világosabb. Philip képtelen volt megállapítani a szeme színét, de a haja, amely csaknem derékig ért, egyenes volt és sima, és ezüstszínű. Nem szőke, nem ősz, hanem ezüst, helyenként világosabb csíkokkal benne.

Azonban a legmegdöbbentőbb, a legizgalmasabb dolog a lánnyal kapcsolatban a Florához való hasonlósága volt. Az arca Floráé volt, formája tökéletesen ovális, egyenes, meglehetősen hosszú orra, amely egyetlen egyenes vonalat képezett a hegyétől a homlokáig, az egymástól távol ülő, nyugodt szemek, a rövid felső ajak, a gyönyörű száj, amely nem volt sem telt, sem keskeny. Ha ezüst haját

kontyba tűzi a tarkóján és szalagokkal rögzíti, Flora hasonmása lett volna.

Viselkedése nyugodt magabiztosságot sugárzott. Amíg a többiek a fényképezőgép villanásai között mocorogtak, a hajukat és melltartójuk pántját igazgatták, a csokor virágait rendezgették, Senta olyan mozdulatlanul állt, mint egy szobor. Olyan nyugodt és higgadt, gondolta Philip, mint a márványlány, akit három nappal korábban sikerült becsempésznie a házba és felvinni az emeletre, miközben Christine a konyhában a szomszédasszony frizuráját készítette. Egyedül az alakja nem hasonlított Floráéra, csontjai finomak és törékenyek voltak, derekát két kézzel át lehetett volna érni.

Majd amikor a fényképész arra kérte őket, hogy nézzenek a gépbe és mosolyogjanak egy utolsót, a lány felé fordult, és Philip megdöbbent. Mosolya rettentően erőltetett és természetellenes volt, amit inkább grimasznak lehetett nevezni. Olyan volt, mintha szándékosan gúnyolódna. Csak nem vigyorog akarattal ilyen rondán? Ha igen, Philipen kívül senki sem vette észre. A fényképész felkiáltott: – Nagyon jó! Mosolyt, lányok! Ez az utolsó kép! – Elkészült a kép, amely a többivel együtt majd bekerül Fee esküvői albumába. Most Fee maradt egyedül a függöny előtt, hogy a fényképész *két szép képet készítsen a gyönyörű menyasszonyról.* Alig helyezkedett el, és hagyta, hogy Stephanie eligazgassa a ruháját, amikor nyílt az ajtó és Hardy surrant be.

– Jaj, szeretnék egy képet Hardyval! – kiáltott fel Fee. – Nézzétek, milyen édes! Nem lesz a ruhámnak semmi baja, megmostam samponnal.

A koszorúslányok közül kettő leült a fal mellé tolt kanapéra, azonban a fehér arcú Senta, akinek furcsa fémes haja most szétterült a vállán, csupán egy másodpercig tétovázott, majd elindult Philip felé. Úgy lépkedett, mintha sokkal magasabb lenne,

fejét magasra tartva, ugyanakkor rendkívül kecsesen. Mielőtt megszólalhatott volna, Philip ránézett a szájára és arra gondolt, ez a leggyönyörűbb száj, amit valaha is egy lány arcában látott. Vajon milyen lehet az ebből a szájból származó hang?

Az ajkak szétnyíltak. A lány megszólalt. – Milyen különös kutya – mondta. – Tele van narancssárga foltokkal. Olyan, mint egy miniatűr dalmata.

Philip elmosolyodott, és most vett észre valamit először. – Illik a ruhádhoz.

– Szándékosan csináltad?

Philip hangosan felnevetett a lány komoly arca láttán. – Az történt, hogy az anyám véletlenül lefröcskölte egy kicsit, miközben valakinek a haját festette. Később hiába fürdette, a festék nem jött ki a bundájából.

– Azt hittem, valami különleges fajta.

Philip mély hangra számított, de a lányé inkább magas volt, a magánhangzókat tisztán ejtette. Úgy hangzott, mintha ahelyett, hogy ráragadtak volna a szavak, valaki megtanította volna beszélni. Észrevette, hogy a lány narancssárga tulipánból és rózsaszín szegfűből készült abszurd csokrát szorongató keze nagyon kicsi és rövid kör- mű, mint egy gyermeké. Most ránézett Philipre. Szeme színtelen volt, tiszta, mint a víz, amelyben egy csepp zöld festék kavarog.

– Philip vagy? Fee öccse?

– Igen – Philip tétovázott. – Lassan mennem kell, mert én adom át a vőlegénynek.

– Senta Pelham – mondta a lány, jól érthetően ejtve a szavakat, mintha valaki le akarná írni.

– Még sosem találkoztam senkivel, akit Sentának hívtak volna. Idegennek hangzik.

A lány hangja mintha hűvösebbre változott volna. – Sentának hívják a lányt a *Bolygóhollandiban.*

Philip nem tudta biztosan ki vagy mi az a Bolygóhollandi… valami musical vagy opera?… és örült, amikor Christine szólította valahonnan. – Philip, Philip, hol vagy?

– Bocsáss meg.

A lány nem mondott semmit. Philip nem volt hozzászokva az olyan emberekhez, akik mosoly nélkül egyenesen belenéztek a szemébe. Becsukta maga mögött a nappali ajtaját. Christine-re a konyhában bukkant rá; az asszony nagyon ideges volt, de sokkal jobban nézett ki, mint hónapok óta valaha. Az anyja hirtelen kivirágzása zavarba hozta Philipet, és a legszívesebben szorosan lehunyta volna a szemét. Christine kék ruhát viselt, mivel ez a szín állt neki a legjobban, egy apró, türkizzöld kalappal.

– Itt az autó értem és a nagynénikéidért, és egy másik a koszorúslányokért.

– Rendben van. Mindenki készen áll.

Az anyja szebb, mint Arnham felesége, gondolta Philip. Nőiesebb, kedvesebb és gyengédebb… meglepték a saját gondolatai. A testvérei lejöttek a lépcsőn. Volt itt minden: gombakalap, papagáj szárny, magas cipősarok, nejlonharisnya, gyűrű, karkötő és nyaklánc, Tweed és Fidji felhő.

– Ugye nem felejted el bezárni Hardyt a konyhába, mielőtt elhagyod a házat, igaz? – kérdezte Christine. – Máskülönben kimegy és rápisil a fehér szőnyegre. Tudod, hogy mindig ezt csinálja, ha izgatott.

Philip egyedül maradt Fee-vel. Bárcsak szép lenne, gyönyörű lenne! Nem volt a megjelenésében semmi, ami felkelthette volna az öccse érzelmeit, amitől gombóc keletkezett volna a torkában, eszébe jutottak volna a közös gyermekkor emlékei. Arca gyűrött volt, szinte lerítt róla a szorongás. Odaállt a tükör elé, és észrevett…

vagy csak odaképzelt… egy apró púderfoltot a bal szeme alatt, és mutatóujja hegyével, amelyről a fényképészt várva lerágta a körmöt, dörzsölni kezdte.

– Ne felejtsd el áttenni az eljegyzési gyűrűt a másik kezedre.

Fee türelmetlenül lerángatta a gyűrűt. – Borzalmasan nézek ki, igaz?

– Szép vagy.

– Ha nem működik a házasság, bármikor elválhatunk. A legtöbb ember ezt teszi.

Én nem házasodnék meg, ha így gondolkodnék. Philip nem mondta ki hangosan. Úgy tűnt, hogy kezd mindent eltitkolni a nővére elől, a nézőpontját, a véleményét, az érzelmeit. Fee nem tudta, hogy Flora fent van az emeleten a szekrényben, ahogyan azt sem, hogy látta Cherylt sírva kijönni egy ajtón az Edgware utcán. Fee hamarosan valaki mással fogja megosztani a gondolatait, de neki kije lesz?

Fee ellépett a tükörtől és megfordult, hogy felvegye a kontyvirágból készült csokrát az asztalról. Azonban a mozdulat közepén megállt és az öccse karjába vetette magát. Mintha az egész testét elektromos huzalok hálózták volna be.

– Nyugi – mondta Philip. – Nyugodj meg. – Óvatosan átölelte a nővérét, nehogy összegyűrje a ruháját. – Évek óta ismered a vőlegényedet, és igazán hozzád való. – Mi mást mondhatott volna? – A gyermekkori szerelmed.

Hallotta, hogy egy autó fékez le a ház előtt. Az ajtó hangos csattanással becsukódott, majd léptek zaja közeledett a ház felé. – Tudod mit gondolok? – kérdezte Fee, kiszabadítva magát Philip öleléséből. – Ha az átkozott Arnham azt tette volna anyával, amit kellett volna, most egyszerre tarthattuk volna az esküvőkét.

Philip elmondta a beszédét. Miközben merev frázisokkal dicsérte Fee-t és Darrent, mindvégig magán érezte Senta Pelham tekintetét.

Ez a tekintet hideg volt és számító. Ahányszor csak a lány felé nézett, ami elég gyakran megtörtént, pillantásuk találkozott. Miközben beszélt, végig azt kérdezgette magától, vajon ennek mi az oka. Tényleg olyan ostobán festhet a szürke öltönyben, fehér ingben és ezüstös nyakkendőben? Erre vonatkozó félelmei ellenére ő úgy érezte, hogy jól mutat. Tudta… nem tehetett róla… hogy a lányok jóképűnek és vonzónak találják. Szerencsére bárhonnan származtak is a családjában az alacsony és zömök testalkatot hordozó gének, Cherylt és őt elkerülték. Úgy nézett ki, mint Paul McCartney fiatal korában. Egy régi Beatles album elejéről a saját mosolygó képe nézett vissza rá.

A fogadás a végéhez közeledett. A Szent Mária templom csarnokát, ezt a teafűtől és zsoltáros-könyvtől szagló helyiséget csak hatig kapták meg. A vendégek, nagybácsik, nagynénik, unokatestvérek, barátok, régi és új munkatársak Darren és Fee távozása után hamarosan távozni kényszerültek. Christine egy meglehetősen jóképű, középkorú férfival beszélgetett, aki egyike volt Darren megszámlálhatatlan rokonainak. Cheryl most az egyszer természetesen viselkedett. Esküvői tortát evett két fiú között állva, akiknek vállig érő haja erősen elütött az öltöny stílusától, amit viseltek. Philip elfogadott egy darab tortát, amit Stephanie nyújtott oda neki, és amikor felnézett, pillantása találkozott Flora hasonmásáéval, Sentáéval.

A különös szemek elsötétedtek, a mélyükön lappangó zöldes árnyalat furcsamód felerősödött. Valamikor a délután folyamán a lány megszabadult a fejét övező virágkoszorútól, és leengedett haja csillogó függönyként övezte finom arcát. Szeme tágra nyílt, miközben fogvatartotta Philipét, majd szája szétnyílt és nyelvét lassan végigfuttatta először a felső, majd az alsó ajkán. A gyönyörű száj rózsaszín volt, mint egy virágszirom, a nyelve azonban

élénkpiros színben ragyogott. Philip gyorsan elfordította a fejét, mivel meg volt győződve, a lány gúnyolódik vele.

Fee és Darren időközben átöltözött. Darren sötétszürke öltönyt, Fee hófehér nadrágkosztümöt viselt. Philip biztos volt benne, bárki meglátja őket aznap este a szállodában, majd másnap Guernseyben, azonnal tudni fogja, hogy nászutas párt lát. Ez volt az első esküvő, amelyen gyermekkora óta Philip részt vett, és egyáltalán nem volt felkészülve arra a hirtelen támadt érzelmi sivárságra, amelyet akkor érzett, amikor beszállt az autóba. Mihelyt a konfettivel vastagon beszórt pár elhajtott feldíszített autóján, amelynek hátsó lökhárítójához üres konzerves dobozokat kötöttek, a hangulat egy szempillantás alatt elszállt. Mindenki készülődött. Az est üresen ásított Philip előtt. Christine az egyik húgával készült tölteni a hátralévő órákat. Philip feladata volt visszaszállítani a koszorúslányokat a Glenallan Close-i házukhoz, ahol visszaöltözhetnek saját ruháikba.

Kivéve Sentát, aki a bár mellett állt, mély beszélgetésbe merülve egy Philip által nem ismert férfival. A lány határozott üzenetet küldött neki Janice-szel, mondván, nem tart velük, mert majd később valaki más elviszi a házukhoz. Hát arra szüksége is lesz, gondolta Philip, mivel a napsütéses délután folytatásaként zuhogni kezdett az eső. A borús időnek köszönhetően a hazatérés és a bevonulás az üres házba még lehangolóbb volt. A három lány felment a szobába, amelyen eddig Fee és Cheryl osztozott, és most már csak Cherylé volt, Philip pedig kiengedte Hardyt a konyhából. Átöltözött farmerbe és pulóverbe, majd amikor az eső kissé enyhült, kivitte a kiskutyát sétálni. Visszafelé jövet találkozott a távozó Stephanie-val és Janice-szel.

Elérkezett az alkalom, hogy megpróbáljon beszélni Cheryllel. Még minden bizonnyal fent van a szobájában. A lépcső felénél járt, amikor zenét hallott kiszűrődni a zárt ajtó mögül. Bement a saját

szobájába, és arra gondolt, ad a húgának tíz percet. Philip szobája nagyon kicsi volt. Nem is fért bele más, csak egy ágy, egy ruhásszekrény, egy kis íróasztal és egy magas támlájú szék. És bár egy olyan cégnél dolgozott, amely sok más között arra specializálta magát, hogy az ilyen apró szobákból beépített bútorokkal és térnyerő berendezési tárgyakkal a legtöbbet hozza ki, soha nem érzett vágyat, hogy valami ilyesmit csináljon a szobájával. Ez részben azért volt, mert nem akarta fejleszteni a Glenallan Close-i házat. Ha szebbé varázsolja, Christine… és ő maga is… esetleg kísértést érezhet, hogy örökre itt maradjon. Persze minden másképp lett volna, ha Christine Mrs. Arnham lenne, Chigwellben élne, és a ház rámaradt volna. Akkor egész biztosan felújította volna.

Kinyitotta a ruhásszekrényt és kiemelte Florát. A szobron még mindig rajta volt a kék nejlonzsák, amelynek hasítékán kikandikált Flora arca. Kioldozta a csomót, lehúzta róla a zsákot, és beállította az ablak melletti sarokba. Érdekes volt, hogy a szobor egy szempillantás alatt mintha az egész szoba kinézetén javított volna. Fehér márványbőre valósággal ragyogott a szürke, esőszűrte fényben. Philip eltűnődött, nem lehetne-e valamivel eltávolítani a zöld foltot a szobor nyakáról és melléről. Flora pillantása a háta mögé, a távolba révedt, és arcáról sugárzott a pogány bölcsesség.

Arnham és a felesége biztosan azonnal észrevették hiányát, ahogy kinéztek a kertbe. A szomszéd minden bizonnyal azonnal beszámolt a hosszúkás csomaggal távozó tolvajról, ahogy hazaértek, és ők összeillesztették a két dolgot. Philip azonban nem hitte, hogy Flora eltűnését kapcsolatba hozzák vele. Ha Arnham egyáltalán emlékezett rá, egy nemrég végzett diák, egy újonnan felvett Roseberry Lawn alkalmazott képe élhetett az agyában, amely nagyon sokban különbözött a szomszéd által leírt rövid hajú, öltönyös férfi képétől. Arnham talán megkönnyebbülést érzett Flora elvesztése miatt, akitől valami babonás érzés miatt ő maga nem

akart megszabadulni. Azon gondolkodott, megpróbálja-e eltávolítani a zöld foltot egy kis hígítóval, vagy először beszéljen Cheryllel, amikor a húga hangját hallotta a folyosóról. Soha nem kopogtak egymás ajtaján, de mindig megkérdezték, beléphetnek-e.

– Phil? Bent vagy?

Philip gyorsan felakasztotta a zakóját a szék támlájára, majd a széket odatolta Flora elé, hogy elrejtse. Amikor kinézett a folyosóra, nem látott senkit, de akkor kilépett Cheryl a szobájából, a szokásos egyenruhájában, kezében a cowboy kalappal. A haja, amelyet aznap délelőtt csináltak meg, laza hullámokban omlott le az arca két oldalán, egyáltalán nem illett a vastag fekete szemfestékhez és az arccsontjára festett zöld csillaghoz.

– Tennél nekem egy szívességet? – kérdezte Cheryl.

A kérdésére a szokott választ kapta. – Attól függ, mi az.

– Adnál nekem kölcsön öt fontot?

– Cheryl – kezdte Philip. – El kell mondanom neked, hogy szerdán láttalak az Edgeware utcában. Hat óra körül volt, és te támolyogtál.

Cheryl a bátyjára meredt; alsó ajka lebiggyedt.

– Nem tudtam megállni, be voltam ragadva a többi autó közé. Úgy néztél ki, mint aki részeg. Mostanában arra gyanakodtam, hogy kábítószerezel, de akkor sokkal inkább részegnek tűntél.

– Nem iszom – mondta a lány. – Te nem veszel észre semmit az emberekkel kapcsolatban? Nem láttad, hogy még azt a pohár pezsgőt sem ittam meg az esküvőn? Egy pohár bor elég, hogy kiüssön. – Kezét Philip karjára tette. – Kölcsönadsz öt fontot? Holnap visszaadom.

– Nem a pénzről van szó – mondta Philip, pedig bizonyos fokig arról volt szó. Nagyon kevés készpénze volt. – Nem a pénz jelenti a gondot. De mit értesz azalatt, hogy holnap visszaadod? Holnap vasárnap. Honnan szerzel pénzt vasárnap? – Cheryl szeméből

mintha elkeseredést olvasott volna ki. – Cheryl, *honnan* szerzed a pénzt? Mivel keresed?

– Úgy beszélsz, mint egy rendőr – mondta Cheryl. – Pontosan úgy teszed fel a kérdéseidet, mint egy rendőr.

– Azt hiszem, bizonyos fokig jogom van megkérdezni – morogta Philip komoran.

– Szerintem pedig nincs. Elmúltam tizennyolc. Ugyanúgy felnőtt vagyok, mint te. Szavazhatok.

– Ennek semmi köze a dologhoz.

– Kérlek – nézett rá Cheryl *kérlek,* adj kölcsön öt fontot. Holnap visszaadom.

– Elég lesz szerdán, amikor megkapod a segélyt. – Visszament a szobájába és kivette a pénztárcájából az utolsó ötfontos bankjegyet. Három fontja és némi aprója maradt.

Cheryl kikapta a kezéből. Miután eltette bőrdzsekije belső zsebébe, kipréselt magából egy mosolyt. – Köszönöm szépen, Phil.

Philip nem tudott mit mondani neki. Visszament a szobájába és leült az ágy szélére. Hallotta, amint Cheryl leszalad a lépcsőn és várta, hogy becsapódjon mögötte a bejárati ajtó, ehelyett azonban beszélgetés foszlányai szűrődtek fel az emeletre. Talán az anyjuk valamit itthon felejtett. Christine gyakran itthon hagyta a kulcsát, a kabátját, a pénzét, vagy nem megfelelő cipőben indult valahová.

A bejárati ajtó sokkal halkabban csukódott be, mint általában. A ház nem remegett bele padlástól pincéig. Philip levette a bérelt öltönyt a szék támlájáról, kiürítette a zsebeit, majd vállfára tette és beakasztotta a szekrénybe. Az eső ismét rákezdett; egyre erősebben verte az ablakot a feltámadó szélben. Valaki kopogtatott a szobája ajtaján.

A családtagok soha nem kopogtattak. Philip-ben felvillant a gondolat, hogy a rendőrség keresi Flora elrablása miatt. A hátán

végigfutott a hideg. Ennek ellenére nem tolta a szobor elé a széket és nem rejtette el a szekrényben. Kinyitotta az ajtót.

A nyílásban Senta Pelham állt.

Teljesen megfeledkezett róla, hogy a lány jönni fog.

Még mindig a koszorúslány ruhát viselte, és teljesen el volt ázva. A haja nedves volt, csöpögött belőle a víz, és a ruha szoknyája, amelynek mereven, gombamód kellett volna állnia, úgy lógott rajta, mint egy esőáztatta virág szirmai. A korallvörös szatén rátapadt törékeny törzsére, nagy melleire. Mellbimbói mereven ágaskodtak a hideg, vizes anyag alatt.

– Van valahol egy törülköző?

– A fürdőszobában – felelte Philip. Magától nem tudja? Nem ebben a házban öltözött át ebbe az abszurd jelmezbe?

– Végül mégsem hoztak el autóval – mondta Senta, és Philip észrevette, hogy ki van fulladva. – Gyalog kellett jönnöm. – Úgy tűnt, lélekszakadva futott a házig.

– Ilyen ruhában?

A lány mély, torokhangon felnevetett. Nagyon idegesnek látszott. Bement a fürdőszobába, majd kijött. Az egyik törülközővel a haját dörzsölte, a másik a vállán lógott. Philip arra számított, hogy bemegy Cheryl szobájába, ehelyett belépett az övébe és becsukta maga mögött az ajtót.

– Van valahol egy hajszárító.

A lány megrázta a fejét, levette a törülközőt, és ismét megrázta. Csillogó haja leomlott és ő végigfuttatta az ujjait rajta. Philip fel sem fogta, mit csinál, amikor már lerúgta a cipőjét, lehámozta magáról a nedves harisnyát, és áthúzta a fején a víztől csepegő ruhát. Ott állt, nézte Philipet, két karja az oldala mellett lógott.

A szoba túl kicsi volt, hogy két ember egy méternél távolabb lehessen egymástól. Philip alig egy karnyújtásnyira találta magát a meztelen lánytól, akinek különös, vékony teste, nagy melle

márványfehér volt, a lapos hasa alatti háromszög viszont sem nem ezüstös, sem nem szőke, hanem lángvörös. Philipnek nem voltak kétségei, mi történik, és mit akar a lány, bármit érzett is harminc másodperccel korábban. Azzal az átható, ugyanakkor rejtélyes pillantással nézte őt, amellyel az esküvőn is szemlélte. Philip tett egy lépést felé, kinyújtotta a karját, és megfogta a lány vállát. Furcsamód a márvány hidegségét várta, a lány azonban meleg volt, bőre száraz és selymes.

Philip lassan magához ölelte, élvezve teste karcsú meztelenségét és lágyságát. Ahogy a lány felemelte a fejét, hogy ajkát az övére tapassza, hosszú, vizes haja Philip kezéhez ért, aki beleborzongott ebbe az érintésbe. Miközben csókolták egymást, és a lány az ingjét gombolgatta, belesúgta Philip szájába: – Feküdjünk az ágyba. Fázom. Fázom. – A teste azonban forró volt, mintha egy trópusi tengerparton hevert volna mostanáig; a hő szinte áradt belőle.

A hideg lepedő gyorsan felmelegedett. Philip magukra húzta a takarót, és ott feküdtek a keskeny ágyon egymáshoz préselődve. Az eső ismét verni kezdte az ablakot. A lány hirtelen mohó vággyal rávetette magát Philipre. Ujjai a nyakát, vállát simogatták, elfúló lélegzettel nyalogatta a mellkasát. Fölé került, haja függönyként borult mindkettőjükre, és vadul izgatta a fiút a nyelvével. A szája egyszerre volt gyengéd, lágy és mohó.

– Ne! – nyögte Philip, majd – Ne! –, mert már túl sok volt, és úgy érezte, felrobban a teste. A szemében és a fejében vörös tűzgolyó gomolygott. Felnyögött, magára húzta a lányt és beléhatolt hófehér testébe, amely most gyöngyözött az izzadtságtól, és amely különös reszketéssel azonnal felvette vele a ritmust. A lány visszafojtotta a lélegzetét és teljes szorításban tartotta Philipet, majd amint kiengedte a levegőt, a teste is elernyedt egy pillanatra. Ismét levegőt vett, szorította Philipet, majd elengedte őt is és magát is, és egy halk sikoly kíséretében vadul megrázkódott.

A lány ezüst haja, amely beterítette Philip vállát, olyan volt, mint az ablakon csillogó esőcseppek. Mély, különleges és teljes kielégülést érzett, mintha megtalált volna valamit, amit mindig is keresett, és az a valami sokkal jobb lenne, mint amire számított. Arra gondolt, mondania kellene valamit, de nem jutott más eszébe, csak annyi, hogy *köszönöm, köszönöm* és azt érezte, ha ezt kimondaná, rontana a helyzeten. Inkább a tenyerébe fogta a lány arcát, maga felé fordította és hosszan, gyengéden megcsókolta a száját.

A lány egyetlen szót sem ejtett ki azóta, hogy kijelentette, fázik és bújjanak be az ágyba. Most azonban felemelte a fejét és az őt ölelő karra fektette. Bal kezével megfogta Philip jobbját, és összefűzte ujjaikat. Tiszta hangján azt mondta:

– Philip… – Elgondolkodva ejtette ki a nevét, mintha a hangzását figyelné, mintha próbálgatná, tetszik-e neki. – Philip.

Philip rámosolygott. Szájuk olyan közel volt egymáshoz, amennyire csak lehetett, anélkül hogy összeért volna. Philip minden részletét látta a lágy és finom vonalainak, beugró sarkainak.

– Mondd ki a nevem – kérte a lány.

– Senta. Gyönyörű név, Senta.

– Hallgass ide, Philip. Amikor ma délelőtt megláttalak, azonnal tudtam, hogy te vagy az. Te vagy az egyetlen. – Hangja komolyan csengett. Lassan fél könyékre emelkedett, és mélyen belenézett Philip szemébe. – Amikor megláttalak belépni a szobába, tudtam, hogy téged nekem teremtettek.

Philip megdöbbent. Egyáltalán nem ezt várta a lánytól.

– Régen, nagyon régen kereslek – folytatta Senta –, és most megtaláltalak. Csodálatos.

A lány hevessége kissé kezdte zavarba hozni. Ezt a különös érzést csak könnyed hanggal, viccelődéssel tudta elütni. – Azért nem lehet az olyan régen. Mennyi idős vagy, Senta? Nem vagy több húsznál, igaz?

– Huszonnégy éves vagyok. Látod? Elmondok neked mindent, semmit sem hallgatok el előled. Bármit kérdezhetsz. – Philip valójában nem akart kérdezni semmit, csak ölelni akarta, érezni a testét és ezt a csodálatos kéjt. – Tizenhat éves korom óta kereslek. Mindig is tudtam, hogy egyetlen férfi létezik a számomra a világon, és tudtam, ha meglátom, azonnal ráismerek.

A lány ajka súrolta Philip vállát. Elfordította a fejét és lágy csókot lehelt oda, ahol az izom kidudorodott a kulcscsont alatt. – Meggyőződésem, hogy a lelkek párban érkeznek, Philip, mikor azonban megszületünk, elválasztják őket egymástól, és mi azzal töltjük az életünket, hogy megpróbáljuk megtalálni a másik felünket. Az emberek azonban néha hibát követnek el, és rosszhoz csatlakoznak.

– Ez nem hiba, igaz? Számomra legalábbis nem.

– Ez – mondta a lány –, örökre szól. Te is érezted? Megláttalak belépni a szobába, és tudtam, te vagy a lelkem ikertestvére, az én másik felem. Ezért volt az első szó, az első dolog, amit mondtam neked, a te neved.

Philip úgy emlékezett, az első szó, amit Senta mondott neki, az az volt, hogy Hardy különleges kutya, de biztosan tévedett. Különben is mit számít? Itt volt az ágyában, szeretkezett vele, sokkal csodálatosabban, mint bármelyik lány eddig, és egészen biztosan újra hajlandó rá.

– Örökre – súgta Senta, és lassú, tiszta mosoly terült szét az arcán. Philip örült ennek a mosolynak, mert nem akarta, hogy a lány túlságosan elkomolyodjon. – Philip, nem akarom, hogy azt mondd, szeretsz engem. Még nem. Én sem mondom, hogy szeretlek, pedig ez az igazság. Ezek a szavak olyan elcsépeltek, mindenki ezeket használja, nem valók nekünk. Ami közöttünk van, és ami lesz, túlságosan mély ehhez, a mi érzelmeink túlságosan mélyek. – Arcát elfészkelte Philip vállgödrében, majd ujjaival végigsimított a fiú

egész testén, gyorsan felizgatva ismét. – Philip, maradjak itt veled éjszakára?

Gyűlölte, hogy vissza kellett utasítania. Tudta, Christine aznap este ugyan nem fog bejönni hozzá, de reggel annál inkább, ahogyan mindig is tette, kezében teáscsészéjével, benne a derékig cukros kanállal. Nem kritizálná, még csak nem is említené, hogy egy lányt talált az ágyában, csak kétségbeesett és zavarodott lenne, szeme tágra nyílna, kezét a szája elé kapná, és Philip ezt képtelen lett volna elviselni. Túl sok lett volna a számára.

– Nagyon szeretném, jobban, mint bármit, de azt hiszem, nem lenne jó ötlet. – Mivel még nem ismerte a lányt, azonnali jelenetre, könnyekre, haragra számított tőle.

Senta azonban a legnagyobb meglepetésére sugárzóan elmosolyodott, kezébe fogta Philip arcát, és lágy csókot lehelt a szájára. A következő pillanatban kipattant az ágyból és az ujjaival fésülködni kezdett. – Nem számít. Elmehetünk hozzám.

– Saját lakásod van?

– Természetesen. Most már a tiéd is, Philip. Ugye ezt tudod? A tiéd is.

Alig egy percet töltött Cheryl szobájában, és átöltözött azokba a ruhákba, amelyekben aznap délelőtt érkezhetett: hosszú fekete szoknya, hosszú, bő, ezüst pulóver, amely olyan színű volt, mint a haja. Karcsú lábán, vékony bokáján fekete harisnya feszült, lábán fekete, lapos sarkú cipő volt. Amikor ismét belépett Philip szobájába, észrevette a sarokban álló Florát.

– Úgy néz ki, mint én!

Philipnek eszébe jutott, mire gondolt Arnham kertjében, mielőtt ellopta volna a szobrot. Ha egy olyan lánnyal találkozna, mint Flora, azonnal beleszeretne. Tekintete Sentáról a szoborra ugrott, és egyértelműen felismerte a hasonlóságot. Gyakran előfordult, hogy amikor azt gondolta, valaki hasonlít valakire, vagy egy képre, a

hasonlóság azonnal eltűnt, amikor együtt látta őket. Most azonban ez nem történt meg. Ikrek voltak, húsból és kőből. Philip akaratlanul is beleborzongott, mintha valami ijesztő történt volna. – Igen, úgy néz ki, mint te. – Rájött, hogy hangja meglehetősen gyászosan csengett. – Egyszer majd mesélek neked róla – mondta.

– Igen, az jó lesz. Mindent tudni akarok rólad, Philip. Mindent. Nem lehetnek titkaink egymás előtt. Öltözz fel és gyere velem. Nem akarok találkozni senkivel… anyáddal vagy a húgoddal. Egyszerűen nem akarok senki mással találkozni. Szerintem az első esténknek valamiképp szentnek kell lennie, nem?

Az eső elállt, nem sokkal azelőtt, hogy elindultak volna, és amikor kiléptek a vizes utcára, látták a lemenő napot. A fényben minden tócsa úgy ragyogott, mintha olvasztott aranyból lenne. Senta néhány pillanatig tétovázott, mielőtt elhagyta volna a házat, mintha valamiféle döntő lépés előtt állna. Talán az is volt, mivel az utca egy sekély folyóhoz volt hasonló. Amikor beült az autóba, a lány mély levegőt vett, majd kifújta, mintha megkönnyebbült volna. Philip beült mellé és csókolózni kezdtek.

5. fejezet

Philip Londonnak ezt a részét, a West Kilburn és a Harrow Road környékét alig ismerte. Sötétedett, és az eső után alig jártak néhányan az utcákon. Egy hatalmas, század elején épült, magas téglafallal körülvett iskolával szemben egy hajléktalanok ellátókonyhája állt. Lépcsőjén néhány férfi és egy öregasszony várakozott, mellette egy kerekes bevásárlókosárral, amelyen egy csapzott kutya üldögélt. Philip elhajtott egy templom mellett, amelynek kertje sötét volt, mint egy sűrű erdő, majd bekanyarodott a Tarsus utcába.

Csupán a leveleiket bontogató, hamarosan zöldbe boruló platánfák mentették meg a környéket attól, hogy nyomornegyed legyen, beárnyékolva a romos kerítéseket és a repedezett járdát. Halványzöld, friss leveleik felfogták az utcai lámpák fényét és éles szélű, folyondáros árnyakat vetettek a kövezetre. A ház, ahol Senta lakott, egy lila téglából épült házsor egyike volt. Minden ablak téglalap alakú volt, és szabályosan sorakoztak egymás mellett. Tíz lépcső vezetett fel a bejárathoz, egy vastag faajtóhoz, amely egykor sötétzöld lehetett, mostanra azonban annyira lekopott és kilyukadozott, hogy úgy nézett ki, mintha valaki céltáblának használta volna. A lépcső tetejéről át lehetett látni a korlátként szolgáló bevakolt falon az udvarba, amely televolt szeméttel, üdítős dobozokkal, papírokkal és narancshéjjal.

Senta kinyitotta a bejárati ajtót. A ház nagy volt, háromszintes, de amint belépett, Philip azonnal érezte, hogy egyedül vannak benne. Ez persze nem azt jelentette, hogy az egész ház Sentáé. A

falat támasztó két kerékpár és a kis mahagóniasztalon emelkedő újságkupac, megcáfolta ezt. Minden ajtó csukva volt. A lány végigvezette a folyosón, majd elindult lefelé az alagsorba vezető lépcsőn. A hely szaga új volt Philip számára. Képtelen lett volna pontosan meghatározni, csak annyit mondhatott volna, hogy mindenféle ősrégi piszoktól szaglott, piszoktól, amit sosem távolítottak el, soha még csak át sem emelték egyik helyről a másikra, egyik szintről a másikra, többéves ételmorzsák, elhasznált ruhák foszlányai, döglött rovarok, pókhálók, sár- és ürülékdarabok, rég felszáradt, kiömlött folyadékok, állatszőrök és az állatok ürüléke, por és korom. Az egész házban a bomlás bűze terjengett.

Az alagsor egykor egy különálló lakás volt. Legalábbis úgy tűnt. Szobáit, egy kivételével, tárolásra használták, olyan tárgyak tárolására, amelyek talán részben felelősek voltak a szagért. Régi bútorok, üvegekkel teli ládák, régi újsághalmok, sötét színű gyapjúgöngyölegek, amelyek egykor takarók lehettek, de idővel a molyok szürkés masszává emésztették. Egy ősi, víztartályos vécé, előtte egy elhúzható zuhanyfüggönnyel, mellette egy karmos lábú fürdőkád és egy kézmosó, fölötte bezöldült, rongyokba csavart rézcsappal.

Sentáé volt az egyetlen lakható szoba. A ház elejében volt, és az ablaka a szemetes udvarra nézett. Egész berendezése nagyjából egy hatalmas ágyból állt. Ez az ágy száznyolcvan centi széles volt, rajta egy besüppedt közepű matraccal. A lila ágynemű olyan szagú volt, mintha már egy jó ideje nem cserélték volna. A falon óriási tükör lógott, keretén faragott kerubokkal, virágokkal és gyümölcsökkel, amelyeknek sok része hiányzott.

Egy alacsony asztalkán egy leégett gyertya állt, viasszal teli tányérkában, mellette egy üres borosüveg. Volt még a szobában egy fonott szék, teledobálva levetett ruhákkal, valamint egy porral vastagon belepett, haldokló szobanövény. Az ablakon nem volt

függöny, de be lehetett sötétíteni két fatáblával. A zsalu résein beszűrődő szürkés, vizes fény kevés volt a látáshoz. Senta felkapcsolta a papírburában mennyezetről lelógó gyenge villanykörtét. Philip tűnődve szemlélte a szobát, és mivel a látottak megdöbbentették, elbizonytalanodott magában. Megkérdezte a lányt, mit dolgozik.

– Színész vagyok.

– Úgy érted, színésznő.

– Nem, Philip, nem úgy értem. Nem mondjuk azt sem, hogy sebésznő, vagy jogásznő, igaz?

Philip fontolóra vette a dolgot. – Szerepeltél már a tévében? – kérdezte. – Volt valami, amiben láthattalak?

Senta felnevetett, de kedvesen, elnézően. – A DMKA-ban voltam. Most pedig várok egy szerepre, ami olyasvalakinek, mint én, egy jó kezdetet jelent. Ugye szerinted sem szabad bármit elfogadni?

– Nem tudom – rázta a fejét Philip. – Ezekről a dolgokról nem tudok semmit.

– Majd megtanulod. Megtanulod tőlem. Azt akarom, hogy véleményed legyen rólam, Philip. Az lesz a legfontosabb dolog a világomban, a mi világunkban, hogy mit gondolunk egymásról. A spirituális csatlakozás lesz közös életünk lényege.

Az aznap estében azonban nem volt sok spirituális. Hamarosan befeküdtek az ágyba, ahonnan látták az utcán, az ablak előtt elhaladók lábát. Ez azt jelentette, ha valaki lehajolt volna, láthatta volna őket. A lány nevetett, amikor a fiú felkelt, hogy becsukja az ablaktáblát, ő ennek ellenére mégis megtette. A lámpa halvány, barnás fényt vetített rájuk, amely titokzatos homályba vonta szeretkezésüket, mozgó végtagjaikon arany derengés csillogott. A lányban csillapíthatatlan szenvedély lángolt, találékonyságát komolyan összpontosítva vitelezte ki, amely után magas, kifulladt nevetésben tört ki. Sokat nevetett, és Philip már most szerette a

nevetését. Szerette különös hangját, amely magas volt, de nem éles, sima, tiszta és hűvös.

Éjfélkor fel akart kelni és hazamenni, de a lány újra és újra meglovagolta, felizgatta, végigsimogatta testét apró, erős, gyermeki ujjaival, végignyalta érdes macskanyelvével, hogy végül nyögött egyet, sóhajtott, és elaludt. Az utolsó dolog, amire emlékezett, mielőtt alámerült volna a halálhoz hasonló álomba, hogy Senta a fülébe súgta: – Nem csak birtokolni akarlak, Philip, *te* akarok lenni.

Másnap, vasárnap reggel, tíz órakor ért haza… kilenckor nyitotta ki a szemét… és ott találta Christine-t és Cherylt, akik már azt fontolgatták, hogy értesítik a rendőrséget. – Arra gondoltam – mondta az anyja milyen szörnyű lesz, ha az egyik lányom után a fiamat is elveszítem. – Nem kérdezte, hol járt Philip, és ezt nem meggondoltságból vagy diszkrécióból tette. Most, hogy itthon volt, egyszerűen nem gondolt arra, hogy hol járhatott vagy mit csinálhatott.

Philip bement a nappaliba és rögtön észrevette, hogy a polcról eltűnt a képeslap. Vajon azért, mert ő szóba hozta, vagy talán Fee? A kandalló előtti szőnyegen egy apró, rózsaszín rózsabimbó hevert. Valószínűleg valamelyik koszorúslány csokrából vagy koszorújából eshetett ki, még az is lehet, hogy Sentáéból. Furcsamód képtelen volt romantikusan vagy szentimentálisan gondolni Sentára. Egyszerűen nem volt szüksége egy virágra ahhoz, hogy emlékezzen a lányra. Philip felvette a rózsát, megszagolta, de a bimbó nem mondott neki semmit. De miért is mondott volna? Megkapta Sentát, és tudta, aznap este ismét meg fogja kapni. Magát az igazi, ezüst hajú nőt.

Cheryl lépett be a szobába és egy ötfontos bankjegyet nyújtott át neki. Philip teljesen másképp érezte magát, mint tegnap, tizennégy vagy tizenöt órával azelőtt. Teljesen más ember lett, és

Cheryl problémái, ha voltak ilyenek, távoliak voltak számára, nem tartoztak rá.

– Köszönöm – mondta, de olyan szórakozottan, hogy a húga csodálkozva meredt rá. Szívesen beszélt volna Cherylnek Sentáról, illetve a legszívesebben Fee-nek beszélt volna róla, ha Fee nem lett volna úton St. Peter Port felé. Senta azonban mindkét testvérére nemet mondott.

– Nem akarom, hogy bárki is megtudja, mi van közöttünk, Philip. Még nem. Egy ideig legyen a mi kis szent titkunk.

Ez egy hete történt. És azóta mindennap találkozott a lánnyal. Kedden közölte Christine-nel, hogy éjszakára, de lehet, hogy a következőre is távol marad, mivel a Roseberry Lawn üzleti ügyben elküldi Winchesterbe, és ott egy szállodában fog aludni. Most először megértette, milyen előnyökkel jár, ha valakinek olyan anyja van, mint Christine. A szórakozottság és elvontság, amely eddig bosszantotta, sőt erősen idegesítette, abból a szempontból, hogy mit jelent ez az anyja további életére nézve, most valóságos istenáldásának tűnt. *

Sentának nem volt telefonja. Állt ugyan egy készülék azon a kisasztalon, amelyet beborítottak a szórólapok és újságok, de nagyon ritkán volt otthon valaki, hogy felvegye. Mások is laktak a házban, Philip azonban sosem látott senkit, bár egyik éjszaka arra ébredt, hogy fentről zeneszó és táncoló lábak zaja hallatszik le. Hazament megenni az ételt, amit Christine készített neki, megsétáltatta Hardyt a háztömb körül, majd elhajtott Kilburnbe. Megkönnyebbülés volt, amikor egyik reggel Christine azt mondta, úgy döntött, hogy az estét egy barátjával tölti, de hagy Philipnek vacsorát, és jó lesz-e így? A barát olyasvalaki volt, akivel Fee esküvőjén ismerkedett meg. Milyen sok jelentős dolog történt Fee esküvőjén!

Philip mondta, hogy ne törődjön a vacsorával, valahol majd eszik valamit. Munkából egyenesen Sentához ment, és most először elmentek együtt egy étterembe. Változatosságot jelentett, sokkal inkább hasonlított a valóságra. Eddig Philip minden este fél kilenckor vagy kilenckor leparkolta az autóját az utcában, kissé aggódva érte, mivel ez meglehetősen veszélyes környék volt. Vadul dobogó szívvel lerohant az alagsorba vezető lépcsőn. Itt volt a legerősebb a szag, a lépcső aljában. Senta ajtaján belül azonban elhalványult. Itt a rothadás nyirkos, szúrós szagát elnyomta a füstölőpálcák illata, amelyek szinte mindig égtek a lány szobájában. Senta ilyenkor már várta; vagy az ablakban ült, vagy a padlón törökülésben. Egyszer meztelenül hevert az ágyon, egy képeslapra emlékeztetve Philipet, amelyet Fee kapott valahonnan. A lap Manet Olympe-jét ábrázolta.

Étterembe menni Sentával új élmény volt. Philip felfedezte, hogy a lány vegetáriánus. Szerencsére egy indiai éttermet választott. Senta egy különös régi ruhát viselt, amely talán még a nagyanyjáé volt, szürke, ezüstszálakkal átszőtt anyagból varrottat. Az öv hiányzott a ruháról, és ez jól látszott is rajta, a vállán gyűrött, szürke selyemből készült rózsa kornyadozott. Ezüst haja fátyolként borult a fejére, szemét zöldre, száját sötétlilára festette. Philip nem tudta, tetszik-e neki ez a fajta öltözködés vagy sem, de egyszerre zavarta és izgatta így felcicomázva látni a lányt. Az olcsó indiai étteremben, ahol a magnó szitárzenét játszott, a falakat elefántháton ülő turbánosok képei borították, és a fény lágy volt, Senta úgy nézett ki, mint a rejtély és a misztikum istennője. Philip gyűlölte, hogy a száját elrejti a vastag réteg zsíros rúzs. Tétován megkérte, hogy törölje le, hadd gyönyörködjön a gyönyörű szájában. Vajon miért számított ellenszegülésre? Senta tisztára törölte a száját egy darab vécépapírral, majd alázatos hangon azt mondta: – Megteszek bármit, amit akarsz. Elfogadom minden akaratodat.

– Mesélj magadról – kérte Philip. – Nem tudok rólad semmit, Senta, csak annyit, hogy színésznő… elnézést, színész… vagy, és Darren unokahúga. Bár ezt nehezen tudom elhinni.

A lány először elmosolyodott, majd hangosan felnevetett. Rendkívül komoly tudott lenni, annyira, hogy Philip képtelen lett volna utánozni, és sokkal felszabadultabban és vidámabban tudott nevetni, mint bárki, akit valaha ismert. Tökéletesen megértette volna, ha a lány nem akarja, hogy egy kalap alá vegyék a Collier családdal, amely húsos képű, sportőrült férfiakból és bingofüggőségben szenvedő nőkből állt.

– Az anyám egy izlandi nő volt – mondta. – Az apám a haditengerészetben szolgált, és akkor ismerkedtek meg, amikor apámék partra szálltak Reykjavíkban.

– Mit értesz azalatt, hogy *volt,* Senta? Az anyád most is él, nem? – A lány korábban azt mesélte, hogy a szülei elváltak, és mindketten az új partnerükkel élnek. – Azt mondtad, nem kedveled az anyád barátját.

– Az anyám meghalt, amikor én születtem.

Philip döbbenten meredt rá. Még sosem hallott senkiről, aki belehalt volna a gyermekszülésbe, kivéve a régi könyvek oldalain.

– Reykjavíkban történt, ott születtem. Az apám a tengeren volt. – A lány arckifejezése gyanakvóvá, kissé bosszússá vált. – Miért nézel így rám? Mire gondolsz? Házasok voltak, ha ezen töröd a fejed.

– Senta, én nem akartam…

– Apám elhozott ide, és nem sokkal azután feleségül vette Ritát, akit én az anyámnak nevezek. Az igazi anyám Reidun volt, Reidun Knudstatter. Azt jelenti Kanut lánya. Nem találod elképesztőnek? Nem *fia,* hanem *lánya.* Ez egy ősi anyai ági rendszer.

Aznap este azt is elmesélte, hogyan nyert ösztöndíjat egy színiiskolába, ahonnan az év diákjaként került ki. A második év nyarán elutazott Marokkóba, és kivett egy szobát két hónapra a

marrakeshi Medinában. Mivel nehéz volt nyugati nőként élni ott, felöltötte a muzulmán nők öltözékét, a fátylat, amelyből csak a szeme és a homloka látszott ki, valamint a földig érő fekete ruhát. Egy másik alkalommal a barátaival Mexikó városba utazott, és akkor is ott volt, amikor a földrengés történt. Járt Indiában. Mindezek hallatán Philip úgy érezte, ő nagyon keveset tud mondani magáról. Az apja halála, az anyja iránt érzett felelőssége, a Cheryl miatti aggodalma eltörpült a lány egzotikus beszámolója mellett.

Mikor azonban visszatértek az alagsori szobába, és nekiláttak elfogyasztani az üveg bort, amit Philip vett, elmondott neki mindent Christine-ről, Gerard Arnhamről és Floráról. Részletesen beszámolt arról, mi történt, miután megpillantotta a márványlányt Mrs. Ripple hálószobájának ablakából. Senta nevetett, amikor elmondta, hogyan lopta el a szobrot, hogyan látta meg Arnham szomszédja, és még azt is megkérdezte, pontosan hol történt mindez, mi a neve az utcának. Ennek ellenére Philipnek az volt az érzése, hogy nem hallgatta olyan figyelemmel a beszámolóját, amilyennel ő a lányét. Senta elnyúlt a hatalmas ágyon, és úgy tűnt, teljesen belefeledkezett saját képének szemlélésébe a tükörben. Ez a letűnt eleganciájú szalon egy darabja, amelynek aranykeretén a keruboknak hiányzott a lába vagy a karja, a virágokról letört a szirom, ködösen tükrözte vissza a lányt, mintha valami zavaros, zöldes színű vízben lebegne, és a vak foltok pettyekkel szórták be márványfehér testét.

Ha Senta nem figyelt arra, amit mondott, Philip hamarosan a lány iránta érzett vágyának tudta be, amely ugyanolyan hevesnek tűnt, mint amit ő érzett. Nem volt hozzászokva ehhez, ugyanis a múltban a lányok mindig hivatkoztak valamire, fáradtak voltak, nem volt kedvük, menstruáltak, vagy éppen meg voltak sértődve valamin, amit Philip mondott. Senta szexuális vágya ugyanolyan sürgető volt, mint az övé. Ellentétben a múltbéli lányokkal, ugyanolyan gyorsan

és könnyen kielégült, mint ő. Nem volt szükség a partner szükségleteire való hosszas odafigyelésre. Vágyaik és szükségleteik közösek voltak.

A hét utolsó estéjén, a Fee és Darren hazaérkezése előtti éjszakán, Philip kezdte kiismerni Sentát. Ez egy valóságos áttörés volt, és Philip örült neki.

Szeretkeztek, majd elnyúltak egymás mellett az ágyon. Philip kimerült volt és boldog, csupán egyetlen apróság hiányzott teljes elégedettségéhez, amely újra és újra visszatért a gondolatai közé: hogyan hozza szóba, hogy ideje lenne ágyneműt cserélni? Hogyan említse meg, anélkül hogy megsértené a lányt, vagy úgy tűnne, kritizálja? Apró ostobaság volt, de zavarta az ágynemű szaga.

Senta ezüst haja betakarta a párnát. Imitt- amott néhány vékony fonat bujkált benne. A hátán feküdt. A lába közötti szőr égővörös, természetellenes színű volt, és Philip kétszeresen is látta, egyszer a lány fehér testén és a hatalmas tükörben, amely erősen megdőlt szögben volt felakasztva a falra. Szinte gondolkodás nélkül megfogta a lány kezét, és a vörös háromszögre fektette. Hangjában nevetéssel azt kérdezte: – Miért fested a fanszőrödet?

Senta felugrott. Elrántotta a kezét, és mivel Philip keze ellazultan hevert, és a lány mozdulata teljesen váratlan volt, Philip saját kezével mellbe vágta magát. Senta arcát eltorzította a harag. Egész teste remegett a dühtől, mindkét kezét ökölbe szorította, miközben feltérdelt Philip fölé.

– Mit értesz azalatt, hogy festem? Baszd meg, Philip Wardman! Honnan veszed a kibaszott bátorságot, hogy így beszélj velem?

Néhány másodpercig Philip egyszerűen nem hitte, hogy ezeket a szavakat hallja a lány tiszta, dallamos hangján. Felült, megpróbálta megfogni Senta kezét, de jobbnak látta félrehúzódni a mellkasát célzó ütés elől.

– Senta, Senta, neked meg mi bajod?

– Te, te vagy a bajom! Hogy merészelsz ilyet kérdezni tőlem, hogy miért festem a fanszőrömet?

Philip csaknem egy lábbal magasabb volt a lánynál és kétszer olyan erős. Ez alkalommal elkapta a karját és lefogta. Senta szaggatottan szedte a levegőt, és vonaglott Philip szorításában. Arca eltorzult az erőfeszítéstől. Philip felnevetett.

– Miért, talán nem fested? A hajad szőke, így ott lent nem lehetsz vörös.

– A hajamat festem, te ostoba! – A lány valósággal köpte a szavakat.

A nevetés meggyengítette Philip szorítását, és azonnal támadástól tartott. Felemelte mindkét kezét, hogy eltakarja az arcát, és közben azt gondolta, milyen szörnyű, veszekszünk, most mi lesz, mi lesz? Senta megfogta a kezét és gyengéden elhúzta az arcától, meleg, puha ajkát a fiúéhoz érintette, és sokkal hosszabban és édesebben csókolta, mint eddig valaha. Közben az arcát és a mellkasát simogatta. Majd megfogta Philip kezét és gyengéden testének arra a pontjára simította, amely a veszekedésüket kirobbantotta, a vörös háromszögre hófehér, selymes combjai találkozásánál.

Fél órával később Senta felkelt és azt mondta:

– Ez az ágynemű már egy kicsit büdös. Ülj át a székbe egy percre, amíg lecserélem.

A lila ágyneműt smaragdzöld váltotta fel, a használtat pedig belegyömöszölte a vászonszatyrába, amelyben a mosodába szánt holmikat gyűjtötte. Philip azt gondolta, egyre közelebb kerülünk egymáshoz, olvasott a gondolataimban, ez tetszik nekem, szeretem őt, micsoda temperamentumos kis tűzköpő! Azonban valamivel éjfél után, amikor otthagyta az alvó Sentát, nyakig betakarózva a tiszta huzatba húzott paplan alatt, és keresztülhaladt a büdös, sötét folyosón, hirtelen rájött, hogy nem hiszi el, amit a lány a haja

festéséről mondott. Ezt csak kitalálta. Természetesen használ valami öblítőt és tesz rá valamit, amitől olyan ezüstösen csillog, ez látható, de egyetlen vörös hajú ember sem festené a haját fémszínűre. Miért tenne ilyet?

Valami furcsa érzés hasított a lelkébe, amit szinte azonnal felismert: félelem. Megrémítette a gondolat, hogy a lány hazudhat neki. Ez azonban csak egy apró hazugság volt, aminek nincs semmi jelentősége, olyan dolog, amivel kapcsolatban talán minden lány füllent egy kicsit. Eszébe jutott Jenny, aki azt állította, bőre barnasága természetes, és később kiderült, hogy mindennap szoláriumba jár.

Jenny… milyen régen volt, hogy akár egyetlen gondolatot is szentelt neki. Nem látta és nem hallotta a hangját azóta, hogy januárban összevesztek. A lány azt akarta, hogy jegyezzék el egymást. Ezt akkor kezdte el mondogatni, amikor előző októberben Majorcában voltak pihenni. Nem nősülhetek meg, mondta Jennynek, nem is gondolhatok házasságra hosszú évekig. Hol élnénk? Itt, az anyámmal együtt? Ha eljegyeznénk egymást, mondta Jenny, legalább úgy érezném, hogy jelentek számodra valamit, úgy érezném, egy pár vagyunk, összetartozunk. És aztán persze kibújt a szög a zsákból: Nem hiszem, hogy helyes lenne lefeküdnöm veled, ha csak egy futó kapcsolatról van szó.

Jenny halálra nyaggatta, hogy tegyen ígéretet neki, amit nem tudott, aztán már nem is akart megtenni. A szakításuk sokkal jobban megviselte, mint azt várta, de most már ez tűnt a legbölcsebb dolognak, amit csak tehetett. Furcsa összehasonlítás, meglehetősen ellentmondásos, Jennyt Sentá- hoz mérni. Miközben hazafelé hajtott, azon kapta magát, hogy hangosan nevet a gondolatra, hogy Senta azt kéri, jegyezzék el egymást. Senta elképzelése a tartósságról valami olyasmi volt, amit Jenny, a maga kis külvárosi agyával fel sem tudott volna fogni: teljes odaadás, tökéletes

kizárólagosság, az élet nagy kalandjának nekivágó két emberi lény páratlan egysége.

Fee és férje hazaérkezése megdöbbentő ténnyel szolgált Philip számára, rájött, hogy még csak két hete ismeri Sentát. Fee és Darren két hétig voltak távol, és amikor legutóbb itthon voltak, Senta még idegen volt számára, egy nevetséges, narancssárga pöttyös ruhába öltözött lány, aki rejtélyes pillantással figyelte őt a szoba másik végéből, amit ő, amilyen ostoba, nem tudott megmagyarázni.

A lány mindennapos társasága azóta elhitette Philippel, annak ellenére, hogy minden tapasztalata az ellenkezőjére szólt, hogy Darren, mivel Senta unokatestvére, sokkal érdekesebb és okosabb ember, mint ahogyan arra Philip emlékezett. Minden bizonnyal tévedett Darrennel kapcsolatban. Talán természetes, gondolta, hogy az ember úgy érzi, nincs olyan férfi, aki elég jó lenne a nővére számára. Azonban most, hogy együtt volt a sógorával, rájött, hogy nem tévedett. A nagydarab, huszonnégy évesen tekintélyes pocakkal rendelkező Darren ott ült a tévé előtt és elmerülten nézett valami ostoba sorozatot, amit soha nem hagyott ki, még akkor sem, ha valaki más házában volt. Még azon a két vasárnapon is ragaszkodott hozzá, amikor nászúton voltak, mondta Fee egy anya büszkeségével, aki gyermeke táplálkozási szokásairól beszél.

Az előző nap hazaérkezett házaspár teára volt hivatalos Philipékhez, bár a tea, mint olyan, soha nem számított külön étkezési alkalomnak a Glenallan Close-i házban. Christine egyik kulináris mesterművét szolgálta fel szeletelt sonka és konzerv spagettigyűrűk formájában. Úgy volt, hogy utána megcsinálja Fee haját, ami gyermeki örömöt okozott Christine számára, mert Fee eddig soha nem engedte meg, hogy hozzányúljon a hajához. Philip úgy gondolta, az anyja jól néz ki. Kétségtelenül fiatalabbnak és boldogabbnak tűnt az esküvő óta. Nem hitte, hogy ennek oka a

megkönnyebbülés lenne, amiért túl van az esküvőn és végre férjhez ment a lánya, ugyanis egyszer vagy kétszer megemlítette… soha nem tett többet, csak megemlített dolgokat… hogy Fee, az ő korában, még megengedheti magának, hogy várjon néhány évet a megállapodással. Az új barát lehet az oka a megfiatalodásnak, gondolta Philip, egy hasonló korú társasága. Christine rózsaszínre rúzsozta a száját, méghozzá gondosan, nem volt el- kenődve a széleken, és haját átmosta azzal az aranyfényű öblítővel, amit ez idáig kizárólag a vendégei számára tartott.

Eltűntek a konyhában. Philip hallotta, amint az anyja megdicséri Fee tengerészkék blúzát, és megjegyzi, milyen vicces, hogy pont Guemseyben vett magának guernseyt (testhez álló matrózöltözet – ford. megjegyzése). Fee türelmesen elmagyarázta, hogy ez a ruhadarab a szigetről kapta a nevét, mire Christine elragadtatott kiáltásokat hallatott.

Cheryl, szokás szerint, nem volt otthon. Philip kettesben maradt a sógorával. Mivel a tévéműsor már nem érdekelte, Darren a nemzetközi sportról, az új Fiatjáról és a forgalmi dugókról beszélt, majd a helyről ömlengett, ahol a nászútjukat töltötték. Guernsey sziklái a legmagasabbak, amit valaha látott, mondta, biztosan a legmagasabbak az egész brit-szigeteken, egyszerűen fogalma sincs, hány méter magasak lehetnek. És az áramlatok a csatornában különösen veszélyesek. Biztosan sok úszó lelte halálát azon a helyen. Philip, aki néhányszor már járt a szárazföldön szervezett társasutazás keretében, arra gondolt, hogy Darren pontosan az a fajta turista, aki állandóan azt kérdezgeti az idegenvezetőtől, milyen régi vagy milyen új valami, milyen mély a víz, milyen magas a hegy, hány tégla kellett a katedrális felépítéséhez, és hány ember a mennyezet megfestéséhez.

Előkerültek a fényképek, hála istennek, még nem a színesek. Philip nagyon szeretett volna Darrennel Sentáról beszélni. Itt a

lehetőség, gondolta, amíg az asszonyok a konyhában vannak. Természetesen nem állt szándékában megszegni a Sentának adott szavát, és elárulni viszonyukat. Bizonyos szempontból kellemes lett volna a lányról beszélni, eltitkolva, hogy sokkal több fűzi hozzá, mint futó ismeretség. Ez idáig azonban Darren, aki levegővétel nélkül beszélt az éppen aktuális témájáról, nem adott erre lehetőséget. Philipnek ki kellett várnia az alkalmas pillanatot. Korábban már felfedezte, milyen örömöt jelent mások előtt kimondani a lány nevét, és egyszer, közönyös arccal, csak úgy mellékesen már megemlítette az anyjának és Cherylnek.

– Senta, az az ezüstös szőke hajú lány, aki Fee koszorúslánya volt, biztosan jól fog mutatni a fényképeken – mondta, majd merészen hozzátette: – Az ember el sem hinné, hogy ez a Senta rokoni kapcsolatban áll Darrennel, nem?

Senta apja és Darren anyja testvérek voltak. Nehéz volt elhinni. Sem az arcvonásaik, sem a bőrük, sem a hajuk nem hasonlított egymásra. Teljesen más testfelépítésűek voltak, és mintha két különböző fajhoz tartoztak volna. Darren haja szalmasárga volt, vastag szálú és durva. A szeme kék volt, arcvonásai erőteljesek, bőre pirospozsgás. Egy nap, gondolta Philip, borvörös tokák fognak rálógni a gallérjára és az orra olyan lesz, mint egy túlméretezett eper. Tagbaszakadt férfi volt, mint a filkó a kártyalapon.

Philip, kihasználva a hirtelen támadt csendet, amely annak volt köszönhető, hogy Darren nekilátott visszarakni a fényképeket a sárga borítékba, azt mondta: – Az esküvőig még sosem találkoztam az unokahúgoddal, Sentával.

Darren felnézett. Egy pillanatig nem mondott semmit és Philipnek úgy tűnt, csodálkozik. Philipnek az a pánikkal vegyes kellemetlen érzése támadt, hogy sógora tagadni fogja, hogy egyáltalán lenne unokahúga, vagy azt mondja: – Kicsoda? Ja, Jane-re gondolsz? Csak ő nevezi így magát!

De ez nem csodálkozás volt, és nem is ingerültség vagy felháborodás, hanem csak Darren szokásos lassú felfogása. Néhány másodperc elteltével sunyi mosoly terült szét az arcán.

– Szóval tetszik neked, Philip?

– Nem ismerem – mondta Philip. – Csak egyszer találkoztam vele. – Hirtelen rádöbbent, hogy most először hazudott Sentával kapcsolatban, és eltűnődött, miért is tette. Ennek ellenére folytatta a kérdezősködést. – Első unokatestvéred?

Ez már túl sok volt Darren számára, aki kissé türelmetlenül válaszolt. – Első vagy másod, fogalmam sincs. Annyit tudok, hogy az anyám az ő nagynénje, és az ő apám az én nagybácsim, és ez azt jelenti, hogy mi unokatestvérek vagyunk. Igaz? – Gyorsan biztonságosabb területre kanyarodott. – Gyerünk, Philip, valld be, hogy tetszik!

Darren nem kívánt mást, csak egy mindentudó pillantást és mesterkélt mosolyt, és ezt Philip a legkisebb erőlködés nélkül megadta neki. Darren kacsintással válaszolt. – Furcsa egy csaj ez a Senta. Látnod kellene a helyet, ahol lakik. Igazi patkánylyuk, valóságos szemétdomb. Fee a lábát sem volt hajlandó betenni oda, amikor a ruhákról volt szó, és isten látja lelkemet, nem is hibáztatom érte. Pedig egy szép házban élhetne Tom bácsival Finchleyben. Nem normális, meg kellene vizsgáltatni a fejét.

Bár úgy érezte, minden szavával elárulja magát, Philip képtelen volt abbahagyni. – Tehát akkor Fee nem ismeri valami jól?

– Ez ne aggasszon, haver. Én ismerem. Elvihetlek hozzá, ha ez az, amire vágysz.

Nem vesztegetett több szót Sentára, hanem visszakanyarodott Guernseyhez, és a magasságok, mélységek, súlyok, mértékek és hőmérsékletek iránti szenvedélyéhez. Philip egy ideig hagyta, hadd beszéljen, majd elnézést kért. Senta kilencre várta. Mielőtt elhagyta

volna a házat, volt még egy kis dolga az emeleten. Eszébe jutott, hogy Fee esetleg bemehet a szobájába, az ő távozása után.
Igaz, addig sem ment be soha, amíg itthon lakott, és semmi oka nem volt rá, hogy most megtegye. Mintha valami furcsa balsejtelme támadt, ami akár lehetett egyszerű elővigyázatosság is. A márványlány ugyanis még mindig ott állt a szekrény és az ablak között.

Kilenc lett volna tíz perc múlva, de még nem volt sötét, és halvány fényben valósággal csillogott a szobor márványbőre. Egyszerre volt gyöngyház fényű és emberi, mintha élne. A megszólalásig hasonlított Sentához. Hiszen rajta kívül kinek a tekintete ilyen nyugodt, távoli horizontot fürkésző, ugyanakkor csillogó? Az a lágy ívű száj, finom egyenes orr… Senta egyszer még ilyen frizurát is csinált magának, amikor együtt étterembe mentek. Philip hirtelen abszurd vágyat érzett, hogy megcsókolja a márványszáját, amely oly puhának látszik. Ismét becsomagolta a szobrot, ez alkalommal nem a hideg, csúszós nejlonzsákba, hanem egy régi pulóverébe, és beállította a szekrény hátuljába, a ruhái mögé.

A Sentáról való beszélgetés, amely során bizonyosságot nyertek a lány állításai… árulónak érezte magát, de nem tehetett róla, kételkedett bizonyos dolgokban… a lány szép hangzású nevének ízlelgetése, és hallva ezt a nevet más szájából, valami új, vadabb szenvedéllyel töltötte el. Alig várta, hogy Sentával lehessen, és útközben százszor is elátkozta a közlekedési lámpákat. Lerohant a mocskos lépcsősoron, teste feszült és merev a lány után érzett sóvárgástól, ujjai idegesen matattak a kulccsal, majd kinyílt az ajtó, orrát megcsapta a füstölő illata, és ő belépett a lány poros, állott szagú, titokzatos birodalmába.

6. fejezet

A fa alatt, amelyről mostanra minden virág lehullott, és már egy egyszerű zöld fa volt, Cupido szobra állt, kezében íjjal és nyílvesszővel. Philip nem látta túl jól, mert a távcső továbbra is hiányzott a szobából. Ahogyan minden más is. Mrs. Ripple teljesítette a Roseberry Lawn kérését, és kihordott minden szakácskönyvet, bútort és szőnyeget, és lebontatta a kandallót.

A Cupido mulattatta Philipet. Tudta, hogy ő a szerelem istene, és eltűnődött, vajon Arnham pontosan ezért választotta, vagy csak egyszerűen tetszett neki. Egy hónappal ezelőtt még sértésnek vette volna a tényt, hogy ezzel helyettesítették Florát, az elmúlt hetek során azonban nagyon sokat változott. Már alig emlékezett, valójában miért lopta el Florát. Rájött, hogy már nem érdekli Arnham, közönyössé vált számára, sőt csaknem barátsággal gondol rá. Dühe teljes mértékben elpárolgott. Ha most találkozna vele, gondolta, köszöntené és megkérdezné, hogy van.

Ezen a szombaton, amely szinte mindenhol szabadnap volt, az volt a feladata, hogy eljöjjön ide és szemügyre vegye Mrs. Ripple házát, ellenőrizve, hogy amit az asszony mondott a telefonba a szoba elkészültéről… az ügyfelekben nem lehet megbízni… valóban igaz. A Roseberry Lawn munkásai hétfőre ígérték magukat. Philip behúzta maga mögött az ajtót és lement a földszintre. Mrs. Ripple ott várta a lépcső aljában.

– Nem fogom tudni teával kínálni a munkásokat.

– Semmi baj, Mrs. Ripple, nem is várják el magától. – Dehogynem, de mi értelme a vitának? Azt sem látta ajánlatosnak megemlíteni,

hogy ha a délelőtt és a délután folyamán nem szolgál innivalóval a munkásoknak, tizenegykor és háromkor elmennek a legközelebbi kávézóba egy fél órára. – Nem lesz gondja velük, és biztosan elégedett lesz azzal, ahogyan összetakarítanak maguk után.

– Nem tűröm sem a dohányzást, sem a rádiózást.

– Ez természetes – bólintott Philip, de közben arra gondolt, hogy a ház asszonyának ezt a munkásokkal kellene megbeszélnie. Tudta, ki fogja megnyerni a csatát.

Az ajtó becsapódott mögötte. Nem csoda, ha repedezik a plafon a házban. Végigment a kapuhoz vezető utacskán. Az autóban Senta várta.

Ez volt az első alkalom az indiai vacsora óta, amely azóta nem ismétlődött meg, hogy együtt elmentek valahová, pedig egy este kivételével, amelyet akaratán kívül Christine-nel töltött, mindennap együtt voltak. Nincs értelme étteremben enni, mondta a lány, és Philip megértette, az evés nem fontos számára, bár a csokoládét és a bort nagyon szerette. Soha nem főzött Philipnek. Gyakran eszébe jutott Fee megjegyzése, amikor még mielőtt megismerte volna, megkérdezte a nővérét, Senta miért nem tudja megvarrni a saját ruháját. Fee azt válaszolta, nem kérdezne ilyet, ha ismerné Sentát. Nos, most már ismerte, és nem is kérdezett volna ilyet. Ugyanez vonatkozott a főzésre és minden házimunkára. A délelőttök nagy részét ágyban töltötte, és csak délben vagy még annál is később kelt fel. A lány életének tőle független része valóságos rejtély volt Philip számára. Még ha otthon is volt azon néhány alkalommal, amikor megpróbálta felhívni, soha nem vette fel a kagylót, pedig Philip olyan hosszan hagyta kicsengeni a telefont, hogy azalatt többször is felérhetett volna alagsori szobájából.

Kolostori életük együtt, amelynek minden éjszakájának felét az ágyban töltötték, csodálatos volt, Philip életének legfantasztikusabb élménye, de érezte, hogy ez így nem megfelelő, valamiképp nem

valóságos. Együtt kellene lenniük máshol is, nemcsak az ágyban. Ugyanakkor amikor elhívta magával Sentát magával Chigwellbe, azzal, hogy miután elintézte látogatását Mrs. Ripple-nél, valahová beülnek ebédelni, aztán autókáznak egyet a természetben, visszautasításra számított. Meglepődött és örült, amikor a lány igent mondott. Még ennél is boldogabb volt, amikor Senta szájából visszahallotta a saját gondolatait, és a lány arra kérte, töltsék együtt minden szabadidejüket, amikor nem dolgoznak.

– De hiszen te nem is dolgozol, Senta – mondta Philip, félig viccesen.

– Tegnap voltam egy meghallgatáson. Egy egész estét betöltő film egyik szerepére kerestek valakit. Nem kaptam meg a szerepet, Miranda Richardson kapta, de tetszettem a rendezőnek, azt mondta, figyelemreméltó vagyok.

– Miranda Richardson!

Philip le volt nyűgözve. Az, hogy Sentát egy lélegzet alatt említik Miranda Richardsonnal, sokat elárult a lány képességeiről. Philip megtudott pár dolgot a DMKA-ról, amióta megtudta, hogy Senta ott tanult. Ez volt *a* színiiskola, ugyanolyan, mintha azt mondta valaki, ő Oxfordba járt.

Azóta azonban kétségei támadtak. Szörnyű volt így gondolkodni, amikor valaki úgy érzett egy másikkal kapcsolatban, ahogyan ő Sentával, ennek ellenére a lelke mélyén erős kételyek éltek. A lány azt állította, azért, hogy fitt maradjon, minden délután eljár a Floral utcai tornaterembe, ahol balettozik és tornázik. Ezen a helyen mindenféle híres emberekkel, színészekkel, színésznőkkel és táncosokkal találkozott. Egyik délután, mondta Senta, ő és néhány barátja együtt teáztak Wayne Sleeppel.

Philip ezt nem hitte. Egyszerűen kiszínezi az igazságot. Talán átsétált a Covent Gardenen és meglátta Wayne Sleepet. Egyszer talán járt egy egészségklubban és kipróbálta az aerobicot. Vannak

ilyen emberek, győzködte magát Philip, akiknek az igazság túl csupasz és kopár, és szükségük van a kiszínezésére. Ez nem hazugság, nem lehet hazugságnak nevezni. Senta valószínűleg mesélt róla a barátainak, bárkik legyenek is. Arra azonban a fejét merte volna tenni, hogy azt nem mondta, hogy Philip gyakornok egy cégnél, amely új fürdőszobákat és konyhákat épít, és otthon lakik az anyjával Cricklewoodban. Senta beszámolójában ő egy belsőépítész volt Hampsteadből.

A gondolat hatására elmosolyodott, és Senta, aki felé fordult, miközben Philip beszállt az autóba, megkérdezte, mit nevet.

– Egyszerűen boldog vagyok. Nagyon jó így együtt lenni veled.

Válaszképpen Senta odahajolt hozzá és rózsaszín, meleg száját az övére tapasztotta. Philip arra gondolt, vajon Mrs. Ripple látja-e őket az ablakból.

– Hamarosan mindig együtt leszünk, Philip – mondta a lány. – Ebben biztos vagyok. Ez a mi rejtett karmikus sorsunk.

Néhány nappal korábban Senta elkészíttette Philip horoszkópját és ezen a reggelen közölte vele, hogy Philip nevének kulcsszáma a nyolc. Most a számmisztikáról kezdett beszélni, és előadta Philipnek, hogyan vibrál az ő száma a Szaturnusz bolygóval, amely szám a bölcsességet jelképezi, a tapasztalaton keresztül való tanulást, a türelmet és felelősséget. Philip a saroknál befordult abba az utcába, amelyben Arnham háza állt, és megmutatta Sentának.

A lány egy gyors pillantást vetett a házra, majd komor arccal Philiphez fordult, aki bűntudatot érzett, mivel igaz volt, amit Senta mondott, vagyis hogy nem figyelt oda arra, amit eddig mondott.

– Ti nyolcas emberek – folytatta a lány – gyakran hidegek és zárkózottak vagytok azokkal szemben, akiket szeretnetek kellene és akikben meg kellene bíznotok.

– Hideg? – kérdezte Philip. – Zárkózott? Szerintem te viccelsz. Ugye viccelsz, Senta?

– Ez azért van, mert attól féltek, hogy gyengének tartanak titeket. Ez pedig a legutolsó dolog, amit ti, nyolcas emberek akartok.

Egy vidéki fogadóban megebédeltek, és teljesen megfeledkeztek arról, amit Senta az univerzum titkos kódjainak nevezett. Később megálltak Essex távoli részében, ahol keskenyek voltak utak, és kevés turista járt, és Senta bevitte Philipet a fák közé, és szeretkeztek a fűben.

Philip megkérdezte magától, szereti-e a lányt, szerelmes-e belé. Az első alkalommal, amikor találkoztak, Senta arra kérte, ne mondja azt, hogy szereti, ne így nézze a dolgokat. Mindig együtt kell lenniük, egyeknek kell lenniük, most, hogy megtalálták egymást. De szerelmes ő a lányba? Tudja egyáltalán, mit jelent ez az elcsépelt, agyonhasznált kifejezés?

Vágy, gerjedelem, szenvedély, mindent elsöprő kényszer, hogy birtokba vegye… mindez megvolt. És állandóan a lányra gondolt. Kitöltötte a gondolatait a hosszú autóútjain, amikor a Roseberry Lawn különböző házakhoz küldte, amikor Royjal volt, otthon Christine-nel és Cheryllel, de még akkor is, amikor a saját ágyában feküdt, bár ekkor, hazaérkezve Kilburnből, általában már túl fáradt volt mindenhez, kivéve az ájult alvást. Néha gondolatban beszélt a lányhoz. Elmondta neki a félelmeit és gondolatait, amelyek valamilyen okból az igazi lánynak képtelen volt elmondani. Az igazi Senta, bár csendben volt, amíg Philip beszélt, úgy tűnt, nem figyel rá. És amikor válaszolnia kellett valamit, az nagy valószínűséggel egy, a polaritáspontok misztikus jelentésével kapcsolatos megjegyzés volt, vagy egy arra vonatkozó különös kijelentés, hogy ők ketten egy lélek, és közöttük nincs szükség szavakra a kommunikáláshoz.

De hogyan lehetne ő a lány másik fele, lelkének része, ha nem biztos benne, hogy szereti?

Június végén Christine és Cheryl együtt elutaztak nyaralni. Philip örült, hogy amikor szakított Jennyvel, és lemondta a görögországi nyaralást, amelyre együtt akartak menni, nem kérte az anyját és a húgát, hadd csatlakozhasson hozzájuk. Két hetet egyedül lehetett Sentával.

Bizonyos szempontból rossz volt, hogy Glenallan Close-ban kellett laknia, de valakinek gondját kellett viselnie Hardynak. És Philip beismerte magának, annak ellenére, hogy minden este odament, és vágyott a hely után a maga lélegzetelállító izgalma miatt, soha nem szokta meg és nem fogadta el a Tarsus utcai házat. A szemét és a bűz állandóan zavarta. Volt ugyanakkor a házban valami fenyegető is. Sosem látott senki mást, nem hallott hangokat, kivéve a halk zenét és táncoló lábak zaját. Nyugtalankodnia kellene amiatt, hogy Senta itt lakik, tűnődött. Ha valóban egyike azoknak a bölcs *nyolcas* embereknek… a gondolatra elmosolyodott… aggasztania kellene, hogy a barátnője, lelkének része, ahogyan Senta mondaná, Londonnak abban a részében él, abban a szörnyű lepusztult házban. Éjszakánként részegek és fiúbandák lézengtek a Tarsus utcában, hajléktalanok feküdtek a járdán vagy kuporogtak a kapualjakban. Miért nem aggasztja tehát a dolog? Talán azért… micsoda borzalmas gondolat!… mert Senta ide tartozik, ugyanúgy illik ehhez a helyhez, mint ők?

Egyszer, amikor este kilenc körül a lányhoz tartott, befordult az utcájába, és egy különös alakot látott közeledni. Földet söprő, fekete ruhát viselt, fejét piros csíkos kendőbe csavarta, mint az afrikai asszonyok. Az alak megérintette Philip karját, amint kiszállt az autóból, és belemosolygott az arcába. Philip csak ekkor ismerte fel. Egy iszonyatos pillanatig azt hitte, valami prostituált, aki el akarja csábítani.

Christine és Cheryl Cornwallba készültek. Philip mostanában nem nagyon foglalkozott Cheryllel… ennyit a bölcsességről és

felelősségről!… de most eltűnődött, vajon a húga hogyan fogja kezelni a rossz szokását, legyen az akár ital, akár kábítószer, amíg ő és Christine Newquayben lesznek. Ital vagy kábítószer… nos, bárhol be lehet szerezni mindkettőt, gondolta. Eszébe jutott kis kalandja a fejkendős Sentával a félhomályos utcában, és nagyon remélte, ki nem mondott félelmei nem bizonyulnak igaznak, miszerint Cheryl prostitúcióval keresi a pénzt. Ideges lett, amikor eszébe jutott az öt font, amit a húga már másnap reggel visszaadott neki.

Autóval kivitte őket a Paddington állomásra. Christine egy virágos anyagból varrott ruhát viselt, és egy fehér kardigánt, amelyet a hosszú téli estéken kötött. Bizonyos távolságból nem is látszottak a hibák a mintában. Philip a fülébe súgta, hogy nagyon csinos, ugyanakkor az ellentét az anyja és a farmeres, Miki egeres pólót és bőrdzsekit viselő Cheryl között egyenesen nevetséges volt. Cheryl már nem látszott sem fiatalnak, sem lánynak, de lassan már embernek sem. Arcbőre megnyúlt és durva volt, tekintete keserű. Haját, a feje búbját kivéve, kopaszra vágatta.

– Ez aztán a kefehaj – mondta Christine.

– Nem tudom, milyen a kefehaj. Ez szarvasbőr fej.

– Biztosan szép, ha neked tetszik. – Christine ennél közelebb sosem ment a kritikához.

Mivel reménytelen volt parkolóhelyet találni az állomás közelében, kitette őket a bőröndjeikkel, és visszahajtott Cricklewoodba. Közben azon tűnődött, mi lesz a húgából. Nem rendelkezik semmiféle végzettséggel, nincs állása, de még reménye sem egyre, megdöbbentően tudatlan, nincs sem udvarlója, sem másfajta barátja, és nagyon úgy néz ki, hogy rászokott valamire, amelynek valós természetét félt kideríteni. De ahogyan mostanában mindig, gondolatai hamarosan Senta felé fordultak. Mihelyt megsétáltatta Hardyt, gondolta, beugrik az autóba és irány Kilburn.

A nap hátralévő részét a lánnyal fogja tölteni. Rá akarta venni, hogy éjszakára térjen vele vissza Glenallan Close-ba.

Hardynak a változatosság kedvéért alapos sétáltatásban volt része, megérdemelte. A szerencsétlen kiskutya egy ideje kénytelen volt beérni a háztömb körül tett gyors megjáratással. Philip autóval kivitte Heampstead Heathbe és végigsétált vele a fákkal sűrűn beültetett parkon a Spaniards utca és a Vale of Health között, Highgate felé. A június hűvös hónap volt, száraz és szürke. A fű zöldje, a fák lombjának sötétebb, gazdagabb színe valóságos felüdülést jelentett a szemének, megnyugvást a lelkének. A kiskutya vidáman szaladgált előtte, néha megtorpant és izgatottan beleszimatolt egy-egy nyúlkotorékba. Philip Sentára gondolt, márványfehér testére, nagy melleire, amelyeknek bimbója nem barna volt és nem is piros, hanem a leghalványabb gyöngyrózsaszín, és arra a bronzvörös háromszögre a hasa alján…

Gondolatait átkapcsolta a lány arcára, amelyben Flora pogány szemei ültek; a hangjára, és azokra a dolgokra, amiket mondott. Most már nyugodtan tudott gondolni azokra a tőle hallott buta kis hazugságokra a haja színével, a meghallgatással és a Wayne Sleeppel való találkozással kapcsolatban. Talán azt is csak kitalálta, hogy az anyja izlandi volt, aki meghalt, amikor ő született. Nem mondott egyszer Fee valami olyasmit, hogy Senta anyjának fiatal szeretője van? Ennyit a születésbe való belehalásról.

A helyzet az, hogy Sentának túl élénk a fantáziája. Nincs abban semmi rossz. Némely dolgot, amit mesélt, biztosan azért találta ki, hogy hatást gyakoroljon rá, és ez igazán hízelgő. Az, hogy egy olyan lány, mint Senta, hatni akar rá, óriási bók. Olvasta valahol, hogy azok az emberek találnak ki dolgokat, akiknek üres az élete, és akik számára a valóság nem elegendő. Amikor ilyenekre gondolt, feltámadtak védelmező ösztönei és gyengéd szerelmet érzett a lány

iránt. Ha ilyen szempontból nézte, kétségtelenül szerelmes volt belé.

Ezek a higgadt következtetések kellemes megelégedést váltottak ki Philipből. Úgy tűnik, gondolta, mégis van ebben a számmisztika dologban valami, mert talán ő egyike azoknak, akik tapasztalat útján tanulnak és nyernek bölcsességet. Nem dőlt be ezeknek dolgoknak, de nem is ábrándult ki belőlük teljesen, és így jól érezte magát. A lány nem csapta be, és talán nem is ez volt a célja, csak szeretett volna izgalmasabbnak és érdekesebbnek tűnni előtte, mint amilyen valójában volt. Pedig ez egyszerűen lehetetlen, gondolta, hogy Senta még izgalmasabb legyen, ami pedig az érdekességet illeti… a legszívesebben úgy szeretett rágondolni, mint kedves, szerető kislányra, aki valójában volt a szenvedélyes szerető álarca alatt, és aki ugyanakkor egy hétköznapi nő egy hétköznapi nő kétségeivel és bizonytalanságaival.

A Tarsus utca felé menetben megállt vásárolni. Kínai hazavihető ételt vett. Ha Senta nem kéri, majd ő megeszi helyette. Vett kekszet, gyümölcsöt, két üveg bort és egy nagy doboz Terry Holdfény csokoládét. Senta kevesebbe került neki, mint Jenny, mert nagyon ritkán mentek csak étterembe. Szeretett felvágni azokkal a dolgokkal, amit a lánynak vett.

A ház előtt egy öregember, derekán egy madzaggal átkötött női esőkabátban a járdán felhalmozott szemeteszsákokban turkált. A lámpaoszlopokra felfüggesztett felhívások ellenére, amely szerint az utcai szemetelés környezeti károkat okozhat, az errefelé élők a szemetüket bűzlő halmokba rakták foghíjas kerítéseik előtt. Az öregember talált egy fél zacskó szeletelt kenyeret, majd tovább kutatott, talán egy darab megzöldült sajtot vagy húsmaradékot keresve. Philip látta, hogy egy valamikori sült csirke vörös csontjait emeli ki a szemétből. A luxus ennivalók miatt, amelyeket Sentának hozott, csak még rosszabbul érezte magát, mint máskor érezte

volna. Benyúlt a zsebébe, kivett egy fontot és az öreg markába nyomta.

– Nagyon köszönöm, uram. Isten áldja meg.

A pénz egyáltalán nem gátolta meg az öregembert, hogy folytassa a szemeteszsákok átvizsgálását. Talán egy ötfontost kellett volna adnia? Philip felszaladt a lépcsőn és kinyitotta az ajtót. A ház szokás szerint csendes volt és mocskos. Előző éjszaka rengeteg eső esett, és sáros cipőnyomok vezettek az alagsori lépcső felé.

Senta füstölőrúdjának a szaga ma nagyon erős volt. Philip már a folyosón érezte, ahol az illat harcolt a mindent átható bűzzel. A lány a szobájában várta. Néha, és ez a mai egyike volt ezeknek az alkalmaknak, egy kopott, rózsaszín-fekete mintás japán kimonót viselt, amelynek hátára egy hosszú farkú vörös madár volt hímezve. A haját összecsavarta és egy ezüstfésűvel megtűzte a feje tetején. Amint Philip belépett, a lány a karját nyújtotta felé és lágyan, érzékien átölelte, először könnyedén, majd egyre mélyebben, hosszabban csókolva.

Az eredeti festett ablaktáblák még a helyükön voltak, és Senta ezeket ráhajtotta az üvegre. A júniusi nap vizenyős, szűrt fénye kívül rekedt. Égett a lámpa; árnyékoló volt a burán, amely így sárgás fényét a gyűrött ágyra vetítette. Mintha a lány néhány perce kelt volna fel. A szantál füstölő tálkája mellett gyertya pislogott. A tükörben az egész szoba látszott, minden lila volt és arany, és akár éjfél is lehetett volna. Autók dübörögtek végig az utcán, néha női cipősarkak kopogása, gyerekkocsi vagy bicikli zörgése hallatszott.

Philip kinyitotta a bort. Senta nem akart enni; soha nem evett húst. Keresztbetett lábbal felült az ágyra, kiválogatta azokat a csokoládékat, amelyeket a legjobban szeretett, és bort ivott hozzá a két, füstzöld pohár egyikéből, amije volt. Philip nem volt borivó. Nem kedvelte sem az ízét, sem a hatását, amitől kóválygott a feje és

rossz ízű volt a szája. Semmilyen formájában nem szerette az alkoholt, kivéve néha egy-egy fél pohár gyomorkeserűt. Senta azonban szerette volna, ha megosztja vele a bort, és Philip sejtette, a lány bűntudatot érezne, ha hagyná egyedül inni. A színes pohárral nem volt nehéz. Nem lehetett látni, hogy bor vagy víz van benne. És ha már elkerülhetetlen volt, hogy töltsön magának egy adagot, általában sikerült megszabadulnia tőle, egy óvatlan pillanatban a szoba egyetlen dísznövénye, egy elpusztíthatatlan kukoricalevél alá öntve. Ez a növény, amely túlélte a sötétséget, szárazságot és elhanyagolást, kezdett kizöldülni új bordiétáján.

Senta beleegyezett, hogy elmenjenek valahová vacsorázni, bár általában vonakodott elhagyni a szobáját. Tíz órára járt, amikor visszaértek a Tarsus utcába. Gyalog mentek, egymás derekát átölelve, és egy olasz étteremben ettek a Fernhead utcában. A hazafelé úton Sentát valóságos gyengédségi roham kapta el, gyakran megállt, hogy átölelje és hosszan megcsókolja Philipet. A vágy szinte sütött a testéből. Philip gyakran látott párokat, akik az utcán ölelgették, csókolgatták és simogatták egymást, nem törődve a többi emberrel. Ő maga ezt sosem csinálta, és néha erősen helytelenítette. Most azonban azon kapta magát, hogy lelkesen csókolózik az utcán, a lámpafényben, a félhomályban, a fal mellett, homályos kapualjban.

Amikor visszaértek az alagsori szobába, Senta képtelen volt várni. Éhesen vágyott Philipre és a szerelmére; felső ajkán, homlokán verejték csillogott, márványfehér bőrén vörös foltok ütköztek ki. Mikor azonban végre az ágyban voltak, kedvesebb és nagylelkűbb volt, mint eddig valaha, inkább engedett, mint felülkerekedett, és adott, ahelyett, hogy elvett volna. Minden mozdulata Philip örömét szolgálta, keze, szája és nyelve csakis érte volt, saját vágyát visszafogta, amíg az övé meg nem érkezett. A kéj lassú hullámokban jött, amelyek egyre nagyobbak lettek, majd

mintha égig érő tornyok omlottak volna rá és a szobára, amibe beleremegett a tükör és megmozdult a padló. Philip felnyögött a gyönyörűségtől, amely nyögés éles kiáltássá fokozódott, mert a lány vadul mozgott rajta, majd hirtelen legördült róla.

Philip mozdulatlanul feküdt és azt gondolta, legközelebb megadom neki azt, amit most tőle kaptam, ő lesz az első, megteszem érte azt, amit ő tett értem. Nem tudhatta, hogy egy vagy két perc múlva, egy apró mozdulat, egy rossz megjegyzés miatt elúszik ennek a lehetősége.

A lány haja szétterült mellette a párnán, ezüstösen csillogott, mint megannyi üvegszilánk. A pír elmúlt az arcáról és bőre ismét márványfehér, tiszta és sima volt, mint az elefántcsont. Tágra nyílt szemének kristályfényét halvány zöldes szín tarkította, mint tó vizét a sás. Philip végigfuttatta az ujját Senta haján, majd belemarkolt, érezve az egészséges tincsek selymességét.

A lámpát maguk felé fordította, hogy a fény az arcukra, szenvedélyt tükröző szemükre hulljon. Philip felemelte az egyik ezüstös tincset, közelebb hajolt, majd anélkül hogy meggondolta volna, felkiáltott.

– De hiszen a hajad vörös a tövénél!

– Hát persze. Mondtam, hogy festem. Illetve festetem. – A lány hangja nem volt mérges, talán csak egy kicsit türelmetlen. – Egy kicsit elhanyagoltam. A múlt héten meg kellett volna csináltatnom.

– Tényleg festeted? Te választottad ezt az ezüst színt?

– Már mondtam, Philip. Nem emlékszel, hogy mondtam?

Philip megkönnyebbülten, boldogan felnevetett, és megcsóválta a fejét. – Nem hittem neked. Az igazat megvallva, egyetlen szavadat sem hittem el.

Ezt követően minden nagyon gyorsan történt.

Senta felpattant. Négykézlábra ereszkedett az ágyon. Olyan volt, mint egy állat, vadul vicsorított, a haja kócosan lógott az arca mellett. Már csak a dühösen csapkodó farka hiányzott. A szeme tágra nyíltan szikrázott, összeszorított fogai közül sziszegő hang tört elő. Philip döbbenten felült és igyekezett távolabb húzódni tőle.

– Mi az ördög bajod van?

A lány hangja teljesen megváltozott. Mély volt, rekedt, vibrált a dühtől. – Nem bízol bennem! Te nem hiszel nekem!

– Senta…

– Nem bízol bennem. Hogyan lehetünk egyek, hogyan olvadhat eggyé a lelkünk, amikor nem bízol bennem? Amikor nem hiszel nekem? – A hangja egyre emelkedett, és már olyan volt, mint egy rikoltó sziréna. – Neked adtam a lelkemet, elmondtam mindent, amit a szívem mélyén őriztem, feltártam előtted a teljes valómat, és erre te… leszartad az egészet, tönkretettél!

A következő pillanatban ököllel nekiesett Philipnek, az arcát, a szemét célozva. Philip férfi volt, több mint harminc centivel magasabb és másfélszer nehezebb, ennek ellenére beletelt egy kis időbe, amíg sikerült lefognia. A lány vonaglott, vergődött a szorításában, sziszegett, megpróbált beleharapni Philip kezébe, ami sikerült is. Éles fogai belemartak a fiú bőrébe és nyomában kibuggyant a vér. Philipet meglepte a lány ereje, amely olyan volt, mint az elektromos áram. És mint az áram, amit kikapcsolnak, hirtelen kihunyt.

Senta elgyengült és összerogyott, mint egy állat, amelynek kitörték a nyakát. Megborzongott, majd sírni kezdett. Egész testét rázta a zokogás, kapkodta a levegőt, mint egy asztmás, majd új rohamban tört rá a fájdalom. Philip lassú mozdulattal magához ölelte és iszonyú nyomorultul érezte magát.

7. fejezet

Nem hagyhatta magára a lányt, így ottmaradt éjszakára. Maradt még egy kis bor, amit megitatott vele az egyik zöld pohárból. Senta alig beszélt, csak sírt és kétségbeesetten kapaszkodott Philipbe. Az azonban erősen meglepte, hogy amikor elfogyott a bor és betakarta a lányt, az azonnal elaludt.

Az ő esetében az álom sokkal többet váratott magára. Ébren feküdt és hallgatta a fentről lehallatszó táncoló lábak zaját. Egy-kettő-három, egy-kettő-három, a zene lüktetett, a *Tennessee keringő.* Talán Lehár? Soha nem tudta a neveket, pedig Christine-nek sok lemeze volt. A szoba mindig kihűlt éjszakára. Nyár volt és meleg, de itt lent nyirkos hideg szivárgott a falakból. Hát persze, hiszen a föld alatt volt a szoba. Egy idő után felkelt, kihajtotta a fatáblákat és kinyitotta az ablakot. A füstölő illatának eloszlásával visszatért a ház bűze.

Arcuk és összegömbölyödött testük, alakjuk a lila ágynemű alatt látszott a homályos tükörben, amely kép így leginkább egy régi, megsötétedett olajfestménynek tűnt. Az emeleten továbbtáncoltak a lábak, egy-kettő-három, egy-kettő-három, pim-pom-pom, pim-pom-pom, az ablaktól a szembe falig, az ajtótól az ablakig. A ritmus és a zene lassan álomba ringatta Philipet.

Reggel haza kellett mennie ellátni a kutyát. A dolgok mindig másak voltak reggel. A nyitott ablakon keresztül friss levegő kúszott a szobába, könnyed, zöld illat, talán valamelyik hátsó kertből, amely nem volt tele rossz motoralkatrészekkel és építési törmelékkel. Philip készített instant kávét, kenyeret és narancsot tett az asztalra.

Senta hallgatag volt és morcos. Szeme bedagadt. Philip attól félt, hogy monoklija lett ott, ahol a lány ökle eltalálta, és a homályos tükör egy véres fehér és egy kék horzsolást mutatott az arcán. A csuklója megdagadt, ahol Senta megharapta, és fogainak nyoma belilult.

– Néhány óra múlva itt vagyok.

– Biztos, hogy vissza akarsz jönni?

– Senta, hát persze, hogy vissza akarok jönni. Te is tudod. Figyelj, sajnálom, amit mondtam, már hogy nem hittem neked. Ostobaság volt tőlem.

– Nem volt ostobaság. Megmutatta számomra, hogy egyáltalán nem értesz engem. Nem érzel velem együtt. Egész életemben téged kerestelek és amikor végre megtaláltalak, tudtam, hogy ez a karmám. Számodra azonban nem vagyok több, mint egy újabb barátnő.

– Ez nem igaz, és meggyőzlek, ha az egész napom is rámegy. Miért nem jössz velem haza? Nem akarunk egész nap ebben a szobában kuporogni. Gyere haza velem!

A lány azonban nem volt hajlandó. Philip ingerülten arra gondolt, miközben fölfelé haladt a lépcsőn, hogy valójában ő a sértett fél, nem pedig a lány. Egy fogorvos egyszer azt mondta, az emberi harapás sokkal veszélyesebb, mint az állati. Persze hülyeség ilyeneket gondolni, hiszen biztosan nem lesz semmi baja a lány harapásától. Ezután azon gondolkodott, hogyan rejtse el az emberek szeme elől, amíg meggyógyul.

Megsétáltatta Hardyt, és mivel bűntudata volt a kiskutya miatt, sokkal több konzerv kutyatápot adott neki, mint az a súlyánál fogva indokolt lett volna. Megfürdött, beragasztotta a harapás nyomát, majd visszaindult. Ha Senta meglátja a ragtapaszt, azt fogja gondolni, hogy felesleges feneket kerít a dolognak, vagy fel akarja hívni a figyelmet arra, amit tett. Mindenesetre a szemére nem

tehetett ragtapaszt. Roynak biztosan lesz hozzá néhány szava reggel, de ezzel most még nem akart foglalkozni.

Philip fontolóra vette, vegyen-e bort. Talán örömöt okozna vele Sentának, másrészt azonban ha nem visz semmit, legalább lesz okuk kimozdulni. Gyönyörű idő volt, az égen egyetlen felhő sem látszott, és a nap melegen sütött. Ha arra gondolt, hogy az egész napot abban a földalatti szobában kell töltenie, elfogta a rosszullét. Most először, amióta együtt voltak, nem kívánta a lányt, képes volt úgy gondolni rá, hogy ne támadjon kedve szeretkezni vele. Ez talán természetes is volt az előző nap történtek után.

Amikor megérkezett a házhoz, mielőtt nekivágott volna a lépcsőnek, lenézett az alagsori ablakra. A lány ismét bezárta a táblákat. Kinyitotta az ajtót és lement a lépcsőn. A szobában ma nem égett füstölő. Senta az ágyban volt és mélyen aludt. Philip csalódást és türelmetlenséget érzett. Ha tudja, tovább marad, csinálhatott volna valami *vasárnapi dolgot,* teniszezhetett volna Geoffal és Teddel, ahogyan néha tette, vagy elmehetett volna úszni egyet. Vagy ha mást nem, legalább egy vasárnapi újságot hozhatott volna magával.

Leült az egyetlen székre, amellyel a szoba dicsekedhetett és nézte a lányt. Egyre fokozódó gyengédséget, egyfajta szánalmat érzett iránta, és szerette volna megérinteni. Levetkőzött és befeküdt mellé az ágyba, egyik karjával átölelve az összegömbölyödött testet.

Egy óra is elmúlt, amikor Senta végre felébredt. Felöltöztek és elmentek egy borozóba. Senta nyugodt volt és csendes, láthatóan lefoglalta valami a gondolatait, és nem figyelt oda arra, amit Philip mondott. A lány iránti vágya még mindig függőben volt, a társaságát azonban erősen élvezte. Időnként maga is meglepődött, amikor arra gondolt, volt idő, amikor nem találta a lányt gyönyörűnek. Philip egyetlen nőt sem látott maga körül, aki Senta nyomába érhetett

volna. Az ezüstszürke ruháját vette fel, a kókadt rózsadísszel, hozzá pedig egy iszonyú magas sarkú, ezüst színű cipőt, amitől hirtelen megnyúlt. Haját a füle mögé simította, amelyből hosszú, kristálycseppre emlékeztető fülbevaló lógott. A férfiak megfordultak, hogy szemügyre vegyék csupasz, fehér lábszárát, vékony derekát és nagy melleit. Philip büszkeséget érzett, amiért vele lehet, és valamilyen ismeretlen okból idegességet.

A hazafelé úton Senta mindvégig különös okkult és asztrológiai dolgokról beszélt, a harmóniáról és a sokrétegű vibrációs frekvenciákról, az univerzum csodálatos egyidejűségéről és diszharmonikus rendszereiről. Philip inkább a hangjára figyelt, mintsem a mondanivalójára. Arra gondolt, hogy a lány minden bizonnyal a színiiskolában tanult meg ilyen dallamosan, énekelve beszélni. Aztán eszébe jutott, hogy nem is biztos, hogy Senta járt színiiskolába. Milyen nehéz, milyen bonyolult minden, ha az ember nem tudja, mit higgyen és mit ne!

Amikor elérték a házat, hirtelen támadt félelmet érzett amiatt, hogy mivel fogják tölteni a nap hátralévő részét. Lehet vele szemben egyszerűen, hétköznapian viselkedni, leülni, beszélgetni és együtt lenni, ahogyan például az anyja és az apja együtt voltak? Biztosan szeretkezni akar majd, és ő nem lesz képes rá. Philip nagy megkönnyebbülést érzett, amikor a lány leült az ágy szélére és az öreg fonott szék felé intett, mondván, valamit meg kell beszélnie Philippel.

– Mit jelentek én a számodra, Philip?

– Mindent – felelte Philip az igazságnak megfelelően.

– Szeretlek – mondta a lány.

Olyan egyszerűen, olyan természetesen és gyermekien mondta, hogy Philip egészen meghatódott. Kapcsolatuk elején kérte, ne ejtse ki ezt a szót, és azt mondta, ő sem fogja, tehát Philip most tudta, elérkezett az ideje, amikor ki kell mondani. A lány felé hajolt és

kinyújtotta a karját. Senta megrázta a fejét és elnézett mellette, valahová a távolba, Flora pillantásával. Hirtelen megfogta Philip kezét és ujját lágyan rásimította a sebre a csuklóján.

– Arra kértelek, ne mondjuk ezt, amíg nem vagyunk biztosak benne. Nos, én biztos vagyok. Szeretlek. Te vagy a másik felem, nem voltam teljes, amíg rád nem találtam. Sajnálom, hogy fájdalmat okoztam neked tegnap este, de egyszerűen megőrültem a kétségbeeséstől. Megütöttelek és megharaptalak, mert ez egyik módja volt kétségbeesésem, boldogtalanságom kieresztésének. Megérted, Philip?

– Persze.

– És te is úgy szeretsz, ahogyan én szeretlek téged?

Ünnepélyes alkalom volt. Komolyságra és józanságra volt szükség.

– Szeretlek, Senta – mondta Philip, mintha fogadalmat tenne.

– Bárcsak elég lenne a szó. De nem elég, Philip. Bizonyítanod kell az irántam érzett szerelmedet, és nekem is bizonyítanom kell. Egész idő alatt ezen törtem a fejem, amíg ma délelőtt távol voltál. Itt feküdtem, és azon gondolkodtam, hogy mindkettőnknek valami nagy horderejű dolgot kell cselekednie, amivel bebizonyítjuk a másiknak a szerelmünket.

– Rendben van – bólintott Philip. – Mit szeretnél, mit tegyek?

A lány hallgatott. Kristályzöld tekintete elhagyta az ismeretlen horizontot és találkozott Philipével. Nem olyan lesz, mint Jenny eljegyzési mániája, gondolta Philip, Senta nem ilyen. És nem is az lesz, hogy vegyen neki valamit. Enyhe hányinger kíséretében reménykedett benne, hogy nem azt fogja tőle kérni a lány, hogy vágja fel az erét és keverje össze a vérét az övével. Ez már sokkal inkább jellemző lenne rá, és Philip meg is tette volna, ha kelletlenül is.

– Szerintem az élet egy nagy kaland, te nem így gondolod? – kérdezte Senta. – Az ilyen dolgokkal kapcsolatban egyformán érzünk, ezt tudom. Az élet borzalmas és gyönyörű és tragikus, de a legtöbb ember nagyon egyszerűen éli meg. Amikor te és én szeretkezünk, néhány pillanatig egy magasabb tudati szinten lebegünk, amikor minden tisztának és ragyogónak látszik. Olyan intenzíven éljük meg ezt az érzést, mintha mindent újonnan és frissen tapasztalnánk meg. Nos, a szerelmünknek ilyennek kellene lennie mindig, elsajátíthatjuk a képességet, hogy ilyenné tegyük, nem bor vagy kábítószer segítségével, hanem azáltal, hogy elnyúlunk a tudatunk végső határáig és a napokat lényünk teljes valójával éljük.

Philip bólintott. A lány valami ilyesmiről beszélt a hazafelé úton is. A szörnyű az volt az egészben, hogy kezdett álmos lenni. Nehéz ebédet evett és megivott utána egy korsó sört. A legszívesebben elnyúlt volna az ágyon a lánnyal együtt, és simogatta volna a haját, amíg el nem alszanak. Az, hogy a lány szerelmet vallott neki, nagyon boldoggá tette, és ezzel a tudattal együtt egy álmos vágy kezdte felütni a fejét a testében, az a lanyha szenvedély, amelynek beteljesedését kellemesen el lehet odázni az alvás utánra. Rámosolygott a lányra és a kezéért nyúlt.

Senta elhúzódott és feltartotta a mutatóujját.

– Azt mondják, ahhoz, hogy teljes életet élj, négy dolgot kell megtenned. Tudod mi ez a négy dolog? Majd én megmondom. Ültess egy fát, írj egy verset, szeretkezz egy veled egyneművel, és ölj meg valakit.

– Az első kettőben… nos, illetve az első háromban… nem sok közös van a negyedikkel.

– Kérlek, Philip, ne nevess! Túl sokat nevetsz. Vannak dolgok, amin nem szabad nevetni.

– Nem nevettem. Nem hiszem, hogy a négy dolog közül bármelyiket is véghezvinném, de azért remélem nem mondod azt, hogy nem élek. – Ránézett a lányra, élvezettel fürkészve az arcát, nagy, tiszta szemét, a száját, amit sosem unt meg bámulni. – Amikor veled vagyok, olyankor élek csak igazán, Senta.

Ez valóságos felhívás volt szerelemre, de a lány mintha meg sem hallotta volna. Amikor megszólalt, hangja halkan, drámaian csengett. – Azzal fogom bebizonyítani a szerelmemet irántad, hogy megölök valakit, és neked is meg kell ölnöd valakit értem.

Amióta visszaértek, most először tudatosult benne a szoba fülledtsége, az ágy pállott szaga és a szennyessel teletömött vászontáska bűze. Felállt, félrehajtotta a fatáblákat és kinyitotta az ablakot. Megfogta a rácsot, nagyokat szippantott a friss levegőből, majd hátraszólt a válla fölött. – Hát persze. És egész pontosan kire gondoltál?

– Nem kell egy bizonyos személynek lenni, sőt jobb, ha nem az. Valaki éjszaka az utcán. Ő megteszi. – Kimutatott az ablakon Philip mellett egy hajléktalan öregasszonyra, aki éppen ekkor ült le a járdára, háttal nekik. – Ilyesvalaki. Nem az illető személye számít, hanem a tett, ez a borzalmas tett, amely kívül helyez a közönséges társadalom körein.

– Értem.

Az öregasszony háta úgy nézett ki, mint egy rongyzsák. Nehéz volt elhinni, hogy egy emberi lény van benne, egy személy, akinek érzései vannak, aki örömöt és fájdalmat érez. Philip lassan elfordult az ablaktól, de nem ült le. Nekitámaszkodott a tükör kopott és törött keretének. Senta arca komoly volt, kifejezéstelen, ugyanakkor látszott, erősen összpontosít. Philip arra gondolt, pontosan úgy beszélt, mint egy nem túl tehetséges színész, aki egy betanult darab sorait mondta.

– Tudnám, hogy mit tettél értem, és te is tudnád, mit tettem érted, de rajtunk kívül senki más nem tudná. Osztoznánk ezeken a szörnyű titkokon. És ekkor valóban tudnánk, hogy sokkal többet jelentünk a másiknak, mint a világon bármi, ha én ezt megtenném érted, és te megtennéd értem.

– Senta – mondta Philip, próbálva megőrizni a türelmét –, tudom, hogy nem beszélsz komolyan. Tudom, hogy részedről ez csak fantáziálás. Lehet azt hiszed, hogy becsaphatsz, pedig nem.

A lány arca megváltozott. Tekintete belemélyedt Philipébe. Hangja még mindig hideg volt, de óvatos. – Milyen fantáziálás?

– Ó, mindegy! Én is tudom és te is tudod.

– Nem tudom. Milyen fantáziálás?

Philip nem akarta kimondani, nem akart összeütközést, de úgy tűnt, nincs más megoldás. – Nos, ha mindenáron hallani akarod, rendben. Az anyád, és az, hogy annyi távoli országban jártál, és meghallgatáson voltál Miranda Richardsonnal. Tudom, hogy mindezt csak kitaláltad. Nem akartam kimondani, de mi mást tehetnék, amikor elkezdesz nekem itt gyilkosságról beszélni, amivel bebizonyítanánk egymás iránti szerelmünket?

Miközben beszélt, mindvégig fel volt készülve egy előző estihez hasonló támadásra. A lány azonban nyugodt volt, szoborszerű, az ölében összekulcsolt kezeit nézte. Lassan felemelte a fejét és Philipre nézett. – Te nem hiszed el, amit én mondok, Philip?

– Hogyan hihetném, amikor ilyeneket mondasz? Vannak dolgok, amiket elhiszek.

– Rendben van. Mi az, amit nem hiszel?

Philip próbált köntörfalazni. – Figyelj, Senta, én nem bánom, ha te fantáziálsz, sokan csinálják, ezzel érdekesebbé tehetik az életüket. Nem bánom, ha kitalálsz különböző történeteket a családodról és a színészetedről, mikor azonban gyilkolásról kezdesz beszélni… nos, az rendkívül undorító és értelmetlen, és csak

pazarolod vele az idődet. Hétvége van, vasárnap, jól érezhetnénk magunkat valahol, erre mi itt ülünk ebben a… nos, nyíltan kimondom, undorító lyukban és te arról beszélsz, hogy öljem meg azt a szerencsétlen teremtés ott kint.

A lány arca egyszerre volt tragikus, komor és mogorva, mintha valami szörnyű hírt közölne Philip családjával kapcsolatban, vagy azt akarná bejelenteni, hogy mindenki, akit szeretett, meghalt. – Teljes mértékben, százszázalékosan komolyan beszélek.

Philip érezte, hogy eltorzul az arca, a szeme kifordul az erőfeszítéstől, hogy megértse a lányt. – *Nem* beszélhetsz komolyan.

– Te komolyan mondtad, hogy szeretsz engem és bármit megtennél értem?

– A józanság határain belül igen – válaszolta Philip komoran.

– A józanság határain belül! Úristen, rosszul vagyok! Hát nem érted, hogy ami közöttünk van, annak át kell lépnie a józanság határait? És hogy ezt bebizonyítsuk, meg kell tennünk azt a dolgot, ami törvényellenes és túl van a józanság határain!

– Te tényleg komolyan beszélsz – mondta Philip keserűen. – Vagy legalábbis azt gondolod, ami pillanatnyi hangulatodban ugyanaz.

– Hajlandó vagyok megölni valakit, hogy bebizonyítsam az irántad érzett szerelmemet, és neked is ugyanezt kell tenned.

– Te megőrültél, Senta. Esküszöm, hogy megőrültél.

A lány hangja hideg volt, mint a jég, és üresen kongott. – Ezt soha többet ne mondd!

– Nem mondom, és nem is gondolom komolyan. Jaj, Senta, beszéljünk valami másról, *kérlek!* Csináljunk valamit! Nem felejthetnék el ezt az egészet? Azt sem tudom, hogyan keveredtünk bele.

A lány felállt és elindult Philip felé, aki nagy szégyenkezésére azon kapta magát, hogy eltakarja az arcát. – Nem bántalak. – Senta hangjából sütött a megvetés. Kis kezével megfogta Philip karját,

majd belenézett az arcába. A magas sarkú cipőnek köszönhetően alig kellett felnéznie. – Tehát nem vagy hajlandó megtenni, Philip?

– Persze, hogy nem. Te talán még nem tudod, nem ismersz eléggé, de én gyűlölöm az erőszak minden formáját. Nem csupán irtózom tőle, hanem *untat.* Képtelen vagyok végignézni egy erőszakkal teli filmet a tévében, mert nem érdekel. És erre te azt akarod, hogy öljek meg valakit. Talán valami bűnözőnek nézel engem?

– Azt hittem, te vagy a másik fele a mi egyesült lelkünknek.

– Jaj, ne beszélj már hülyeséget! Akkora egy marhaság ez az egész a lelkekről, karmákról, sorsokról. Miért nem nősz már végre fel és próbálsz meg a valós világban élni? Te beszélsz az életről… azt hiszed, hogy tényleg élsz, itt ebben a büdös mocsokban, ahol végigalszod a napok felét? Kitalálsz különböző történeteket, hogy meggyőzd az embereket, milyen okos és csodálatos vagy? Azt hittem, már mindent hallottam, Mexikót és Indiát, a te izlandi anyádat és a Bolygó Hollandit, és erre most azzal jössz nekem, hogy öljek meg valami szerencsétlen hajléktalant, hogy bebizonyítsam a szerelmemet.

A lány sziszegő hangot hallatott és úgy meglökte Philipet, hogy csaknem hanyatt esett. Megragadta a kopott tükörkeret szélét, és egy pillanatig azt hitte, hogy az egész hatalmas üvegtábla a nyakába zúdul. A tükör azonban csak megremegett a láncon, amely a falhoz rögzítette, és azonnal megállapodott, amint Philip nekidőlt és mindkét kezével megragadta. Mire megfordult, Senta az ágyon feküdt hason és egész teste rángatózott. Philip odalépett hozzá, tétován megérintette, mire a lány villámgyorsan megfordult, felült és sikoltozni kezdett. A hangok iszonyúak voltak. Rövid, éles rikoltások robbantak ki nagyra tátott szájából, és az ajka visszahúzódott a fogáról, mint egy vicsorgó tigrisé.

Philip azt tette, amiről olvasott. Pofon vágta. A hatás azonnali volt. A lány elfehéredett, nyögött, levegő után kapkodott, majd mindkét tenyerét az arcára tapasztotta. Egész testében remegett. Egy perc elteltével az ujjai között azt súgta: – Hozz vizet!

Hangja gyenge volt és elfulladt, mintha beteg lenne. Philip hirtelen megijedt. Kiment a szobából, elhaladt a többi alagsori szoba ajtaja előtt, majd belépett az ősrégi fürdőszobába. A rongyokba csavart rézcsap mocskosan meredezett elő a gombás falból. Megtöltötte a kancsót, kiitta az egészet, majd újratöltötte. A víz poshadt fémízű volt. Visszament a lányhoz. Senta az ágyon ült, gondosan betakarózva a lila huzatú paplanba, mintha hideg tél lenne. Fent, mögötte, még mindig látszott az öregasszony háta, aki azóta mintha valami khakizöld kabátot vett volna magára. Nem adta semmiféle jelét, hogy hallotta volna a sikolyokat lentről, talán mert életében annyi ilyen hangot hallott, hogy már fel sem figyelt rá.

Philip Senta szájához tartotta a kancsót és segített neki inni, mintha valóban beteg lenne. Másik karjával átfogta a vállát, és kezét gyengéden a nyakára simította. A lány időnként megborzongott és egész testéből sütött a lázas forróság. Csendben kortyolgatta a vizet, amíg teljesen ki nem itta a kancsót. Ekkor elhúzta a nyakát Philip simogató kezétől, kibújt a karja alól, és elvette a kancsót, amiben a víz volt. Mindezt nagyon halkan és finoman tette, ami még megdöbbentőbbé tette a következő mozdulatát. Felemelte a karját és a kancsót a szembelévő falhoz vágta.

– Tűnj el innen! – sikoltotta. – Takarodj az életemből! Tönkretettél, gyűlöllek, soha többé nem akarlak látni!

8. fejezet

Darren autója, egy ócska romhalmaz, a ház előtt állt, és az ajtó tárva-nyitva állt. Hardy a lépcsőn aludt a napfényben, de felébredt, amikor Philip megjelent, és azonnal odarohant hozzá, hogy üdvözölje. Philipnek eszébe jutott, hogy Fee azt ígérte, vasárnap hazaszalad a maradék holmijáért. Ahogy belépett a házba, Fee éppen jött lefelé a lépcsőn, egyik karján nagy halom ruhával, a másikban egy játékmacival.

– Mi történt a szemeddel? Verekedtél?

– Valaki megütött – felelte Philip, próbálva nem hazudni; majd az igazságnak kevésbé megfelelően hozzátette: – Összetévesztettek valakivel.

– Tegnap reggel óta körülbelül ötvenszer hívtalak.

– Nem voltam itthon. Volt egy kis dolgom.

– Azt gondoltam. Borzalmas csúnya a szemed. Valami bárban történt?

Még az sem anyja kérdezősködött soha, így esze ágában sem volt a nővérének magyarázkodni. Fee kiment az autóhoz, majd amikor visszajött, bosszúsan azt kérdezte: – Mióta van egyedül ez a szerencsétlen kutya?

Philip nem válaszolt. – Segítsek kihordani a holmidat?

– Rendben. Úgy értem, igen, köszönöm. Azt hittem, *itthon* leszel, Philip.

Fee követte Philipet az emeletre. A szobában, amely most már egyedül Cherylé volt, a szekrényajtó nyitva állt, a dupla ágyon ruhák, szoknyák és kabátok hevertek. Azonban az első dolog, amit Philip

meglátott, az első, amit észrevett, a koszorúslány ruha volt, amelyet Senta letépett magáról az első nap, amikor szeretkeztek.

– Biztosan nagyon tetszett neki a ruha, nem? – jegyezte meg Fee. – Biztosan nagyon értékelte. Egyszerűen levette és betömte ide a szekrénybe. Ahogy azonban kinéz, először bőrig ázott benne.

Philip hallgatott és emlékezett. Fee kézbe fogta a tönkrement ruhát, amelynek szatén anyagát vízfoltok tarkították, és a szoknyája szakadt volt.

– Megértem, ha nem tetszett neki. Az én ízlésemnek megfelelő volt, nem az övének. De az ember azt hinné, hogy legalább tekintettel van más érzéseire. Szegény Stephanie! Hosszú éjszakákat virrasztott, csak hogy megvarrja!

– Szerintem egyszerűen nem gondolkodott.

Fee levett egy bőröndöt a szekrény tetejéről, majd nekilátott összehajtogatni és belepakolni a ruhákat. - Nagyon különös lány. Csak azért kértem fel koszorúslányomnak, mert Darren anyja akarta. Azt mondta, máskülönben Senta mellőzöttnek érezné magát. Szerintem pedig szó sincs ilyesmiről. A családja teljesen leszakadt a rokoni körről. Úgy értem, meghívtuk Senta anyját és apját, de nem jöttek el, sőt még csak nem is válaszoltak a meghívásra.

Philip tettetett közönnyel megjegyezte: – Valaki azt mondta, Senta anyja külföldi volt, de meghalt. Szerintem ez nem igaz.

Kellemes borzongást érzett, amiért kimondhatta a lány nevét. Várta, hogy Fee megcáfolja a dolgot, figyelte a nővérét, várta, hogy megforduljon és elfintorodjon, ahogyan máskor is tette, ha valami hihetetlen dolgot hallott. Összehajtogatta a koszorúslány ruhát, és azt mondta: – Akár el is vihetem magammal. Talán ki lehet tisztíttatni, és valaki még használhatja. Nekem túl kicsi. – Lezárta a bőröndöt. – Igen, volt valami ilyesmi – mondta. – Az anyja meghalt, amikor született. Valami különös helyre való volt. Grönland? Nem, Izland. Darren nagybátyja a Kereskedelmi Flottánál szolgált és

odatelepítették, vagy hogy mondják ezt. Ott ismerkedett meg a nővel, de a nő családja nem örült a dolognak, mert Senta apja nem tiszt volt. Ennek ellenére összeházasodtak, és a férfinak vissza kellett mennie a tengerre, a nő pedig megszülte a gyereket… úgy értem, Sentát… de valami szörnyű komplikáció adódott, és belehalt a szülésbe.

Tehát igaz volt. Philip egyszerre érzett megdöbbenést, örömöt, megkönnyebbülést és rémületet. Újabb kérdései lettek volna, mihelyt azonban megszólalhatott, Fee azt mondta: – Tom bácsi… tudod, most már így kell neveznem… visszament Izlandra a gyerekért. A család teljesen ki volt akadva, mert azt hitték, maguknál tarthatják a gyereket. Tom bácsi hazahozta, és nem sokkal utána feleségül vette Rita nénit. Ő az, aki azzal a fiatal fickóval él. Lehoznád a bőröndöt, Phil? Én majd viszem a télikabátomat és a két babát.

Bepakoltak az autóba. Philip készített két csésze teát. Olyan szép, napos idő volt, hogy kiültek a kertbe meginni. – Bárcsak anya ne ajándékozta volna el Florát – szólalt meg hirtelen Fee. – Tudom, hogy ostobán hangzik, de valahogy elegánsabbá tette a kertet.

– Arra pedig igazán szüksége van – bólintott Philip.

Eljátszott a gondolattal, hogy felállítja Florát a kertben. Miért is ne építhetne neki egy sziklakertet? Amióta ideköltöztek, soha senki nem csinált a kerttel semmit, azon kívül, hogy időnként levágták a füvet. Ennyi volt az egész kert: egy darab fű, három oldalról kerítéssel körülvéve, középen egy beton madárfürdető medencével. Megpróbálta elképzelni Florát egy sziklakért közepén, lábánál virágokkal, mögötte néhány kis ciprusfával, de hogyan magyarázná meg Christine-nek?

– Valamelyik este gyere át és vacsorázz velünk – mondta Fee. – Nem hiszem, hogy hiányolnád anya főztjét, de legalább egyszer nem magadnak kell elkészítened a vacsorát.

A csütörtök estében állapodtak meg. Addigra három estét fog Sentával tölteni, és éppen ideje lesz egy kis változatosságnak. Miután Fee távozott, hosszfa sétára vitte Hardyt a Brent Reservoir-ba. A hátsó ajtón keresztül távozott, és a kulcsot a zsebébe tette.

Amikor Senta azt kiabálta, hogy takarodjon, és hogy tönkretette az életét, Philip egyáltalán nem vette komolyan. Most már látta, hogy tévedett. Teljesen érthető volt a lány dühe, amikor nem hitt neki, pedig Senta az igazat mondta. És az volt a megdöbbentő az egészben, hogy *tényleg* igaz volt, amit mondott. Valószínűleg minden igaz volt, mert ha sem az anyja nemzetiségét, sem a születési helyét nem ő találta ki, akkor az utazásainak, a színiiskolának és a hírességekkel való találkozásának is igaznak kell lennie. Hát persze, hogy dühös volt, amikor kételkedtek benne, ráadásul ilyen megalázó módon.

Meglehetősen visszás helyzet volt. Philip nem mondhatta azt, hogy most már hisz neki, mert kikérdezte felőle a nővérét. Ki kellett találnia valamit. Annak fényében, amit Fee mondott, Senta dühe érthető volt. Ő, Philip, úgy viselkedett, mint egy beszűkült agyú idióta, a saját hétköznapi, egyszerű világához mérve a lányt. Talán hisztéria, vagy valami afölött érzett fájdalmas gyötrelem, hogy nem hisznek neki, késztette a lányt arra, hogy azokat a furcsaságokat mondja a szerelmük bizonyításáról? A probléma csak az volt, hogy Philip képtelen volt visszaemlékezni, mi volt először, az ő kijelentése, a hitetlenkedése vagy a lány kérése, hogy öljön meg valakit érte. Elhatározta, hogy nem vesztegeti az időt, rendbehozza a dolgokat. Hazaviszi Hardyt és egyenesen a Tarsus utcába megy.

Nem gondolta volna, hogy képes délután elaludni és csak késő este ébredni fel. Előző éjszaka azonban szinte semmit nem aludt, és péntek éjszaka is alig két vagy három órát. Amikor visszatértek a sétából, megetette a kutyát, ő is evett egy szelet kenyeret és egy darabka sajtot, majd felment az emeletre, hogy átöltözzön, ledőlt az

ágyra és behunyta a szemét. Sötét volt, amikor felébredt, nagyon sötét. A digitális óra világító számlapja tizenkettő harmincegyet mutatott.

Találkozásukkal, bocsánatkérésével várnia kell holnapig. Illetve ma estig, gondolta, miközben ismét álomba merült. Hardy, akit most az egyszer nem zárt be a konyhába éjszakára, a lábánál aludt összegömbölyödve.

Arra ébredt, hogy a kiskutya nyaldossa az arcát. Elfelejtette beállítani az órát ébresztőre, de még csak hét óra volt. Lágy napsugár ragyogta be a szobát. Már ezen a korai órán is lehetett érezni a meleg és tökéletes nap ígéretét, amely lemosolyog a világra a tiszta, vékony párafátyollal bevont égboltról. Az idősebbek ezt nevezték *kiegyensúlyozott időjárásnak.* Az eső és hideg valami olyasminek tűnt, ami egy másik országban fordulhat csak elő.

Megfürdött, borotválkozott és kiengedte Hardyt a kertbe. A kiskutyának ma reggel be kellett érnie ennyivel. A tegnapi mérföldek talán kitartanak benne egy-két napig. Philip tiszta inget vett fel és az öltönyt, amelynek viselését a Roseberry Lawn megkövetelte azon alkalmazottaitól, akik az ügyfeleket látogatták. Volt egy konyhaátalakítása a Wembley negyedben, amit szemmel kellett tartania, és egy fürdőszoba felmérése Croydonban. Wembley nem volt messze, de a munkások nyolc harminckor kezdtek. Kivette a kulcsait a farmernadrág zsebéből, amit előző nap viselt.

Két csomó volt, az Opel Kadett kulcsai, és egy másik karika, amin az otthoni, az irodai, és az elmúlt egy hónapban a Tarsus utcai ház kulcsait tartotta. Az utóbbiak, nagy csalódására, hiányoztak.

A saját házának és az irodának a kulcsai megvoltak. A karika egyszerű volt, fityegő nélkül. Lehetetlen, hogy a kulcsok lecsúsztak volna róla. Talán Senta vette le őket? Philip leült az ágy szélére. A meleg ellenére fázott, a keze azonban, amely a karikát tartotta, rajta a két régi kulccsal, nyirkos volt. Amikor végiggondolta, könnyű volt

kitalálni, mi történt. Senta megkérte, hogy hozzon neki vizet, és amíg távol volt, levette a kulcsait a karikáról.

A déli ebédszünetben megpróbálta felhívni a lányt egy fülkéből. Még sosem vette fel senki a kagylót a Tarsus utcai ház előterében, ahogyan most sem. Philip valami olyasmit tett, amely merőben ellenkezett a Roseberry Lawn szabályaival, és megkérdezte Mrs. Finnegant, a Croydon utcai ház asszonyát, használhatja-e a telefonját. Egy Mrs. Ripple-höz hasonló asszonyság megtagadta volna a kérését és kioktatta volna, de Mrs. Finnegan csak annyit kért, hogy a központon keresztül telefonáljon és fizesse meg a díját. Teljesen mindegy volt, mivel most sem vette fel senki a kagylót.

Philip megmérte az apró hálószobát, amiből az asszony fürdőszobát akart, teljes méretű káddal, vécével, bidével és öltözőasztallal. Philip közölte vele, hogy szerinte ez lehetetlen, végighallgatta az asszony tiltakozásait, udvariasan vitázott vele, mosolygott és bólintott, amikor Mrs. Finnegan azt mondta, ő, Philip még fiatal, és biztosan megváltoztatja a véleményét. Az asszony mindvégig gyanakodva fürkészte Philip arcát. Mire végeztek, az óra negyed hatot mutatott. Nem is lehetett volna rosszabb időpont találni ahhoz, hogy áthajtson Londonon.

Fél hét elmúlt, amikor elérte a Harrow utcát. A Cairo utcában megállt egy diszkont előtt és bort, ropogtatnivalót, és mentolos csokit vett, mivel csak ez volt a boltban. Most, amikor már majdnem ott volt, kellemetlen izgalmat érzett.

Az öregember a női esőkabátban ott ült a járdán, hátát Senta ablakának rácsához támasztva. Még most is viselte az esőkabátot, annak ellenére, hogy nagyon meleg volt, a járda fehéren világított a napfényben és a kátrány megolvadt az úton. A sárgásfehér arcú öregember elaludt, feje rábukott a zsák rongyra, amit maga mellé tett. Az ölében különböző ételdarabok hevertek: egy darab égett

pirítós, egy croissant celofánban, egy befőttesüveg, alján egy ujjnyi lekvárral. Philip arra gondolt, ha felébred az öreg, ismét ad neki egy fontot. Nem tudta, ez nyomorult, szerencsétlen csavargó miért indította meg ennyire. Végül is százával lehetett látni őket, férfiakat és nőket egyaránt, tehát nem volt benne semmi különös. Azért gyülekeztek itt és a környező utcákban, mert közel volt a Tereza Anya Központ.

Az olyan házak ajtaja, mint ez, ahol sok bérlő lakott, gyakran nyitva maradt. Ezt azonban sosem találta nyitva, ahogyan most sem. Csengő viszont nem volt. Ez a ház távol állt az olyanoktól, ahol a bejárat mellett csengők sorakoztak, fölöttük csinos kártyákkal, rajtuk a bérlők nevével. A kopogtató rézből volt, de már régen megfeketedett. Valami ráragadt róla Philip ujj ára. Verte és verte és verte az ajtót.

A lány azért vette le a kulcsokat a karikáról, mert nem akarja többet látni. Nem akarta, hogy visszajöjjön. Ez lehetett az igazság, de Philip nem akart szembenézni vele. Lehajolt és benézett a levélnyíláson. Nem látott mást, csak a telefont az asztalkán és az alagsorba vezető homályos folyosót. Visszament a ház elé és szemügyre vette az ablakot. A fatáblák a hőség ellenére be voltak hajtva. Philipnek az az érzése támadt, hogy Senta nincs otthon. Azok a meghallgatások, amelyekre jár, a híres emberek, akikkel találkozik, ez mind igaz.

Hátrált néhány lépést és felnézett a házra. Az alagsor fölött három emelet volt. Most először nézett fel így a házra, eddig ugyanis mindig sietett, hogy minél hamarabb találkozhasson a lánnyal.

A tetőt szürke pala fedte, a szélén alacsony korlát futott körül. Ez volt az egyetlen dísz a komor homlokzaton, a három sor ablakkal lyuggatott májszínű téglafalon. A középső sor egyik ablakpárkányán

egy törött virágláda állt, benne néhány pálcához kötözött elszáradt növény.

Philip észrevette, hogy az öregember felébredt és őt figyeli. Volt valami különös, babonás érzése az öregemberrel kapcsolatban. Ha nem törődik vele, megtagadja, soha többé nem fogja látni Sentát. Azonban ha ad az öregnek valamit, az piros pontnak számít abban a misztikus elosztóközpontban, ahol az emberek a jócselekedeteiknek megfelelően jutalomban részesülnek. Valaki, akinek a véleményét Philip magában addig kinevette, azt mondta, amennyit a szegényeknek adunk, annyit viszünk magunkkal a halálunk után. Bár nem nagyon engedhette meg magának, kivett egy ötfontost a pénztárcájából és beletette a felé nyújtott kézbe.

– Vegyen magának valami rendes ennivalót – mondta enyhe zavarral.

– Nemes szívre vall, igazgató úr. Isten áldja önt és a szeretteit.

Milyen különös cím, *igazgató.* Honnan származhat? Talán a börtön… vagy dologház igazgatójából? Megborzongott, bár az autó belseje meleg volt és fülledt. Az öregember továbbra is ott ült a járdán, elégedetten szemlélve az ötfontost. Philip hazahajtott, készített magának egy kávét, sütött egy rántottát, megevett egy almát, majd elvitte Hardyt sétálni a háztömb körül. Jóval később, úgy fél tíz felé, ismét megpróbálta azt a telefonszámot, de senki nem válaszolt.

Másnap reggel Christine-től képeslap érkezett, rajta a St. Michael heggyel, amely Cornwall déli partjának közelében emelkedett. A lap hátulján a következő szöveg állt: „Nem jártunk ennél a hegynél, és azt hiszem, nem is fogunk, mivel oda nem megy szervezett út, de ez volt a legszebb lap az egész boltban. Bárcsak itt lehetnél velünk, hogy ezen a kellemes helyen élvezd a hőhullámot. Szeretettel: Anya és Cheryl.” Cheryl nem írta alá a lapot. Philipnek hirtelen eszébe jutott, ki mondta azt, hogy amennyit a szegényeknek adunk, annyit

viszünk magunkkal a halálunk után. Gerard Arnham volt. Azon egyetlen alkalomkor mondta ezt Arnham, amikor Philip találkozott vele. Talán akkor történt, amikor elmentek együtt az étterembe és Christine Stephent idézte, aki azt mondta: „Úgysem viheted magaddal a másik oldalra.

Vajon Christine ugyanígy érzett, amikor nem hallott többet Arnhamről? Á, ez ostobaság! Senta csak megsértődött, duzzog és büntetni próbálja. Fel kell készülnie, ugyanis néhány napig biztosan eltart a duzzogása. Az lenne a legjobb, ha ma már nem próbálna bejutni a házba ismét. Mikor azonban este hazafelé tartott Uxbridge-ből, egyszerűen képtelen volt ellenállni a Tarsus utca vonzásának. Jóval melegebb és párásabb volt a levegő, mint előző este. Az ablakokat leengedve hagyta, mert arra gondolt, ha felhúzza az ablakokat és bezárja az autót, a lány nem fogja beengedni, de ha nyitva hagyja, beengedi, és akkor majd vissza kell jönnie bezárni az autót.

Az öregember eltűnt, nem maradt más utána, csak egy rongydarab a járdán. Philip odament a bejárati ajtóhoz, fogta a kopogtatót és verni kezdte. Legalább egy tucatszor kopogtatott. Amikor visszament az utcára és ránézett az ablakra, mintha a táblák megmozdultak volna. Egy pillanatig azt hitte, hogy az ablaktáblák nyitva voltak, és Senta vagy valaki ott bent, a léptei zajára gyorsan becsukta. Talán csak képzelte, talán csak áltatta magát. Mindenesetre most csukva voltak.

Szerdán távol maradt. Ez volt a legnehezebb dolog, amit életében tett. Kezdett vágyakozni a lány után. Ez a vágyakozás nem csupán szexuális volt, de nagyrészt igen. És a hőség csak továbbfokozta. Meztelenül feküdt az ágyán és az első alkalomra gondolt, amikor itt szeretkeztek, ezen az ágyon. Hasra fordult, megragadta a párnát és felnyögött. Amikor végre elaludt, az első lucskos álmát álmodta hosszú évek óta. Szeretkezett a lánnyal a

Tarsus utcai ház alagsorában, és ellentétben a legtöbb ilyen álommal, valóban szeretkezett vele, mélyen a testében volt, egyik fantasztikus orgazmusuk felé haladva, és amikor végre elérték, egyszerre kiáltottak fel a boldogságtól és gyönyörtől. Azonnal felébredt, nyüszített és nyögött, és amikor megfordult, ragacsos nedvességet érzett a combján.

És nem ez volt a legrosszabb, hanem az, hogy érezte a kéjt, és tudta, hogy nem valódi, nem történt meg. Nagyon korán felkelt és lecserélte a lepedőt. Látnom kell, gondolta, ez nem mehet így tovább, képtelen vagyok egy újabb ilyen napot elviselni. Már éppen eléggé megbüntetett, tudom, hogy tévedtem, tudom, hogy érzéketlen és kegyetlen voltam, de nem büntethet a végtelenségig, adnia kell egy alkalmat, hogy megmagyarázzam és bocsánatot kérjek.

Ez csak egy vicc lehet, hogy képtelenség bejutni egy közönséges londoni utcában álló közönséges házba! Nincs bekerítve, egyszerű ajtajai és ablakai vannak. Miközben keresztülhajtott Londonon, hogy újabb találkozót bonyolítson le Mrs. Finnegannel, az a furcsán kellemetlen érzése támadt, hogy Sentán kívül senki sem lakik abban a házban. Az egész hatalmas, koszos épület üres, kivéve azt az egy alagsori szobát. Bejuthatok, gondolta, ha máshogy nem, betöröm az egyik alagsori ablakot.

A Mrs. Finnegan részére szóló vázlatot Roy készítette, amelyben egy zuhanyfülke szerepelt.

– Én kádat akarok – mondta Mrs. Finnegan.

– Akkor a negyede helyett fel kell áldoznia a hálószoba felét.

– A hálószobának elég nagynak kell lennie, hogy elférjen benne egy franciaágy, vagy legalább egy duplaágy.

– Nem gondolt még fotelágyra? – kérdezte Philip.

– Az a maga korában rendben is van, de az én barátaim mind elmúltak hatvanévesek.

Philip megkérdezte, használhatja-e a telefont. Az asszony beleegyezett, de csak úgy, ha kifizeti a hívás árát. Philip felhívta Royt tanácsért. Roy, aki az elmúlt pár napban szokatlan jókedvű volt, rávágta, hogy mondja meg a vén csoroszlyának, költözzön nagyobb házba.

– Nem, inkább ne. Javasolj egy ülőfürdőkádat. Nagyon jó azért, ha van az embernek fürdőkádja, különösen ha az egyik lába a sírban van, a másik pedig – itt óriásit nevetett a saját viccén – a szappanon.

Miután végzett Royjal, megpróbálta felhívni a Tarsus utcai házat. Valamikor fel kell vennie a telefont. Mi van akkor, ha az ügynöke keresi? És ha valamelyik meghallgatása sikeres? A lány nem vette fel a kagylót. Philip javasolta az ülőfürdőkádat Mrs. Finnigannek, aki azt mondta, még át kell gondolnia a dolgot. Biztosan be lehet jutni valahogy egy házba. Senta soha nem nyit ajtót senkinek? Mi van a gázossal, a villanyóra-leolvasóval, a postással, ha csomagot hoz? Vagy csak azért nem bújt elő, mert tudta, hogy ő az?

Korán lelépett. Ahhoz már késő volt, hogy visszamenjen az irodába, de ahhoz még korán, hogy abbahagyja a munkát. Ennek ellenére abbahagyta. Úgyis számtalanszor dolgozott szombati napokon, amiért nem kapott túlórapénzt. Fél öt múlt tíz perccel, amikor New Hampsteadtben járt, tízpercnyire a Tarsus utcától, még a legnagyobb forgalomban is. A lány nem fog számítani rá öt előtt.

Hampsteadt Heath irányából mennydörgés hallatszott. Mrs. Finnegan megjegyezte a délután folyamán, hogy hamarosan vihar lesz, ami megtisztítja a levegőt. A Tricycle Színház fölött ragyogó, fa formájú villám látszott, aminek ágai behálózták a lila égboltot. Fémpenny nagyságú esőcseppek tarkították a Tarsus utca járdáját. Az öregember ismét ott volt, könyékig vájkálva egy kukában, amelyből szeméttel tömött piros Tesco szatyrok lógtak ki. Philip megállt és felnézett a házra. Csak most vette észre, hogy egyik

ablakon sincs függöny, a törött virágláda mögötti ablakot azonban a Sentáéhoz hasonló fatáblák borítják.

Lehetséges, hogy már akkor is így volt, amikor legutóbb itt járt. Nem tartotta valószínűnek, de biztos sem volt benne. Senta tényleg egyedül él ebben a házban? Talán házfoglaló? Aznap nem akart kopogtatni az ajtón. Lehajolt és megverte a lány ablakát. A fatáblák persze be voltak hajtva belülről. Még hangosabban kopogott, majd megrázta a rácsot. Egy férfi és egy nő haladt el mellette a járdán. Nem törődtek vele. Lehetett volna igazi betörő is, aki rabolni vagy pusztítani akar, egy pillantást sem vetettek rá.

Philip felment a lépcsőn, és megfeledkezve fogadalmáról, dörömbölni kezdett az ajtón. Csak állt ott, és kopogtatott és kopogtatott. Óriási mennydörgés rázta meg a tömböt, amelynek ez a ház is része volt. Valaki a szomszédban becsukott egy földszinti ablakot. Az eső hirtelen ömleni kezdett, mintha dézsából öntenék. Philip behúzódott az eresz alá, de az eső hideg cseppjei így is elérték. Gépiesen folytatta a kopogtatást, pedig mostanra már biztos volt benne, hogy a házban nincs senki. Magából kiindulva tudta, ezt az iszonyatos dörömbölést nem lehet sokáig elviselni, anélkül hogy az ember ne tenne ellene valamit.

Amikor az eső kissé alábbhagyott, odarohant az autóhoz. Látta az öregembert, aki az egyik szomszédos ház lépcsőjének tetején ült, amit oszlopokon álló tető védett, és csirkecsontokat rágcsált. Senta soha nem volt távol sokáig. Philip arra gondolt, hogy megvárja, amíg hazaér. Elképedve gondolt rá, hogy alig egy hete tette fel magának a kérdést, valóban szereti-e a lányt? Méghogy szereti-e? Ha most itt jönne az utcán, gondolta, nem biztos, hogy képes lenne megállni, hogy a lába elé vesse magát. Letérdelne előtte, megcsókolná a lábát, zokogna az örömtől, csak hogy láthatja, hogy vele lehet, még akkor is, ha a lány nem lenne hajlandó szóba állni vele.

Eltelt két óra, Philip ott ült az autóban és Sentára gondolt. Elképzelte, hogy a lány megjelenik az utca végén és lassan közeledik. Végül kiszállt az autóból, felment a lépcsőn, és ismét kopogtatni kezdett. Mrs. Finnegannél azon gondolkodott, hogy betöri a lány ablakát. A közelben egy tégladarab hevert. Philip felkapta és körbenézett, hogy lássa, az öreg csavargó nincs-e a közelben. Így vette észre a közeledő egyenruhás rendőrt. Eldobta a téglát, beült az autóba és elhajtott a Kilburn utcába.

Evett egy hamburgert a McDonaldsban, majd megivott két pint bittert Biddy Mulligan's-nél. Fél kilencre járt az idő, de még teljesen világos volt. Mrs. Finnigan tévedett; a vihar nem tisztította meg a levegőt. A Tarsus utcában ismét verni kezdte az ajtót, majd lement és hosszan kopogtatott az alagsori szoba ablakán. Amikor a túloldalról nézett fel a házra, látta, hogy az első emeleti ablakon a táblák még mindig be vannak hajtva. Talán mindig is így volt, gondolta, és csupán képzelte, hogy aznap délutánig nyitva voltak. Kezdte kissé őrültnek érezni magát. Talán az egész csak illúzió volt, az, hogy a lány itt lakik, vagy bárki lakik ebben a házban, hogy valaha is találkozott vele és szeretkezett vele és szerette. Talán teljesen megőrült és ez is része volt hallucinációjának. Lehet akár skizofrénia is. Végül is honnan tudhatná, milyen a skizofrénia, amíg rá nem tör?

Otthon a kiskutyát az asztal alatt találta nyüszítve és reszketve a vihartól. Vizestálkája üres volt. Philip megtöltötte a tálkát és tett ki ennivalót, és amikor Hardy nem akart enni, felvette az ölébe és megpróbálta megnyugtatni. Nyilvánvaló volt, hogy Hardy Christine-t akarja. A távolban mennydörgés csattant és a kiskutya egész testében remegni kezdett. Nem folytathatom így, gondolta Philip. Képtelen vagyok szembenézni az élettel Senta nélkül. Mi lesz, ha soha többé nem láthatom, nem érinthetem, nem hallhatom a hangját? A kutyát az egyik karja alá fogta, odament a telefonhoz és tárcsázta a lány számát.

A vonal foglalt volt.

Ilyen még sosem történt korábban. Tehát valaki felvette a kagylót. Valaki beszélt bele. Legrosszabb esetben valaki mellétette, hogy amikor valaki hívja a számot, foglalt jelzést halljon. Abszurd reményt érzett. Az utolsó mennydörgés tíz perccel korábban lehetett. A sötétedő égbolton tiszta részek tűntek fel a gomolygó felhők között. Bevitte Hardyt a konyhába és letette a tányérja elé. A kiskutya óvatosan enni kezdett. Ekkor megszólalt a telefon.

Philip odament a készülékhez, behunyta a szemét, ökölbe szorította a kezét, és imádkozott. Kérlek, uram, engedd, hogy ő legyen. Felvette a kagylót, beleszólt, és ekkor meghallotta Fee hangját. Mielőtt a nővére két szót szólhatott volna, már eszébe jutott.

– Jaj, istenem, te és Darren vacsorára vártatok.

– Mi történt veled?

– Rengeteget dolgoztam és nagyon későn értem haza. – Mostanában milyen jól megtanult hazudni! – Elfelejtettem. Nagyon sajnálom, Fee.

– Sajnálhatod is. Tudod, nekem is dolgoznom kell. Az ebédidőmet vásárlással töltöttem, hogy süteményt süthessek neked.

– Hadd menjek át holnap! Holnap is megehetem a süteményt.

– Darren és én holnap az anyjához megyünk. Különben hol voltál? Mi történik veled? Olyan furcsa voltál vasárnap, a szemed, meg minden. Mibe keveredsz, abban a pillanatban, ahogy anya kihúzza a lábát otthonról? Majdnem megőrültem, amíg itt ültem és vártalak.

Akkor már ketten vagyunk, Fee. – Mondtam, hogy sajnálom. Tényleg. Szombaton átmehetek?

– Azt hiszem.

Ez volt az első ilyen élménye, amikor egy különleges, szeretett hangot akart hallani, és egy másikat hallott. Nagyon keserű

tapasztalat volt. Nagy szégyenére, bár Hardyn kívül nem volt senki a házban, érezte, amint a szeme megtelik könnyekkel. Tegyük fel, gondolta, hogy a lány nem is haragszik rá, hanem történt vele valami. Akaratlanul is eszébe jutott Rebecca Neave, aki eltűnt, aki nem vette fel a telefont, amikor hívták. A Tarsus utca valóságos nyomortanya volt ahhoz a részhez képest, ahol Rebecca lakott. Philip elképzelte az utcát és a hatalmas, üres házat éjszaka.

A vonal azonban *foglalt* volt. Ismét megpróbálja és ha ugyanazt a szaggatott hangot hallja, megkérdezi a központot, hogy beszél-e valaki a vonalon. A gondolat, hogy egy-két percen belül meghallhatja a lány hangját, túl sok volt számára. Leült, a telefon fölé görnyedt és szaggatottan szedte a levegőt. Tegyük fel, hogy beszélni tud vele, és öt percen belül, kevesebb, mint öt percen belül visszaülhet az autóba és elindulhat Cricklewoodba, végig a Shoot-up Hillen, a Tarsus utca felé tartva. Tárcsázta a számot.

A vonal már nem volt foglalt. Ugyanazt az ismerős kicsengést hallotta, mint Mrs. Finnegantől, mint harminc, negyven alkalommal az elmúlt pár nap során. Négy csörgés után csend lett. Egy férfihang szólt a telefonba.

– Halló, itt Mike Jacopo. Pillanatnyilag nem tudunk a telefonhoz jönni, de ha szeretne üzenetet hagyni, kérem, mondja a szalagra, a nevével és a telefonszámával együtt, és amint tudjuk, visszahívjuk. Várja meg a sípszó elhangzását.

Philip már az első szó után tudta, hogy a vonal másik végén üzenetrögzítő beszél. Éles sípolás hallatszott. Visszatette a kagylót a helyére, és eltűnődött, vajon a hosszú sóhaj, amely feltört a melléből, rajta lesz-e Jacopo szalagján.

9. fejezet

Fee és Darren több mint negyvenéves jelzálogra vették a lakásukat, és csak azért kapták meg ennyire, mert fiatalok voltak. Philip, amint ott ült világos kis nappalijukban, amelynek ablaka az új bevásárlóközpont bejáratára nézett, arra gondolt, hogyan képesek elviselni az előttük álló negyven év kilátását.

A lakás a West Hendon negyedben volt, ahol nagyszámú indiai közösség élt, és a legtöbb élelmiszerbolt indiai fűszereket és borsólisztet árult. Az épület újszerű volt, ugyanakkor szegényes. Ha bárhol máshol van, képtelenek lettek volna megvenni, még így sem, hogy egy fél életen keresztül fizetik a részletet. Az első néhány évben, mondta Darren, még nem a részletet fizetik, csak a kamatot. Volt egy nappali, egy hálószoba, egy konyha, ahol Fee úgy szaladgált fel-alá, mint egy igazi háziasszony, krumplit főzött és szemrevételezte a pitét az új sütő üvegablakán keresztül. És volt még egy fürdőszoba, körülbelül akkora, amekkorát Mrs. Finnegannek javasolt. Darren kijelentette, már egy hónapja nem fürdött. Nevetett, amikor ezt mondta, és Philip el tudta képzelni, amint újra és újra megismétli a viccét a munkatársainak.

– Nem, komolyan, teljesen rászoktam a zuhanyozásra. Most már egy köszönömöt sem mondanék egy fürdésért. Az indiaiak sosem fürdenek, tudtad? Hogy hívják azt a fickót a boltban, Fee, aki ezt mondta neked?

– Jalal. A neve Jalal. Azt mondta, az ő népe kinevet minket, amiért a saját koszos levünkben lubickolunk.

– Ha jobban belegondolunk – mondta Darren –, pontosan ezt tesszük. Mármint aki fürdőkádban fürdik. – Statisztikai számokat kezdett sorolni a brit háztartásokról, ahol egy vagy több fürdőkád van, majd azokról, ahol egy sincs. – Nem akarsz lezuhanyozni, amíg itt vagy, Philip?

Philip nem járt a Tarsus utcában, amióta meghallotta a hangot az üzenetrögzítőn. Csütörtök éjszaka alig aludt valamit. Meg volt győződve, hogy Mike Jacopo Senta szeretője. Együtt élnek, ezt jelenti a szalagon a „mi”. Jacopo elutazott valahová, vagy összevesztek, és hogy megmutassa, nem törődik a férfival, Senta hozzá fordult, és abba a titkos, alagsori szobába járatta három hétig. Aztán Jaropo visszajött és a lány veszekedést kezdeményezett vele, Philippel, hogy megszabadulhasson tőle. Voltak ugyan lyukak ebben az elméletben, de Philip kitartott mellette egész pénteken és szombaton, amíg szombaton késő délután eszébe nem jutott, hogy Jacopo egy másik bérlő is lehet, például a földszinti lakás bérlője. A „mi” nem feltétlenül őt és Sentát jelenti, hanem lehet Jacopo és bárki más.

Most, Darren és Fee lakásában, tudta, hogy válaszokat kaphat kérdéseire, egyszerűen csak elő kellene hozakodnia velük. De ha egyetlen újabb kérdést is feltesz Sentával kapcsolatban, azonnal rájönnek a dologra. Az igazság az volt, hogy nem akart tudni Jacopóról, csak vissza akarta kapni Sentát, látni akarta, beszélni akart vele. Darren az új Roverről és a fociról mesélt, majd a német focihuligánokról. Elfogyasztották a pitét, majd rendkívül gazdag, édes somlói galuskát ettek, aztán Darren elővette az azóta elkészült színes fényképeket, legalább százat, és Philip kénytelen volt végignézni őket.

Következtek az esküvői fényképek, amelyeket a dohánytól bűzlő idős fotós készített, és Philip azon kapta magát, hogy a koszorúslány ruhába öltözött Sentát bámulja. Lehet, hogy ennél közelebb soha

többé nem juthat hozzá? Egy fénykép, amelyen a lány négy másikkal osztozik. Darren Philip mellett ült, és Fee a válla fölött nézte a képeket. Philip érezte, hogy a szíve vadul dörömböl a mellkasában, és remélte, a másik kettő nem hallja.

– Látszik rajta, hogy színészkedett – jegyezte meg Darren.

Philip szíve még hangosabban kezdett verni. – Tényleg? – kérdezte. A hangja rekedt volt.

– Látszik rajta. Amikor befejezte a gimnáziumot, elment egy színiiskolába. Egy kicsit teszi a fejét, nem? Nézd meg a tartását.

Fee hívta, hogy másnap menjen vissza ebédre; birkasültet készít. Philip nem hitte, hogy képes lenne elviselni. Azt válaszolta, dolga van otthon. Reggel már meg is bánta, hogy visszautasította a meghívást; az egész vasárnap üresen ásított előtte, de nem hívta fel Fee-t. Felvitte Hardyt a Heathre, és miközben sétáltak, azon törte a fejét, hogyan juthatna be a házba. Később, a hosszú, világos este folyamán felhívta a számot, de ismét Jacopo üzenetrögzítője válaszolt. Philip visszatette a kagylót, anélkül hogy bármit rámondott volna a szalagra, és megpróbált gondolkodni. Néhány perc elteltével ismét felkapta a telefont, tárcsázott, és amikor elhangzott a sípszó, beszélni kezdett. – Itt Philip Wardman. Lenne szíves szólni Sentának, hogy hívjon fel? Senta Pelham, aki az alagsorban lakik. Nagyon fontos dologról lenne szó.

Christine és Cheryl szerdára volt várható. A gondolatba is beleborsózott a háta, hogy más emberekkel legyen együtt, beszéljen velük, és végighallgassa egy újabb nyaralás történetét. Ébren feküdt a sötétben, hallgatta az ablakpárkányon kopogó eső hangját, Senta őszinteségére és igazmondására gondolt, és arra, hogyan nevezte a lány élménybeszámolóit fantáziálásnak. Az eső egyre jobban esett az éjszaka folyamán, és reggelre sem állt el. Félig elöntött utakon hajtott Chigwellbe, hogy megnézze, hogyan boldogulnak a munkások Mrs. Ripple fürdőszobájával.

Ez alkalommal ki sem nézett az ablakon Arnham kertje felé. Elvesztette az érdeklődését Arnham iránt. Mindenki és minden iránt elvesztette az érdeklődését, kivéve Sentát. A lány teljesen lefoglalta a gondolatait, bekúszott az agyába, és ott leheveredett az ágyra, ahonnan belebámult az ő belső szemébe. Fáradtan mozgott, olyan volt, mint egy zombi. Mrs. Ripple kemény, pattogó hangja, panaszkodása nem volt más, csak valami zaj, kellemetlen nyűg. Az öltözőasztalka márvány teteje miatt panaszkodott, mivel volt egy hiba az erezetben, egy egészen apró hiba, nem több, mint egy karcolás, de az asszony az egész lapot ki akarta cseréltetni. Philip vállat vont és azt mondta, meglátja, mit tehet az ügyben. A szerelő rákacsintott, és Philipnek sikerült visszakacsintania.

Legutóbb, amikor itt járt, még együtt voltak Sentával. Megcsókolta az autóban Mrs. Ripple háza előtt, és később, amikor elmentek kirándulni, szeretkeztek a fűben, a fák között. Vissza kellett kapnia a lányt. Ismét arra gondolt, hogy betöri azt az ablakot, szétfeszíti, vagy ha kell, szétfűrészeli azokat a fatáblákat. Képzeletben látta magát, amint betör a szobába és a lány ott várja az ágy végében kuporogva, és a képét visszatükrözi a hatalmas tükör. És ugyanígy látta magát, amint törött üvegen és fán keresztül beront, és a szobát üresen találja.

A Tarsus utca napsütésben is elég ronda volt, esőben azonban kimondottan undorító. A mindig jelenlévő szemeteszsákok egyike kiszakadt, és tartalma, főleg papír, szétszóródott a járdán. Az eső egy lámpaoszlopra ráragasztotta egy csomag keksz papírját, amely most plakátként virított az oldalán. A szálldosó papírok nagy része fennakadt a rácsokon, a sarkokban vizes újságpapír és üres gyümölcsleves dobozok halmozódtak fel. Philip kiszállt az autóból és átlépett egy tócsát, amelyben egy üres joghurtos pohár úszkált. A ház homlokzata változatlan volt, kivéve, hogy a törött virágláda megtelt vízzel és most vastag sugárban ömlött a sötét, nedves

járdára. Az ablaktáblák mind az első emeleten, mind az alagsorban csukva voltak.

Philip ott állt az esőben és bámulta a házat. Nem tehetett mást. Észrevett néhány apróságot, amely eddig elkerülte a figyelmét. A bal oldali felső ablak sarkában egy Greenpeace matrica látszott, az első emeleti behajtott ablaktáblára ceruzával írtak valamit egy apró rajz mellé. Túl messze volt, hogy el tudja olvasni a szöveget. A felső emelet középső ablakában egy zöld borosüveg állt. Az eső kitartóan zuhogott a szürke égből, amely pontosan olyan színű volt, mint a tetőt borító pala. Észrevette, hogy egy pala hiányzik.

Felment a lépcsőn, átlépve a második lépcsőfokon bűzölgő nagy halom kutyaszart, és verni kezdte az ajtót a kopogtatóval. Egy idő után belesett a levélnyíláson. Látta a telefont és az alagsor felé vezető folyosót, és még valami újat. Két levél hevert a telefon mellett az asztalon.

Otthon átöltözött és öltönyét vállfára akasztotta, hogy megszáradjon. A haját átdörzsölte egy törülközővel, és közben eszébe jutott, hogyan kért a lány tőle egy törülközőt az első nap. Sütött magának sonkás tojást, de amikor kitette egy tálcára, kenyérrel és vajjal, képtelen volt megenni. A telefon megszólalt, neki pedig majdnem kiugrott a szíve a torkán. Senki nem fog beleszólni, gondolta, miközben felvette a kagylót. A torkából valami rekedt nyögés tört fel.

– Jól vagy? – kérdezte Fee. – Olyan furcsa a hangod.

– Jól vagyok.

– Azért hívtalak, hogy megkérdezzem, ne vásároljak-e be szerdára, mire anyáék hazaérnek. Tudod, egy kenyeret vagy sonkát, vagy valamit.

A kérdést, amit nagyon szeretett volna feltenni, amiért majd' meghalt, hogy feltehesse, egy másik, kevésbé fontos

helyettesítette. – Senta a DMKA-ra járt? A Királyi Művészetek Drámai Akadémiájára?

– *Micsoda?*

Philip megismételte a kérdést. Kezdte nagyon rosszul érezni magát.

– Nem tudom – válaszolta Fee. – Honnan tudhatnám?

– Megkérdeznéd Darrent, kérlek?

– Miért akarod tudni?

– Csak kérdezd meg, kérlek, Fee!

Hallotta, amint a nővére továbbítja a kérdését Darrennek. Hangja döbbent volt és gúnyos. Mintha vitatkoztak volna valamin. Talán feleségül kellett mennie hozzá, hogy Fee észrevegye, gyermekkori szerelmének milyen lassú a felfogása? Fee felvette a kagylót.

– Azt mondja, egyszer elmentek az öccsével megnézni valamit, amiben Senta is szerepelt. Ez nem valami nagy épület volt, tudod, mire gondolok, hanem olyan, mint egy ház. Valahol nyugat valamiben, Ealing, Acton.

– A DMKA a British Museum közelében van, Bloomsburyben. Biztos Darren benne, hogy nem ott voltak?

– Határozottan Ealinget mondott. Mi ez az egész, Philip? Mi folyik itt? Állandóan Senta felől kérdezősködsz.

– Ez nem igaz.

– Darren azt kérdezi, nem kéred a telefonszámát?

Milyen ironikus! Philip jobban tudta azt a számot, mint a sajátját, jobban, mint a születési dátumát, a címét. – Az utolsó kérdésre nem, az elsőre igen a válaszom. Ha vennél valamit anyáéknak, azért hálás lennék, Fee.

A nővére nevetett és letette a telefont.

Philip csak ült és gondolkodott. Számára új volt ez a felismerés, hogy valaki egyszerre mondhatja az igazságot és fantáziálhat, mert ugyebár most ez derült ki. Senta igazat mondott, csak kissé

kiszínezte az igazságot. Ahol az igazságra volt szükség, ott azzal szolgált, ahol pedig hiányzott belőle a csillogás vagy a dráma, ott kitalált hozzá egy keveset. Vajon ő is ezt teszi? Mindenki ezt teszi? És vajon hová sorolható Senta kérése, hogy bizonyítsa be az iránta érzett szerelmét? Talán csak fantázia vagy egy igazi tettre vonatkozó igazi kérés?

Tárcsázta a lány számát. Ez alkalommal nem volt bekapcsolva az üzenetrögzítő, és a telefon csak csengett és csengett.

Késő éjszaka volt. Az ég sötétszürke volt, sem a hold, sem a csillagok nem látszottak, és ahol a házak teteje találkozott a horizonttal, halványpirosan derengett. Szinte tapintható volt a nyirkosság a hűvös, mozdulatlan levegőben. A sarkon, ahol a Tarsus utca találkozott a Caesarea utcával, három Philip korabeli férfi állt. Az egyikük fekete volt, a másik kettő fehér, és az egyiknek számtalan fülbevaló volt a jobb fülében. Philip azért vette észre a fülbevalókat, mert megcsillantak autója lámpájának fényében. A férfiak megfordultak és figyelték, amint kiszáll az autóból. Nem csináltak semmit.

Az öreg csavargónak nyoma sem volt. Philip nem látta azóta, hogy megváltozott az időjárás. Az utcát szinte elborították a papírfoszlányok, kartondobozok és szögletes gyümölcsleves dobozok, amelyekben bennhagyták a szívószálat. Zöldes lámpafény világította meg a nedves, ragacsos járdát, a rácsokat, a közelben parkoló autók tetejét. Egy kutya közeledett futva az utcán, talán ugyanaz, amelyik a második lépcsőfokra csinált, majd eltűnt a szomszéd ház melletti sötétben. Néha egy-egy csepp víz hullott le a platánfák leveléről.

Philipnek hirtelen különös érzése támadt, mintha egy hang azt kérdezné tőle, szerelmet, szenvedélyt, vagy talán élettársat keres ezen a borzalmas helyen? Ki az a nő, akinek ha választási lehetősége

van, képes Londonnak az északnyugati részében, ebben a büdös, mocskos negyedben élni, egy undorító lyukban? Ez a hívatlan gondolat ugyanolyan gyorsan távozott, ahogyan érkezett, és amikor felnézett a házra látta, hogy az egyik földszinti ablakon behajtották a táblákat, és fény szűrődik ki közöttük.

Philip felrohant a lépcsőn. A bejárati ajtó nyitva volt. Illetve nem volt kulcsra zárva. Alig merte elhinni. Valahonnan a ház belsejéből zene hallatszott, ugyanolyan keringő, amit néha késő éjszaka hallott, amikor Senta mellett feküdt az ágyban. Ahogy ott állt, a zene elhallgatott, és helyette nevetés és taps hangja szűrődött ki. Kitárta az ajtót és bement. A zene, amely a bal kéz felé eső szobából hallatszott, ismét megszólalt, ez alkalommal tangó volt, a *Féltékenység.* Az ebben a házban tett látogatásai során szinte észre sem vette, hogy innen is nyílnak ajtók, és az ajtók mögött szobák lehetnek. Nem gondolt másra, csak Sentára. Ez a szoba közvetlenül az övé fölött volt.

Valami zajt csaphatott, bár ő nem vette észre. Talán sípolva vette a levegőt, vagy a lába alatt megreccsent a padló, mert hirtelen kivágódott az ajtó és egy férfi rákiáltott. – Mi a büdös francot képzel magáról?

Philip kővé dermedt a két ember láttán, akik a szoba ajtajában álltak, és a férfi sértő szavaitól. Mindketten estélyi ruhát viseltek. Fred Astaire-re és Ginger Rogersre emlékeztették Philipet, valamelyik harmincas évekbeli filmből, amit néha a tévében lehet látni, de aztán ahogy jobban megnézte őket, látta, hogy tévedett. Az asszony ötvenes éveiben járhatott, a haja hosszú volt és ősz, arca durva vonású, de élénk, alakja, amelyen kopott, vörös estélyiruha lógott, karcsú. Mellén piros és rózsaszín művirágok libegtek, ahogy a nő vette a levegőt. Partnere jóképű volt, bár borostás és kócos. Arca fehér volt, haja sárga, és alig négy vagy öt évvel lehetett idősebb Philipnél.

Amikor végre rátalált a hangjára, Philip azt mondta: – Nagyon sajnálom. Sentát keresem… Senta Pelhamet, aki az alagsorban lakik. A bejárati ajtó nyitva volt.

– Szent ég, már megint nyitva hagyta – mondta az asszony. – Nagyon figyelmetlen, mindig ezt csinálja.

A férfi odament a magnóhoz és levette a hangot. – Egy partira ment – mondta. – Különben kicsoda maga?

– Philip Wardman, Senta barátja.

Az asszony valamiért felnevetett. – Tehát maga hagyta az üzenetet a rögzítőn.

Tehát ez Mike Jacopo. – Maga… maguk… – dadogta Philip – itt laknak?

– Én Rita Pelham vagyok, és ez az én házam. Mostanában elég sokat voltunk távol. Északon különböző táncversenyek voltak.

Philipnek fogalma sem volt, ez mit jelent, de annyit megértett, hogy a nő Senta anyja, illetve az a nő, akit az anyjának nevez, és Jacopo a fiatal szerető, akiről Fee beszélt. A zavar teljesen beléfojtotta a szót. Különben is csak az számított, hogy Senta nem volt itthon, egy partin volt.

Jacopo ismét felhangosította a magnót. Megszólalt a tangó. A pár azonnal táncolni kezdett; kezüket mereven tartották, fejüket magasra emelték. Rita hátradőlt Jacopo behajlított karjába, hosszú, ősz haja a padlót söpörte. Jacopo, amint elhaladt az ajtó előtt, sarkával berúgta, és azonnal meg is feledkeztek a világról. Philip kiment és bezárta maga mögött a bejárati ajtót.

A Tarsus utca üres volt. A fekete és a két fehér férfi már nem volt sehol. Ahogyan a magnója és az esőkabátja sem az autóból, amit elfelejtett bezárni.

Már hazaért és lefeküdt az ágyába, amikor eszébe jutott, hogy ott kellett volna maradnia az autóban és várni, hogy Senta hazaérjen, ha

kell, egész éjszaka. Azért nem gondolt erre korábban, mert az esőkabátjának és magnójának elvesztése, amely egy Burberry volt, és még mindig nem fizette ki a részleteit, erősen megrázta. Talán megkérhette volna Rita Pelhamet és Jacopót, engedjék meg, hogy Senta szobájában töltse az éjszakát, bár ebbe biztosan nem egyeztek volna bele.

A tény, hogy a ház Ritáé volt és ő is ott lakott, valamiképp megváltozatta a dolgokat. Azt jelentette, hogy Senta, hozzá hasonlóan, otthon él az anyjával. Persze a kettő távolról sem volt ugyanaz, de hasonlított. Ennek a fényében kevésbé tűnt mocskosnak az egész. Senta az anyjával élt, nem volt felelős a hely lepusztultságáért, a mocsokért és a bűzért.

Elaludt és a lányról álmodott. Álmában Senta szobájában volt, illetve benne volt a tükörben, az üvegen keresztül nézte a szobát, az ágyat, ami tele volt lila huzatú ágyneművel, a ledobált ruhákkal beborított fonott széket, a behajtott ablaktáblákat, az ajtót, amely a mocskos folyosóra nyílt, és amelyet valaki betámasztott egy székkel. A tükör belsejében ült, és ez olyan volt, mintha egy zöldes vízzel teli tartályban lebegne, amelyben apró lények úszkáltak, és egy csiga ezüstös csíkot hagyott maga után a tükör túloldalán. Senta lépett a szobába, felborítva a széket. Odalépett a tükörhöz és belenézett, anélkül hogy őt látta volna. Még akkor sem látta, amikor az arcuk egymásnak nyomódott, és csak a nedves üveg volt közöttük.

Reggel sétálni vitte Hardyt végig a Glanallan Close-on, megkerülték a Kintail utcát és visszafelé a Lochleven kert felé mentek. Útközben találkozott a postással, aki a kezébe adta a saját levelét. Egy újabb képeslap érkezett Christine-től, bár aznapra várta őket, és egy levél az anyjának az egyik nővérétől. A képeslap egy newquayi utcát ábrázolt, és a hátulján a következő állt: „Mire ezt megkapod, talán már otthon leszünk, így nem sok újsággal fog szolgálni. Az X a szobánkat jelöli, bár Cheryl azt mondja, nem jó

helyre tettem, mert mi a harmadik emeleten laktunk. Sok szeretettel: Anya.”

Philip Christine levelét a polcra tette. Ritkán kaptak levelet. Ismerőseik és rokonaik, ha akartak valamit, felhívták őket. De miért ne írhatna Sen tának? A munkahelyén géppel megcímezhetné a borítékot, hogy a lány ne tudja, kitől jött. Előző nap reggel még eszébe sem jutott volna ilyesmi, de a dolgok azóta megváltoztak. Ott volt Rita és Jacopo, és ők kaptak leveleket. Két borítékot is látott a telefon mellett, amikor belesett a levélnyíláson. Ha Senta kap levelet, valamelyikük biztosan leviszi neki, és akkor legalább felbontja. És amikor meglátja, kitől van, vajon kidobja?

Mivel magnója nem volt, csak a fejében kavargó gondolatokra figyelhetett, miközben a West End-i iroda felé hajtott. A legnehezebb az volt az egészben, hogy valami olyasmit kellett kitalálnia, ami meggátolja a lányt abban, hogy azonnal kidobja a levelet.

Philip nagyon ritkán írt magánjellegű leveleket. Nem is emlékezett, mikor kényszerült rá, szerelmes levelet pedig… mert ennek szerelmes levélnek kellett lennie… még sosem. Normális esetben ha tollat papírhoz érintett, vagy diktált valamit Lucynak, a gépírónőnek, akin Royjal és még két másik munkatársával osztozott, az eredmény valami hasonló volt: „Kedves Mrs. Finnegan, ezúton értesítem, hogy az ezerfontos átutalását megkaptuk. Ha bármilyen kérdése van, kérem ne tétovázzon felhívni…” Ennek ellenére tudta, hogy képes megírni egy szerelmes levelet, ugyanis a szíve csordultig telt vágyakozással, és a szavak ott tolongtak a fejében. Esdekelni akart a lány bocsánatáért, és ezt egy cseppet sem tartotta megalázónak. Senta azonban azt kérte, hogy bizonyítsa be az iránta érzett szerelmét…

Roy, aki még mindig jó hangulatban volt, rajtakapta, amint Lucy írógépén címezte a lánynak szóló borítékot. – Szóval munkaidőben irkálod a szerelmes leveleidet.

Vicces, hogy az emberek időnként milyen közel járnak az igazsághoz, anélkül hogy tudnák. Philip kihúzta a borítékot a gépből. Roy kétségtelenül azt hitte, hogy a levél Mrs. Ripple-nek megy, mert megjegyezte: – Megérkezett az új márványlap. Felhívnád az öreglányt és megmondanád neki, hogy délre ott lesz a házában?

Philip Lucy telefonjáról próbálkozott. A vonal az első néhány próbálkozásakor foglalt volt. Amíg várakozott, belenézett Lucy *Daily Mail*-jébe, elolvasott egy cikket az IRÁ-ról, egyet egy kutyáról, amelyik kimentette a gazdáját a Grand Union-csa- tornából, és még egyet, amely egy öregasszony meggyilkolásáról számolt be Southallban. Ismét felvette a kagylót és tárcsázta Mrs. Ripple számát.

– Halló, ki az?

Az öregasszony éles hangja valóságos késszúrásként érte a kagylóból. Megmondta, ki az, és átadta Roy üzenetét.

– Már éppen ideje – mondta az asszonyság, majd: – Nem leszek itthon. El kell mennem.

Philip annyit mondott, hogy mindjárt visszajön. Az ötlet a semmiből jött, a tökéletes megoldás ötlete. Annyira megdöbbentette, hogy alig tudott beszélni, tétován keresgélte a megfelelő szavakat.

– Mit mondott?

Gyorsan összeszedte magát és azt mondta: – Beszélnem kell a kollégámmal, Mrs. Ripple. Engedelmével öt perc múlva visszahívom.

Mintha attól tartana, hogy valaki belelát a fejébe és olvas a gondolataiban, gyorsan becsukta az ajtót. Felkapta az újságot és újra elolvasta a southalli asszony meggyilkolásáról szóló cikket. Miért is nem gondolt erre korábban? Hiszen olyan egyszerű, csak

egy újabb lépés a játékban. Mert Senta számára az egész nem más, mint játék, de olyan játék, amit neki is játszania kell. Még tetszett is neki a gondolat, egy titkos játék gondolata, amelyben ketten vesznek részt, még akkor is, ha egyikünk sem ismeri pontosan a másik stratégiáját. Ez csak még izgalmasabbá tette.

Senta egy álmodozó, aki ugyanakkor az igazat mondta el az életéről. Philip ehhez még mindig nehezen tudott hozzászokni, azt azonban tudta, hogy ez pontos analízis a lányról. Senta jellemének most egy újabb vonása világosodott meg előtte. A lány azt akarja, hogy a szeretője… *a férje?…* ugyanolyan fantasztikus álomvilágban éljen. Philip talán már azalatt a rövid idő alatt is, amíg együtt voltak, csalódást okozott a lánynak azzal, hogy képtelen volt kalandokkal és hőstettekkel előállni a múltjából. A lényeg az, hogy *tudná, hogy csak kitalálja, ugyanakkor elvárja tőle. Ő* maga is ezt tette, ez egyfajta életforma volt nála. Philip hirtelen úgy látta magát, mint ostoba, érzéketlen tuskót. Mivel nem értette, mit akar a lány, aki egyszerűen egy közös fantáziálásba akarta bevonni, ő okozta ezt a borzalmas szenvedést, élete legszörnyűbb tíz napját.

Nyílt az ajtó és Lucy lépett be. Ő vette fel a kagylót, amikor megszólalt a telefon, és a lehető legmesszebb tartotta magától, hogy ne hallja Mrs. Ripple fülsértő rikácsolását.

A levelet a nappali asztalnál ülve fogalmazta meg, bár többször is félbe kellett szakítania. Először Hardy sétálni akart. Philip elvitte egészen a Kintal utcáig, majd újra hozzáfogott az íráshoz: „Kedves Senta…”

Ez olyan hűvös volt. Inkább azt írta: „Drága Senta”, és bár sosem nevezett senkit életében drágának, ez jobban tetszett. „Drága Senta, iszonyatosan hiányoztál. Eddig azt sem tudtam, mi az, hiányolni téged. Kérlek, ne engedd, hogy elszakadjunk egymástól.” Szeretett volna írni a szeretkezéseikről, és arról, milyen borzasztóan

hiányzik a szex a lánnyal, de valami belső szégyenlősség visszatartotta. Az aktus csodás volt és nyílt és szabad, de a szavak zavarba ejtették.

Kulcs fordult a zárban, és Philip azt hitte, Christine-ék érkeztek haza, bár ahhoz még korán lett volna. Elfelejtette, hogy Fee az ígérte, bevásárol. A nővére hozott egy kenyeret, sonkát, sajtot, egy kosár epret és hozzá tejszínhabot.

– Kinek írsz?

Philip gyorsan letakarta a levelet a tévéműsorral, amelyen eddig írt, de a sarka kilátszott. Az igazságot soha nem hinné el a nővére, gondolta, ezért könnyedén odavetette:

– Senta Pelhamnek, természetesen.

– Na persze! Erről jut eszembe. Beadtam a koszorúslány ruhát a tisztítóba, amit Senta kedvesen bevágott a szekrénybe, és nagyon jól néz ki. Megmondanád anyának, hogy a télikabátját is elhoztam és beakasztottam a szekrénybe?

Philip várt, amíg a bejárati ajtó becsukódott Fee után.

„Drága Senta, megpróbáltam találkozni veled, és már magam sem tudom, hányszor jártam a házadnál. Most már megértem, miért nem engedtél be és miért nem akartál látni. De kérlek, ezt ne tedd többet, mert nagyon fáj.

„Sokat gondolkodtam azon, amit kértél tőlem. Egyfolytában csak te jártál a fejemben, nem hiszem, hogy bárkinek vagy bárminek is szenteltem volna egy gondolatot, és természetesen alaposan átgondoltam azt is, amiről azt mondtad, meg kell tennem, hogy bebizonyítsam az irántad érzett szerelmemet. Személy szerint úgy hiszem, a bizonyíték az, amin keresztülmentem azóta, hogy elváltunk, és te elvetted a kulcsomat…”

Ezt a részt talán nem kellene beletennie. Nagyon úgy hangzott, mint egy szemrehányás vagy nyavalygás. Az utcáról behallatszó dízelmotor pöfögése elárulta, hogy megérkezett Christine. Philip

ismét rátette a tévéműsort a levélre és kiment. Az anyja egyedül jött, Cheryl nélkül. Bőre aranybarna volt, az arca kipirult, haját kiszőkítette a nap. Fiatal volt és szép, és Philip eddig még nem látta ezt a ruhát, amit viselt. Natúr színű vászonruha volt, sokkal egyszerűbb és elegánsabb, mint amilyet általában hordott. Hardy elrohant Philip mellett és rávetette magát Christine-re, örömében vadul ugatva.

Christine a kutyával a karjában felment a lépcsőn és megpuszilta Philipet. – Azt mondtad, üljek taxiba és én megtettem. Nagyon kellemes volt, de több mint öt fontot kért a sofőr. Közöltem vele, nem igazságos, hogy olyankor is ketyeg az óra vagy méter vagy hogy hívják, amikor az autó a forgalmi dugó közepén áll. Olyankor meg kellene állnia. Mondtam neki, de a sofőr csak nevetett.

– Mi történt Cheryllel?

– Furcsa, hogy ezt kérdezed, mert egészen tíz perccel ezelőttig velem volt. Éppen egy sok szép bolttal teli utcán jöttünk végig a taxival, amikor Cheryl hirtelen odaszólt a sofőrnek, hogy álljon meg, mert ő kiszáll. „Szia, anya, később majd találkozunk” mondta, aztán már ki is ugrott a kocsiból. Furcsa, mert minden bolt zárva volt az utcában.

Az Edgware utca, gondolta Philip. – Jól érezted magad Cornwallban?

– Nyugalmas volt – felelte az anyja. – Nagyon nyugalmas. – Ugyanezt mondta, ha valaki megkérdezte, élvezte-e a karácsonyt. – Sokat voltam magamban. – Ezzel nem panaszkodott, csak tényt közölt. – Cheryl sokat eljárt egyedül. Érthető, hiszen egy fiatal lány, és nem akarja, hogy egy vénasszony ott idétlenkedjen körülötte. Látod Hardy mennyire örül nekem? Jól néz ki, rendesen gondját viselted. – Belenézett a kutya imádattól csillogó szemébe, majd Philiphez fordult, és őt is szemügyre vette. – Ugyanezt nem mondhatnám el rólad, Phil. Sápadt vagy.

– Jól vagyok, nincs semmi bajom.

Cheryl elpártolásának köszönhetően az anyjával kellett maradnia, ahelyett, hogy a levelet írta volna. Nem hagyhatta magára Christine-t már az első este itthon. Amint visszatekintett az elmúlt tíz borzalmas napra, azt gondolta, micsoda veszteség, micsoda veszteség! Együtt lehettünk volna minden éjszaka, ha nem vagyok ilyen marha…

Fél tizenegy is elmúlt, amikor ismét nekifogott a levélnek. Christine korán lefeküdt. Egy gyors pillantás az előjegyzési naptárba megmutatta, hogy másnap reggel kilenckor lesz egy mosás-csavarás-szárítása. Philip az ágyán ült, térdén a régi iskolai atlaszával, azon a tévéújsággal és a levélpapírral.

„Drága Senta, nagyon hiányoztál…” Elolvasta, amit írt, és közepes elégedettséget érzett. Többre nem volt képes. „Nem tudom, miért csaptam olyan nagy cirkuszt, amikor azt javasoltad, bizonyítsuk be egymás iránt érzett szerelmünket. Tudod, hogy mindent megtennék érted. Természetesen ezt is megteszem. Akár ötvenszer is, csak hogy újra láthassalak. Szeretlek. Ezt mostanra már biztosan tudod, de ismét elmondom, mert akarom, hogy tudd, és azt is, bebizonyítom neked. Szeretlek. Szívem összes szerelmével, örökkön örökké: Philip.”

10. fejezet

A lány nem válaszolt.

Philip tudta, hogy megkapta a levelet. Mivel nem akarta a postára bízni, személyesen vitte el a Tarsus utcába munkába menet, és bedobta a levélnyíláson. Aztán belesett a lyukon, és látta a levelet, amely ott hevert, nem a lábtörlőn, mert lábtörlő nem volt, hanem a mocskos fekete-vörös mintás kőpadlón. A ház csendes volt, az ablaktáblák csukva voltak, mind az alagsorban, mind a földszinten. Az asztalon álló telefont eltakarta egy nagy halom szórólap és reklámújság.

Amikor a levélírás gondolata felmerült benne, pontosabban amikor rájött, hogy mit kellene írnia, boldogtalansága egy csapásra elszállt és lelkét remény töltötte el. Ez az eufória meglehetősen alaptalan volt. Egy levél megírása és bedobása még nem fogja visszahozni a lányt. Az agyával tudta ezt, az érzelmei azonban azt súgták, megoldotta a problémát, véget vetett a szenvedésnek, visszanyerte szíve szerelmét. A munkahelyén jókedvű volt, majdnem olyan, mint azelőtt a vasárnap előtt, amikor azokat a dolgokat mondta Sentának, és a lány kirúgta.

Azt nem fontolgatta, milyen formában fog megtörténni a visszatérés. Biztosan telefonál. Bár a múltban sem hívta fel soha, egyetlenegyszer sem. Azt nem hitte, hogy levélben válaszolna. Talán menjen el a lányhoz, mint a régi időkben? Alig két hete volt, de ez már régi időknek számított. Csütörtökön nem ment el a Tarsus utcába. Pénteken tárcsázta Senta számát a munkahelyéről, de csak Jacopo hangja válaszolt a rögzítőről. Ugyanazt az üzenetet hagyta,

mint legutóbb; kérte, hogy Senta hívja vissza. Ez alkalommal azonban rámondta a szalagra a telefonszámát is, mert felmerült benne a gondolat, hogy Senta talán nem is tudja, és nem valószínű, hogy telefonkönyv lenne abban a házban.

Hardyt Christine vitte el az esti sétájára, Philip ugyanis nem volt hajlandó elhagyni a házat. Azt mondta az anyjának, a művészeti igazgató hívását várja. Christine elhitt mindent, amit mondott, még azt is, hogy egy olyan cégnél, mint a Roseberry Lawn, van művészeti igazgató, és ez a titokzatos személy késő estig dolgozik még pénteken is, és értekeznie kell a fiatal alkalmazottakkal. Amíg az anyja távol volt a kutyával, Philipnek az egyik legrosszabb élményben volt része, ami érzelmi szinten történhet valakivel: az ember a telefon mellett ülve órák óta várja szerelmének a hívását, és amikor végre megcsörren a készülék, kiderül, hogy az ember nővére az.

Fee azt akarta tudni, Christine megcsinálná-e a haját, ha vasárnap eljönnek vacsorára. Szeretné hamvas szőkére festetni, mondta. Philip általában semmit sem tudott Christine előjegyzéseiről, de ez alkalommal hallotta, amint az anyja a telefonba azt mondta egy barátnőjének, hogy vasárnap este hatra megy egy öreg hölgyhöz dauert csinálni, aki ízületi gyulladása miatt nem tud kimozdulni a házból. Fee erre azt mondta, rendben, majd később telefonál, amikor Christine otthon lesz. Philip kénytelen volt beleegyezni, bár közben arra gondolt, ha Senta addig sem telefonál, megint azt fogja hinni, hogy ő az, amikor megszólal a telefon. Képtelen lesz megállni, hogy oda ne rohanjon és fel ne kapja a kagylót.

És ez így is történt, ugyanis Senta nem telefonált, Fee azonban igen, és Philip ugyanazt a csalódást szenvedte el, amit korábban. Éjfélkor aztán végül lefeküdt.

Szombat délután elhajtott a Tarsus utcába. A női esőkabátos öregember időközben szerzett valahonnan egy kiskocsit, amelyen

nejlonszatyrokba pakolt holmijait hurcolta magával. A szatyrok tarkabarka párnákként hevertek a kocsin: Tesco piros, Marks and Spencer zöld, Selfridge sárga, Boots the Chemist kék-fehér. Az öregember a szatyrok tetején ült, mint egy király a trónján, és egy szendvicset majszolt, amelynek fehér kenyerén ujja fekete nyomokat hagyott.

Szendvicsével odaintett Philipnek. Még sosem volt ilyen jókedvű. Szélesen vigyorgott, szájából kilátszottak zöld, odvas fogai. – Látja mit vettem magamnak a maga nagylelkű ajándékából, igazgató úr? – Megrúgta a kis fakocsi oldalát. – Van saját szállító eszközöm, amit az apostolok lova húz.

Philip ezután aligha állhatta meg, hogy egy fontot adjon az öregnek. Talán kap valamit cserébe, gondolta.

– Mi a neve?

A válasz kissé óvatos volt, és nem egyértelmű.

– Joleynak hívnak az emberek.

– Mindig itt tartózkodik a környéken?

– Itt és a Casearia és az Ilbert utcában.

– Nem látott valamikor kijönni egy lányt ebből a házból?

– Egy szürke hajú kölyköt?

Philip arra gondolt, meglehetősen bizarr meghatározás Sentára, de bólintott.

Az öregember abbahagyta az evést. – Ugye maga nem zsaru?

– Én? Dehogy!

– Mondok én magának valamit, igazgató úr. A lány most is bent van. Tíz perccel ezelőtt jött haza.

A szégyenkezés legkisebb jele nélkül kinyújtotta a markát. Philip nem tudta, hogy hihet-e neki, ennek ellenére egy újabb egyfontost adott az öregnek. A remény, hogy talán a bejárati ajtó nyitva maradt, hamar elszállt, mikor azonban lenézett az alagsori ablakra, látta, hogy a fatáblákat kissé széthajtották. Ha leguggolt, be

lehetett látni a lány szobájába. Két hét megvonás után belesni a szobába, amit csak az álmaiban látott, felgyorsította a szívverését, érezte, amint a vér hangosan dobol a fülében. A szoba üres volt. A fonott székre dobva ott volt a lány ezüst ruhája és egy lila harisnyanadrág, amelyet csak nemrég viselhetett, mert még őrizte Senta lábának formáját. Az ágyneműn még mindig a lila huzat volt.

Ez alkalommal Philip nem kopogtatott az ajtón. Az öregember figyelte és vigyorgott, bár némileg együttérzőn. *Viszontlátásra,* szólt oda Philip neki, bár most már kételkedett benne, hogy valaha is újra látni fogja. Hazahajtott, azt mondogatva magának, hogy soha többé nem szabad visszajönnie, ki kell bírnia, élnie kell az életét Senta nélkül. Bár nem állt szándékában, otthon felment a szobájába, eltorlaszolta az ajtót egy székkel, és elővette Florát a szekrényből. A szobor arca, haja, távoli mosolya és tűnődő tekintete azonban már nem Sentát idézte számára. Új és idegen érzés támadt a lelkében, ugyanis a legszívesebben fogott volna egy kalapácsot és darabokra törte volna, porrá zúzta volna a szobrot. Olyasvalaki számára, aki gyűlölte az erőszakot minden formájában, ezek a gondolatok rendkívül szégyenteljesek voltak. Egyszerűen visszatette Florát a rejtekhelyére, aztán hasra vágta magát az ágyon, és saját meglepetésére és szégyenére, száraz szemmel, fájdalmasan zokogni kezdett. Könnyek nélkül sírt, a párna sarkát a szájába tömve, nehogy Christine meghallja, ha valamiért feljön az emeletre.

A vasárnap félig eltelt, amikor feladta a reményt. Fee ott volt náluk, mivel végül délutánra beszélte meg Christine-nel a hajfestést. És Cheryl is otthon volt, akit Philip most látott először azóta, hogy Cornwallból visszajött. Persze otthoni tartózkodása nem tartott sokáig. Miután megette az átlagosnál sokkal jobb ebédet, amit Christine főzött… töltött, sült csirke, tört krumpli és friss zöldbab… felállt az asztaltól és öt perccel később elhagyta a házat. Amikor néhány pillanatra kettesben maradt Philippel, öt fontot kért kölcsön

tőle. Philip kénytelen volt nemet mondani, mivel nem volt öt fontja, és teljesen feleslegesen megkérdezte, mire kell Cherylnek a pénz vasárnap. Utána ott ült az asztalnál, előtte egy tálkában két fél barackbefőtt, és arra gondolt, hogy soha többé nem fogja látni Sentát. Vége, eddig tartott, nincs tovább. A félelmetes az volt az egészben, hogy el sem tudta képzelni, hogyan fog még egy hetet kibírni nélküle. Vajon jövő vasárnap is itt fog ülni? Képes lesz élve átvészelni egy újabb hetet?

Amikor a mosogatással végeztek, Christine és Fee elfoglalták a konyhát. Christine soha nem kért a lányaitól pénzt, amiért megcsinálta a hajukat, azt azonban megengedte, hogy a felhasznált szerek árát kifizessék. Most ő és Fee azon vitatkoztak, Fee mennyi pénzt adjon.

– Igen, drágám, de te vetted azt a gyönyörű sonkát, az epret és a tejszínhabot, és én csak a kenyér árát adtam oda neked – mondta Christine.

– Az eper ajándék volt, anya. Örömöt akartam szerezni vele.

– Én pedig a festéssel akarok örömöt szerezni neked, drágám.

– Akkor tudod mit? Te megmondod a festék árát, és én balzsamot is kérek, így azt is beszámíthatod, meg a habot, abból kivonjuk a sonka árát, ami egy font huszonkettő volt, és én odaadom neked a különbözetet.

Philip a nappaliban ült, kezében a *Sunday Express*-szel, és úgy tett, mintha olvasna. Hardy az ölében szundikált. Christine lépett a szobába, tenyerén a kis fémdobozzal, amiben az aprópénzt tartotta.

– Tudod, meg mertem volna esküdni, hogy jó hét font ötven volt a dobozban, mielőtt elutaztam, és most alig harminc penny van benne.

– Nem jártam rá a dobozodra – mondta Philip.

– Bárcsak belenéztem volna szerdán. Lehet, hogy tegnap délután történt, amíg te távol voltál, én pedig kimentem Hardyval sétálni, és

nem zártam be a házat. Tudom, hogy be kellett volna zárnom, de még mindig úgy gondolok erre a környékre, mint biztonságosra. Alig tíz percig voltam távol, de az bőven elég valaki számára, hogy bejöjjön, körülnézzen, és elvigyen ezt-azt. Gondolom valami szerencsétlen, elkeseredett ember lehetett. Én igazán együttérzek velük, de azért nem kellene bejárni más házába.

Philip pontosan tudta, ki az a szerencsétlen, elkeseredett ember. A lopás közvetlenül ebéd előtt történt, nem tegnap. Régebben még foglalkozott volna a dologgal, tett volna valamit, vagy ha mást nem, elmondta volna Christine-nek azt, amit tudott. Most azonban nem érdekelte senki, csak saját maga. Ennek ellenére kiürítette a zsebeit és minden apróját odaadta az anyjának. Röviden eltűnődött, vajon hol lehet Cheryl, milyen üzletet próbál kötni a hét font ötvenjével. Mit lehet venni ilyen szánalmasan kevés pénzért? Sem port, sem füvet nem adnak érte. Egy üveg whiskyt? Igen, talán. Valami oldószert? Képtelen volt elképzelni a húgát, amint ragasztót szagolgat.

Fee haja, amikor elkészült, egy puha, csillogó, aranyszínű sisakhoz hasonlított. Még Philip is, aki pedig egyáltalán nem értett ezekhez a dolgokhoz, tudta, hogy Christine továbbra is olyan frizurákat készít, amelyek az ő fiatalkorában voltak divatosak. Néha még neveket is adott nekik: olasz és méhkaptár, mintha ezek az elnevezések örökök lennének és minden generáció tagjai megértenék, nem csupán az 1960 előtt születettek. Fee elégedettnek tűnt. Ha sejtette is, hogy Cheryl lopta el a pénzt az anyja fémdobozából, nem szólt róla Philipnek.

Miután Fee hazament, Christine nekilátott bepakolni az öreg hölgy dauerjához szükséges holmikat egy táskába, közben pedig végig beszélt Philiphez. Elmesélte az ő anyja húszas évekbeli tapasztalatait, amikor ha az ember tartós hullámot akart, be kellett ülni egy elektromos gépbe, ami belesütötte a hajba a hullámokat, de

ez eltartott majdnem egy teljes napig. Philip azt kívánta, bárcsak ne menne el az anyja. Nem akart egyedül maradni a gondolataival. Teljesen úgy érezte magát, mint kiskorában, amikor azt szerette volna, ha az anyja soha nem megy el otthonról, pedig mindig volt valaki, aki vigyázott rá.

Ugyanakkor egy hónappal ezelőtt megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor Christine bejelentette, elmegy valahová. Kevesebb, mint egy évvel ezelőtt azt kívánta, bárcsak az anyja feleségül menne Arnhamhez. Most saját magát is meglepte a mondat, ami kicsúszott a száján, és amit Christine különös taktikájával sosem tett fel neki. – Mikor jössz haza?

Christine döbbenten meredt a fiára. – Nem tudom, Philip. Három órára biztosan szükség lesz. Szeretnék jó munkát végezni a kedves öreg hölgy haján.

Philip nem mondott többet. Felment az emeletre. Abban a pillanatban, amikor belépett a szobájába, megszólalt a csengő. Christine csaknem azonnal kinyitotta az ajtót. Már ott állhatott előtte, indulásra készen. Philip hallotta, amint azt mondja: – Ó, szervusz, kedvesem. Cherylhez jöttél?

Philip nem hallotta a választ. Honnan tudhatta, hogy vissza kell mennie a lépcsőfeljáró tetejéhez, visszatartani a lélegzetét és ökölbe szorítani a kezét?

– Cheryl nincs itthon – mondta az anyja de biztosan hamarosan hazaér. Nekem most el kell mennem, és már így is késésben vagyok. Nem akarsz bejönni és megvárni Cherylt?

Philip elindult lefelé a lépcsőn. Ekkorra Senta már ott állt az előszobában és nézett fölfelé. Egyikük sem szólt, és nem láttak mást egymáson kívül. Ha Christine furcsának is találta ezt, nem adta jelét, hogy észrevette volna. Kiment az ajtón és becsukta maga mögött. Mindketten némán álltak, majd Philip megindult Senta felé, Senta tett egy lépést és már egymás karjában is voltak.

Beszívni a lány illatát, csókolni lágy, ívelt, nedves ajkát, érezni mellének domborulatát a mellkasán, olyan gyönyört okozott, hogy Philip azt hitte, rögtön elájul. Ehelyett azonban hirtelen óriási erőt és energiát érzett magában, és felkapta a lányt a földről. A lépcső felénél Senta leugrott és előrefutott Philip hálószobájába.

Ugyanúgy feküdtek az ágyon, mint először. A szeretkezés még sosem volt ilyen csodálatos, sem először, sem utána, Senta alagsori ágyában. Most, ahogy ott feküdtek, és a lány a vállán nyugtatta a fejét, Philip úgy érezte, mintha nyakig merült volna a Senta iránt érzett gyengédség mély és meleg tavába. Eszébe sem jutott, hogy bármiért is szemrehányást tegyen neki. Azok a szörnyű látogatások a Tarsus utcában, a dörömbölés az ajtón, leskelődés az ablakokon, a telefonálgatás mind álomszerűvé tompultak; olyan álommá, amely amikor játszódik nagyon élénk és valóságos, és ébredés után kis ideig még zavarja az álmodót, de aztán hamar feledésbe merül.

– Szeretlek, Senta – mondta Philip. – Szeretlek, ó, ha tudnád, mennyire szeretlek.

A lány felé fordította a fejét és mosolygott. Apró mutatóujja hegyével gyengéden végigsimított Philip arcán, halántékától a szája sarkáig. – Én is szeretlek, Philip.

– Csodálatos volt tőled, hogy ilyen egyszerűen idejöttél. Ez volt a legcsodálatosabb dolog, amit csak tehettél.

– Ez volt az egyetlen dolog, amit tehettem.

– Találkoztam Ritával és Mike Jacopóval, de ezt biztosan tudod.

Senta nyugodtan bólintott. – Ők adták ide a leveledet. – Szorosan Philiphez simult, hogy testüknek minél nagyobb része érintkezzen. Önmagában ez egy másfajta szexuális aktus volt, és a lány mintha arra használta volna, hogy eggyé váljanak. – Nem mondtam nekik semmit. Miért tettem volna? Semmit nem jelentenek. Különben is már megint elutaztak.

– Elutaztak?

– Járnak ezekre a táncversenyekre. Egy ilyenen ismerkedtek meg. Ezüstérmet nyertek. – A lány lágy kuncogása Philipet nevetésre késztette.

– Ó, Senta, ó, Senta. Egyre csak mondogatni szeretném a nevedet. Senta, Senta. Furcsa, de olyan, mintha egyetlen percig sem lettél volna távol tőlem, ugyanakkor most kezdem el felfogni, hogy visszakaptalak. Szeretnék kiabálni és üvöltözni a boldogságtól.

Amikor a lány beszélt, Philip érezte szájának mozgását a bőrén. – Sajnálom, Philip. Meg tudsz bocsátani nekem?

– Nincs mit megbocsátanom.

A lány feje Philip mellkasán pihent. Amikor lenézett rá, látta, hogy a vörös töveket időközben ezüstre festette. Hirtelen mintha egy hideg ujj simított volna végig a boldogságán, és a gondolat váratlanul robbant be a fejébe: ő jól érezte magát nélkülem, tette a dolgát, befestette a haját. Partira ment…

Senta felemelte a fejét és Philipre nézett. – Ma este nem beszélünk arról, hogy mit fogunk egymásért tenni. Nem rontjuk el ezt az estét. Majd holnap megbeszéljük.

A fantáziálásnak soha nem volt része Philip érzelmi világában. Szeretkezés közben soha nem képzelt valaki mást az illető lány helyébe, egy szebbet vagy szexisebbet; soha nem képzelt el éjszaka az ágyában fekve gyönyörű, fehérneműs nőket pornográf testhelyzetekben. Soha nem álmodozott arról, milyen lenne, ha gazdag, sikeres és hatalmas lenne, óriási ház és gyors sportkocsi tulajdonosa, vagy előkelő világutazó, vagy egy bank vezérigazgatója, vagy iparmágnás. A képzelete még a Roseberry Lawn ügyvezető igazgatójának asztala előtti szőnyegig sem vitte, ahol a dicséreteket lehetett kapni és ahonnan gyorsan lehetett

fölfelé haladni a ranglétrán. Erős érzéke volt a jelenhez és a realitáshoz.

Egy fantáziavilágot kitalálni Senta megelégedésére, mert végül is a dolog nem volt más, nagy kihívás volt számára. Újra egymásra találásuk első hetében ez a feladat meglehetősen nyomasztóan nehezedett rá. Érezte sötét nyomását, még akkor is, amikor a legboldogabb volt, például szeretkezés után a Tarsus utcai alagsorban. A fenyegetés mintha lebámult volna rá az egyik sarokból, mert mostanra szinte élőnek tűnt. Berontott a tudatába, amikor a legkevésbé várta, és ott állt, karba- tett kézzel, gúnyosan.

Nem halogathatta tovább, még ha az egész csupán egy szóbeli aktus is. Szembe kellett néznie vele, formát találni neki, megtervezni, mint egy jelenetet színészekkel… illetve két színésszel, magával és az áldozatával. Senta nemegyszer emlékeztette rá.

– Bizonyíték kell az egymás iránt érzett szerelmünkről, Philip. Nem elég, hogy boldogtalanok voltunk külön. Ez megtörténhet bárkivel, a közönséges emberekkel is. – Mindig hangsúlyozta, hogy ők ketten nem közönséges emberek, sokkal inkább istenek. – Bizonyítanunk kell, hogy egymásért hajlandóak vagyunk áthágni az emberi törvényeket. Sőt semmibe kell vennünk ezeket, megmutatni, hogy számunkra nem jelentenek semmit.

Amíg külön voltak, Senta rájött, hogy ők ketten egy híres múltbéli szerelmespár reinkarnációi. A pontos személyazonosságát még nem találta ki ezeknek a történelmi alakoknak, vagy ahogy ő mondta, az igazság még nem világosodott meg előtte. Szintén azalatt, amíg külön voltak, részt vett egy meghallgatáson és szerepet kapott egy külvárosi színházban. Nem nagy szerep, mondta, alig húszsoros, de valójában nagyon fontos, mert a végén kiderül, hogy a nő, akit játszik, egy titkos ügynök, akit tizenöt szürrealisztikus jeleneten keresztül keresnek a szereplők.

Mindez kellemetlen érzést ébresztett Philipben, amely kapcsolatuknak ebben a szakaszában egyáltalán nem volt kívánatos. Egyszerűen szeretett volna sütkérezni megújult szerelmében, esetleg józan terveket szőni a jövőre nézve, amely majd végül a házassághoz vezet. Abban, hogy valóban meg akar-e nősülni, nem volt olyan biztos, de azt tudta, Sentán kívül egyetlen nőre sem tudna úgy gondolni, mint jövendőbeli feleségére. Ráadásul nagyon zavarba jött, amikor a lány azt kérte tőle, próbáljon meg visszaemlékezni, előző életében Nagy Sándor volt, Antonius vagy Dante. Neki is megvolt a maga baja; azt próbálta eldönteni, a külvárosi színház a fantáziavilág része vagy valóságos tény.

Inkább fantázia, döntötte el. Az, hogy Senta gyakran mondott igazat a múltjával kapcsolatban, még nem jelentette, hogy néha nem hazudott. Most a lány legnagyobb agyszüleményével kellett megbirkóznia, és napról napra halogatta ezt a meglehetősen kellemetlen és abszurd játékot. Minél tovább halogatta, annál többet gondolt rá, és annál jobban irtózott tőle. Valakinek a meggyilkolása iszonyatos dolog; a legrosszabb, amit egy ember tehet… minden bizonnyal ez volt az oka, amiért a lány ezt akarta tőle… ezért még azt állítani is, hogy megtette, amikor pedig nem, valamiképp helytelennek és romlottnak tűnt. Philip pontosan nem tudta, mit ért ezalatt, de az érzésben biztos volt.

Mondaná azt egy normális és beszámítható férfi egy nőnek, hogy megölt valakit, gyilkosnak bélyegezné magát, amikor pedig ártatlan? És ha már ilyet mondana, *valóban* ártatlan lenne? Tudta, meg kellene győznie a lányt, hogy ez az egész ostobaság, amire még csak gondolni sem jó. Ha valóban úgy szeretik egymást, olyan mélyen, ahogyan érezte, mindenről tudniuk kellene beszélni egymással, megmagyarázni mindent. Ő ugyanannyira hibás ebben, mint Senta. Philip tudta, hogy ő nem isten, de amikor tiltakozott, a

lány csak annyit mondott, úgysem tudná, ha az lenne sem, és idővel majd rájön az igazságra.

– Ares és Aphrodité vagyunk – közölte vele Senta. – Ezek a régi istenek nem pusztultak el, amikor jött a kereszténység, csak elbújtak, és időről időre újjászületnek a kiválasztott emberekben. Te és én ilyen kiválasztottak vagyunk, Philip. Tegnap éjszaka álmot láttam, amelyből minden kiderült. Ott álltunk a földgolyó tetején vakító, fehér fényben, és mindketten fehér leplet viseltünk.

Philip nem tudta pontosan ki volt Ares és Aphrodité, de abban biztos volt, hogy csak az emberek képzeletében léteztek. Talán az olyan nők képzeletében, mint Senta? A lány elmondta, hogy ez a két isten (más néven Mars és Vénusz, ami jóval ismerősebb volt Philip számára) rengeteg halandót megölt, nem habozott halállal büntetni senkit, aki megsértette vagy az útjába állt. Philipnek szinte senki nem jutott eszébe, aki megsértette volna, még kevesebben álltak az útjába. Egyszer, nem is olyan régen, Gerard Arnham ebbe a kategóriába esett volna, de most már neki sem kívánt rosszat.

Egy héttel Senta visszatérése után, hétfőn, úgy döntött, hogy bármennyire is meg fogja vetni magát miatta, nem halogatja tovább ezt a jelentős tettet. Ha túl lesz rajta, a nyomás is megszűnik. Senta bizonyítottnak fogja látni a szerelmét, és ő is valami hasonló játékot fog játszani, hogy bebizonyítsa a sajátját, és ha végre a hátuk mögött tudják az egészet, örömteli kapcsolatuk talán eléri azt a pontot, hogy összeköltöznek, aztán később összeházasodnak. Azzal a mostanában támadt gondolattal nyugtatgatta magát, hogy szerelmük realitása idővel kigyógyítja a lányt a fantáziálás iránti kényszeréből.

Most az egyszer nyugalmas napnak nézett elébe. Munkába menet több reggeli újságot is vett, majd délután, miután visszatért a Wembleyben felújított lakások szemléjéről, egy esti lapot is beszerzett. Az első adag nem volt gyümölcsöző. Csaknem egy év

elteltével a lapok visszatértek az eltűnt Rebecca Neave esetére. A lány holttestét azóta sem találták meg. Most az apja és a testvére együtt létrehozták a Rebecca Neave Alapítványt. Adományokat kértek az olvasóktól, amely pénzből egy központot akartak létrehozni nők számára, ahol önvédelmet és harcművészeteket oktatnak. A fényképen Rebecca azt a zöld bársony szabadidőruhát viselte, amelyben eltűnt. Az alapítvány jelképeként ennek a fényképnek a stilizált változatát szándékozták használni.

Az *Evening Standard* Rebecca mellett két másik lányról is írt, akik az elmúlt év folyamán tűntek el. És Philip azt is megtalálta benne, amit keresett. Az autóban ülve olvasta, a Brent Cross bevásárlóközpont parkolójában, ahová azért mert, hogy bort, epret és csokoládét vegyen Sentának.

London északnyugati részén, Kensal Rise-ban, bontási területen egy férfi holttestére bukkantak. A férfi, John Sidney Crucifer, 62 éves volt, hajléktalan. A rendőrség az ügyet gyilkosságként kezeli.

Senta maga mondta, hogy egy ilyen is megteszi, rámutatva az ablak előtt ücsörgő kukázó öregasszonyra. Az egyetlen nehézség az lesz, gondolta Philip, ha a rendőrség megtalálja John Crucifer gyilkosát, és az megjelenik az újságokban. Nem szeretett arra gondolni, hogy Sentát nem érdekelné, ha valaki más kerülne börtönbe egy bűntettért, amelyet ő, Philip, követett el. De hiszen ez ostobaság! Mit ért azalatt, hogy Sentát nem érdekelné? Hiszen az egész csak játék. Lehet, nem fogja kimondani, hogy tudja, Philip nem ölt meg senkit, ennek ellenére tudni fogja. Mert azt is tudja, tudnia kell, hogy Philip behódolása ebben a dologban csak része a játéknak. Különben sem olvasott soha újságokat. Philip még egyszer sem látott a kezében semmiféle lapot.

Ez a John Crucifer megteszi. Nem kell aggódnia a részletekért, nem kell aggódnia azért, hogy az ügyet felfújják és az egész ország figyelni fog rá, mert az igazság az volt, hogy Senta nem akarta, hogy a valóság fénye vetüljön a dologra. Álmokat akart, és most az egyszer megkapja. Philip furcsa szégyent érzett, ahogy ott ült a bevásárló- központ parkolójában. Ezt tulajdonképpen az előtte álló, Sentával lefolytatandó beszélgetés okozta, amelyben elmondja neki ezt az egészet, és szemtanúja lesz a lány elégedettségének. Hazudni fog és Senta elfogadja a hazugságát, mint igazságot, és ezt mindketten tudni fogják.

Az esemény sokkal rosszabb volt, mint ahogy számította.

Először hazament megvacsorázni, és körülbelül fél nyolc körül ért oda a Tarsus utcába. Nem először aznap, azon kapta magát, hogy a történetet ismételgeti, amit Sentának talált ki. A zsebében ott lapult a *Standard* néhány sora, amit Christine hajvágó ollójával vágott ki, mellette egy egyfontos, amit a Joley nevű öregembernek készített oda.

A Joleyval kapcsolatos érzései továbbra is babonásak voltak. Az a kényszerképzete támadt, hogy az öreget valami felsőbb erők Senta és a kettejük szerelme őréül jelölték ki, és bár valójában nem erről volt szó, mégis úgy érezte, meg kell vásárolnia az öreget ajándékokkal, hogy az ő, Philip, kapcsolata Sentával biztos legyen. Biztos volt benne, hogy ha ezek az egyfontosok elmaradnának, történne valami, ami negatívan befolyásolná kettejük szerelmét. Előző este tétován megemlítette a dolgot Sentának… próbálva a lány csapongó képzeletéhez alkalmazkodni… mire Senta valami révész díjáról és az alvilág kapuját őrző kutyáknak vetett koncról kezdett beszélni. Philip egy szót sem értett az egészből, de boldog volt, hogy örülni látja Sentát.

Joley nem volt az utcában aznap este. Ez valamiképp rossz előjelnek tűnt. Philip erős kísértést érzett, hogy elhalassza

mondanivalóját egy másik estére. De mikor lesz újra ilyen alkalom? Lehet, hogy hosszú hetekig hiába várhatja, Meg kell tennie, abba kell hagynia ezt az önvizsgáló, elemző gondolkodást, és egyszerűen megtenni.

Hideg hangon, ami egyáltalán nem hasonlított arra, ahogy általában beszélt a lánnyal, közölte vele, hogy megtette, amit kért tőle. Senta arca egy szempillantás alatt feléledt. Tengerzöld szeme szikrázott. Philip azonban képtelen volt kimondani a megfelelő szavakat, inkább odaadta neki az újságkivágást.

– Mi ez?

Philip úgy beszélt, mintha próbára tenné a tudását egy idegen nyelvből; erősen odafigyelt minden szóra. – Ez majd elmondja helyettem, mit tettem.

– Aaaah! – Ez egy hosszú, elégedett sóhaj volt. Senta kétszer vagy háromszor is elolvasta a pár sort, és közben az arca fokozatosan felderült.

– Mikor tetted?

Philip nem számított rá, hogy túl sok részletet fog kérdezni tőle. – Tegnap éjszaka.

– Azután, hogy elmentél tőlem?

– Igen.

Ez az egész a *Macbeth* amatőr változatára emlékeztette Philipet, amit még a középiskolában látott.

– Látom, elfogadtad a javaslatomat – mondta Senta. – Mi történt? Elmentél innen és a Harrow utcába hajtottál, igaz? Gondolom éppen szerencséd volt, és ott találtad ezt a fickót.

Philip hirtelen szörnyű undort érzett, nem a lánytól, hanem magától a témától, ugyanolyat, mintha kutyaszarba lépett volna, vagy egy nagy halom nyüzsgő férget látott volna. – Maradjunk annyiban, hogy megtettem. – Nehezen sikerült kinyögnie a szavakat; a torka teljesen összeszorult.

– De hogyan csináltad?

A legszívesebben azonnal ennyiben hagyta volna a dolgot. Szeretett volna elmenekülni a tudattól, hogy a lány erős izgalomba jött, és érzéki, kéjes érdeklődést mutatott. Senta megnedvesítette a szája szélét, ajka szétnyíltak, mintha nehezen kapna levegőt. Megfogta Philip karját és magához húzta. – Hogyan ölted meg?

– Nem akarok erről beszélni, Senta. Képtelen vagyok rá. – Megborzongott, mintha valóban elkövette volna a szörnyű tettet, mintha eszébe jutott volna, hogyan szaladt bele a kés az áldozat testébe, hogyan buggyant ki a vér a nyomán, és a borzalmas halálsikoly még mindig a fülében csengene. Gyűlölte ezeket a dolgokat, és azt is, ahogyan más emberek élvezkedtek fölötte. – Ne kérdezz, képtelen vagyok beszélni róla.

A lány megfogta Philip kezét és tenyérrel fölfelé fordította.

– Tudom. Ezekkel fojtottad meg?

Ez sem volt jobb, mint a kés és a vér. Philip keze akaratlanul is megremegett. Kényszerítette magát, hogy bólintson, és válaszoljon. – Igen, megfojtottam.

– Sötét volt, igaz?

– Természetesen. Éjjel egy óra volt. Ne kérdezz többet!

Látta a lány arcán, nem érti, miért nem hajlandó többet mondani. Azt várta tőle, hogy részletes beszámolóval szolgáljon az éjszakáról, az üres, néma utcáról, az áldozat bizalmáról… és arról, hogyan ragadta meg kíméletlenül az alkalmat. Arca hirtelen mozdulatlan maszkká vált, mint olyankor, ha csalódott valami miatt. Minden elevenség, minden érzés eltűnt róla, és mintha a szeme befelé nézett volna, hogy lássa az agya munkáját. Kislányos kezeivel hátranyúlt és ezüst hajának két hosszú tincsét előrehúzta a vállára. Szeme ismét kifelé nézett és megtelt fénnyel.

– Értem tetted?

– Hiszen tudod. Ebben állapodtunk meg.

Hosszú remegés, amely lehetett igazi, de ugyanúgy megjátszott is, rázta meg a lány testét a lábujjától a feje búbjáig. Philip emlékeztette magát, hogy szerelme színésznő. Az ilyesmi nagyon fontos számára, és neki együtt kell élnie ezzel. Senta Philip mellkasára tette a fejét, mintha a szívverését hallgatná. – Most én teszem meg ugyanezt érted – súgta.

11. fejezet

Távol állt tőle a szándék, hogy kövesse Cherylt, amikor elindultak hazulról. Ez volt az első alkalom, hogy a húgával ment valahová, azóta a nap óta, amikor Arnhamhez látogattak, bár akkor Christine és Fee is velük volt. Az apjuk halála óta soha nem voltak kettesben sehol.

Szombat este volt és Philip a Tarsus utcába indult. Sokkal nehezebb volt közölni egy olyan anyával, aki soha nem kérdezett semmit, hogy csak másnap este jön haza, mint egy olyannal, aki folyton akadékoskodik és tudakozódik. Végül mégis megmondta, mire Christine ártatlanul rámosolygott.

– Érezd jól magad, drágám.

Hamarosan ki fog derülni minden. Ha eljegyzik egymást Sentával, nem fog problémát jelenteni, ha azt mondja, az éjszakát nála tölti. Éppen be akart szállni az autóba, amikor Cheryl jött futva utána.

– Nem vinnél el magaddal? Az Edgware utcába megyek, a Golders Greenhez. Egy kis kitérővel már ott is vagyunk.

Meglehetősen nagy kitérő volt, de Philip beleegyezett, mert furdalta a kíváncsiság. Volt valami nyugtalanító abban, hogy mindkettőjüknek titka van a másik előtt. Még ki sem kanyarodtak az utcájukból, amikor Cheryl már pénzt kért kölcsön.

– Csak egy ötöst, Phil, aztán már vihetsz is az Edgware utcába.

– Nem adok kölcsön pénzt, Cheryl. Többet nem. – Várt egy percet és amikor a húga nem mondott semmit, folytatta. – Mi fog történni a Golders Greennél? Mi az a nagy üzlet, amiből vissza tudod adni?

– Van ott egy barátom, akitől kölcsönkérhetek.

– Cheryl ezt könnyedén, félvállról vetette oda.

– Cheryl, mi folyik itt? Ezt most már meg kell kérdeznem. Tudom, hogy belekeveredtél valamibe. Soha nem vagy otthon, csak éjszaka, nincsenek barátaid, mindig egyedül vagy és állandóan pénzt próbálsz szerezni. Valami nagy bajban vagy, igaz?

– Semmi közöd hozzá. – A régi, duzzogó hangsúly visszatért, de ez alkalommal több volt benne a közöny, ami arról árulkodott, hogy a kérdezősködés nem zavarja a lányt, mivel nem származhat belőle baja, ha nem árul el semmit.

– Igenis van közöm hozzá, ha pénzt adok kölcsön.

– Úgysem adsz, igaz? Megmondtad, hogy nem adsz, tehát akár be is foghatod a szádat.

– Legalább annyit árulj el, mit fogsz csinálni ma este.

– Rendben, de előbb mondd el te, hogy te mit csinálsz. Bár ne fáraszd magad. Tudom. Stephanie- val találkozol, igaz?

A húga téves meggyőződése az ő elfoglaltságával kapcsolatban arra késztette Philipet, hogy eltűnődjön, talán a saját bizonyossága, miszerint Cheryl iszik vagy kábítózik, ugyanilyen téves. Ha Cheryl tévedett, márpedig tévedett, akkor ő is tévedhet. Arra sem vette a fáradtságot, hogy tagadjon, és látta Cheryl diadalmas bólintását. A Golders Greennél, ahol a buszok megfordultak, kitette a húgát. Tovább akart hajtani a Finchley utca felé, de ahogy nézte a High Road felé távolodó Cherylt, az az ötlete támadt, hogy követi, és megnézi, mit csinál. Nagyon meglepte, hogy a lány esernyőt tart a feje fölé.

Igaz, esett az eső, és úgy tűnt, még sokáig esni fog. Az a néhány ember, aki az utcán járt, mind esernyőt tartott a feje fölé, de Cheryltől ez rendkívül szokatlan volt. Mit akarhat óvni az esőtől? Biztosan nem rövid, tüskés haját. És nem is a farmernadrágját vagy a fényes, nejlondzsekit. Olyan különös volt Cherylt esernyővel látni, mintha Christine hirtelen farmernadrágot öltött volna. Philip

leparkolta az autót egy mellékutcában. Amikor ismét kilépett a főutcára, egy pillanatig azt hitte, elveszítette Cherylt szem elől, de aztán ismét megpillantotta a távolban.

Amikor kigyulladt a zöld gyalogos figura a lámpán, Philip átszaladt az úton a Finchley utcára. Nyár volt ugyan és még világos, de az esőfelhők erősen beárnyékolták a várost. Hétköznapokon, amikor a boltok nyitva voltak, óriási volt itt a tömeg; mindkét oldalon autók parkoltak, és a buszok csak lassan haladhattak közöttük. Mivel sem bárok, sem mozik nem voltak errefelé, az utca most teljesen kihalt volt, Cherylt kivéve, aki a kirakatok közelében haladt. Nem, az utca mégsem volt teljesen kihalt. Philip rosszkedvűen nyugtázta, hogy csak a rendes, tisztességes emberek hiányoztak az utcából. Három púnk fiú állt egy motorbiciklibolt kirakata előtt. Egy férfi lépkedett a túloldalon, Cheryl oldalán, egy magas, sovány, bőrkabátos férfi, akinek hosszú haja lófarokba volt kötve.

Philip egy percig azt hitte, hogy Cheryl leszólítja a bőrkabátost. A férfi felé tartott, de inkább a járda úttest felé eső részén, és ahogy közeledett hozzá, Cheryl mintha elhagyta volna a kirakatok fedezékét. Philip ekkorra már beállt egy irodaépület kapualjába, ugyanazon az oldalon, mint a púnk fiúk. Időről időre eltűnődött, hogy Cheryl nem keveredett-e valamiféle prostitúcióba. A gondolat rendkívül nyomasztotta és undorította. Ez megmagyarázta volna hirtelen pénzhez jutásait, de a kis összegek kölcsönkérését semmiképpen. Most már látta, hogy tévedett… legalábbis ebben a dologban… mivel Cheryl elfordított fejjel sietett el a bőrkabátos férfi mellett. Hagyta, hogy a férfi eltávolodjon, majd megállt és óvatosan körülpillantott. Kétségtelenül azt nézte, az utca valóban olyan üres-e, amilyennek látszik.

Őt nem láthatta, Philip ebben teljesen biztos volt. Cheryl most a púnk fiúkat figyelte, akik azóta otthagyták a kirakatot és az

érdeklődés leghalványabb jele nélkül nézték a lányt. Mielőtt Cheryl végrehajtotta volna a tettet, amely megdöntötte Philip minden elméletét, rájött, hogy a húgát egyáltalán nem érdekli, ha a púnk fiúk látják, mivel ők egy közös fajtához tartoznak, akiket nem csupán a törvény nem érdekel, de egy néma, hallgatólagos szerződés köt össze. A púnk fiúk lettek volna az utolsók, akik árulkodtak volna rá.

De miért árulkodhattak volna?

Amikor a lány látta, hogy az utca üres, elégedetten besurrant az egyik bolt bejáratának mélyedésébe. Ez egy ruhabutik volt, vastag üvegajtóval. Philip látta, amint leguggol az ajtó előtt és valamit bedug az ezüstszínű levélláda nyílásán. Be akar törni? A tiltakozás kiáltása készült feltörni a torkából, de gyorsan a szájára tapasztotta a kezét.

Ebből a távolságból és ebben a fényben lehetetlen volt kivenni, mit csinál a lány. Csak a hátát és lehajtott fejét látta. Az utca továbbra is üres volt, bár egy autó haladt el az állomás irányába. Philip a távolból halk, doromboló zajt hallott, ami az állandóan jelenlévő, örök forgalom zaja volt. Cheryl hirtelen hátrafelé rántotta a jobb karját, gyorsan felállt és kihúzott valamit a levélládából. Ekkor Philip mindent megértett.

Az esernyővel, amit kampónak használt, kihúzott egy ruhadarabot a bolt belsejében lévő pultról vagy polcról. Egy pulóver, egy blúz vagy egy szoknya lehetett; ezt nem tudta megállapítani. Cheryl gyorsan összecsavarta a zsákmányát és a dzsekije alá rejtette.

Philip ledöbbent azon, amit látott, érzései eltompultak, ugyanakkor le volt nyűgözve. Nem, azt nem szerette volna, ha Cheryl újra megcsinálja, de szerette volna ismét látni a különös jelenetet.

Egy pillanatig azt hitte, hogy kívánsága teljesül, mert a húga néhány bolttal odébb megállt egy újabb butik előtt, és a kirakathoz

nyomta az orrát. Ekkor azonban megpördült, ismét megdöbbentve Philipet gyors mozgásával, és futni kezdett. Nem arra futott, amerre Philip számította, hanem az ellenkező irányba, átvágott az úttesten és eltűnt egy mellékutcában. Philip arra gondolt, hogy követi, de gyorsan elvetette az ötletet, és inkább visszatért az autójához.

Tehát erről van szó? Valami őrült lopási kényszer? Olvasta valahol, hogy a kleptománia hülyeség, nem is létezik ilyesmi. De vajon mit csinál a húga a lopott holmikkal?

Amikor először arra gondolt, hogy elmondja Sentának, szinte azonnal elvetette az ötletet. Később, miközben áthajtott Nyugat-Londonon, ismét eszébe jutott a dolog, és arra késztette, hogy felülvizsgálja első döntését. Nem arról kellene szólnia egy olyan kapcsolatnak, mint az övék, hogy megbíznak egymásban, elmondják egymásnak kétségeiket és félelmeiket? Ha mindig együtt lesznek, ha kapcsolatuk egy életre szól, teljesen ki kell szolgáltatniuk magukat egymásnak, meg kell osztaniuk egymással a kétségeiket.

A Ceasarea Grove felől közeledett a Tarsus utcához, és elhaladt a durván faragott, szürke kőtömbökből épült komor templom mellett, amelynek kapuboltozata alatt Joley gyakran töltötte az éjszakát. A kapu azonban üres volt és a temető vaskapuján hatalmas lakat lógott. Gyermekkorában Philip félt elmenni az ilyen helyek, templomok és sötét épületek mellett, amelyek mintha a középkorból maradtak volna itt, és vagy messzire elkerülte ezeket, vagy ha senki nem látta, futni kezdett. Most mindez eszébe jutott, és erősen érezte félelme emlékét, bár ez már nem volt valóságos félelem. Nem több, mint egy tucat sírkő maradt a hegyes levelű, fekete törzsű nagy fák alatt. Valamilyen saját maga előtt is ismeretlen okból lelassított, hogy benézzen ide, de most ismét rálépett a gázpedálra, befordult a sarkon, és megállt Senta háza előtt.

A felső szinteken több ablaktábla be volt csukva, mint eddig valaha. Fény csupán az alagsori ablakból szűrődött ki, és ez a fény elég volt, hogy Philip szíve gyorsabban kezdjen verni. Visszatért a fullasztó érzés. Felszaladt a lépcsőn és kulcsával kinyitotta a bejárati ajtót. Zene hangja hallatszott, de nem olyan zenéé, amire Rita és Mike Jacopo táncolt. Ez az alagsor felől jött. Olyan szokatlan volt, hogy Philip egy pillanatra arra gondolt, valaki van a lánynál. Megállt az ajtaja előtt, hallgatta a buzuki zenét és tűnődött. Senta minden bizonnyal meghallotta léptei zaját, mivel kinyitotta az ajtót, és azonnal Philip karjába vetette magát.

Természetesen nem volt vele senki. Philipet könnyekig megindította az, amit Senta érte tett, és amire láthatóan nagyon büszke volt: a bambuszból készült asztalon étel és bor várta, szólt a zene, a szoba valamiképp tisztábbnak és frissebbnek tűnt, és a lila ágyneműt barnára cserélte. Egy olyan ruhát viselt, amit Philip még sosem látott; fekete volt, rövid, testre tapadó, mély ovális nyakkivágással, ami láttatni engedte a lány fehér melleit. Philip magához szorította és lassan, gyengéden csókolta. Senta apró, meleg keze, rajta hideg gyűrűkkel Philip haját, nyakát simogatta.

– Egyedül vagyunk a házban? – kérdezte Philip suttogva.

– Elutaztak valahová északra.

– Jobban szeretem, ha egyedül vagyunk.

Senta bort töltött maguknak, Philip pedig beszámolt neki Cherylről. Néha arra gondolt, mint most is, hogy alaptalanul bizalmatlan a lánnyal szemben. Arra számított, hogy Sentát nem érdekelik azok a dolgok, amiket elmond neki a családjáról, saját élményeiről. Azt várta, hogy szórakozott lesz, és alig várja majd, hogy visszatérhessen az őt foglalkoztató témákhoz. Pedig Senta igenis őszinte érdeklődést mutatott, kezét az ölében összekulcsolva hallgatta. Amikor Philip ahhoz a részhez ért, hogyan dugta be Cheryl az esernyőt a levélnyíláson, mosoly derengett fel az arcán, ami, ha

nem bizonyos benne, hogy ez lehetetlen, még akár elismerés is lehetett volna.

– Szerinted mit kellene tennem, Senta? Úgy értem, szóljak valakinek? Szóljak *neki*?

– Tényleg tudni akarod, hogy mit gondolok, Philip?

– Hát persze. Ezért mondtam el neked. Hallani szeretném a véleményedet.

– Az én véleményem az, hogy túl sokat aggódsz a törvény, a társadalom és az ehhez hasonló dolgok miatt. Az olyan emberek, mint te meg én, a kivételes emberek, fölötte állnak a törvénynek, nem gondolod? Illetve mondjuk úgy, kívül esnek a törvény hatáskörén.

Philipet egész életében arra tanították, hogy tisztelje a törvényt, a hatóságokat, az ember alkotta kormányt. Az apja, bár szerencsejátékos volt, ragaszkodott a becsületességhez és a tisztességhez a fogadásaiban. A saját törvények felállítása az anarchiára emlékeztette Philipet.

– Cheryl nem fog kívül esni a törvény hatáskörén, ha elkapják – mondta.

– Nem egyformán látjuk a világot, te és én, Philip. Tudom, hogy egy idő után megtanulod úgy látni, ahogyan én, de ez az idő még nem jött el. Én a misztika és mágia helyeként látom, amely mintha egy teljesen másik síkon lenne, mint az a sok unalmas, gyakorlatias dolog, amelyre a legtöbb ember az életét vesztegeti. Amikor majd eljössz velem erre a síkra, egy csodálatos, okkult dolgok világát fogod látni, ahol minden lehetséges, semmi sem tilos. Ott nincsenek rendőrök és nincsenek törvények. Elkezdesz majd olyan dolgokat látni, amilyeneket korábban sosem láttál, formákat és csodákat, látomásokat és szellemeket. E sík felé tettél egy lépést, amikor az én kedvemért megölted azt az öregembert. Tudtad te ezt?

Philip viszonozta a lány pillantását, de távolról sem volt olyan boldog, mint néhány perccel ezelőtt. Tökéletesen a tudatában volt, hogy a lány nem adott választ a kérdésére, nem mondta el a véleményét. Szavai homályosak voltak, amelyeket többféleképpen lehetett magyarázni, nem álltak kapcsolatban konkrét dolgokkal, szabályokkal és megkötésekkel, becsületességgel, társadalmilag elfogadott viselkedési normákkal, törvénytisztelettel. Szépen beszélt, gondolta Philip, és amit mondott, nem lehet butaság. Ez az érzés a saját képtelenségéből fakadt, hogy megértse az elhangzottakat. Tanult valamit, amíg a lány beszélt, de nem azt, amit meg akart számára tanítani. Érdekes volt, ugyanakkor nyugtalanító. Amit megtanult, az az volt, hogy ha az ember hazudik egy tettével kapcsolatban, ez esetben ez a csavargó meggyilkolása volt, azt az emlékezete kirekeszti. Tudta, ha a lány nem lenne olyan biztos a tettében, és megkérdezné, mit csinált előző vasárnap éjszaka, azt válaszolná, hogy miután elment tőle, hazahajtott és lefeküdt. A természetes dolgot cselekedte volna, és megmondta volna az igazságot.

A nap besütött a kopott ablaktáblák résén, arany csíkokat festve a mennyezetre és a barna paplanhuzatra. Ez volt az első, amit Philip meglátott, amikor vasárnap délelőtt felébredt. Elhúzta a kezét a fénycsíkból és Sentáért nyúlt. A lány nem volt az ágyban, és a szobában sem.

Ezzel megint meglepte Philipet. Felült, és a félelem, hogy elhagyta, és soha többé nem fogja látni, már marcangolni kezdte, amikor észrevette az üzenetet a lány párnáján: „Nemsokára visszajövök. El kellett mennem fontos ügyben. Várj meg! Senta.” Miért nem írta oda, hogy „szeretettel”? Mindegy, nem számít. Hagyott neki üzenetet. Várja meg? Az örökkévalóságig várná.

Az órája azt mutatta, hogy tizenegy is elmúlt. A héten alig aludt öt-hat órát éjszakánként, így nem csoda, ha fáradt volt, és ilyen sokáig aludt. Ébren, de még mindig kellemesen ellazult állapotban Sentáról gondolkodott. Nyugodt volt és boldog, mivel agyának abban a részében, amely Sentáé és az övé volt, pillanatnyilag semmiféle aggodalom és félelem nem lappangott. Azonban mintha a tudata nem akarta volna, hogy nyugodt maradjon, hirtelen eszébe jutott Cheryl. Először azóta, hogy szemtanúja volt, belehasított a húga tettének súlyossága. Akkor mintha egyfajta sokkba esett volna, de ez azóta elmúlt. Azonnal tudta, hogy nem tehet úgy, mintha semmit sem látott volna; kénytelen lesz beszélni róla Cheryllel. Ha nem teszi, egyszer majd telefonál a rendőrség, hogy letartóztatták Cherylt lopás vádjával. Jobb vagy rosszabb lenne, ha először Christine-nek szólna?

Mivel tovább nem tudott az ágyban maradni, felkelt. A mocskos fürdőszobában, ahol a vécé és a ronggyal betekert csap volt, megmosakodott. Amikor visszatért a szobába, kihajtotta a fatáblákat és kinyitotta az ablakot. Senta mindig azt mondta, a nyitott ablakon bejönnek a legyek, és ahogy ezt gondolta, egy nagy, fémzöld döglégy röppent be az arca mellett, de a szobában néha már mintha levegő után kapkodott volna. Gyönyörű, ragyogó nyári nap volt, ami már nagyon elkelt a szürke, esős hét után. Fent az utca betonján a rövid árnyékok feketék, a napfény vakítóan fehér volt.

Ekkor történt valami, ami korábban soha. Philip határtalan izgalmat érzett, ugyanis meglátta Sentát közeledni a ház felé. Látta a farmernadrágos és edzőcipős lábát… ezt meglehetősen furcsának találta, mert eddig még sosem látta nadrágban. Vajon tudta volna, hogy ő az, ha a lány nem hajol le a rácsnál, és be nem néz? Senta viccesen átdugta a karját a rácson és vágyakozón felé nyújtotta, mintha azt akarná, hogy Philip fogja meg, majd felállt és elindult

fölfelé a lépcsőn. Philip feszülten figyelt és hallott minden lépést, amit a lány tett, végig a folyosón és a lépcsőn.

Sokára lépett be a szobába. Olyan óvatosan tette be az ajtót maga mögött, mintha a ház tele lenne alvó emberekkel. Philip eltűnődött, hogyan lehet azt mondani valakire, hogy sápadt, akinek mindig fehér az arca. A lány arcbőre most inkább zöldes ezüst árnyalatú volt. A farmerhez és edzőcipőhöz bő, piros felsőrészt viselt, derekán fekete bőrövvel. Haját feltűzte a feje tetejére és egy kordbársony fiúsapkát húzott rá. Most levette a sapkát, az ágyra hajította és szétrázta a haját. Philip látta, hogy őt nézi szája sarkában halvány mosollyal, és látta a lány hátát is a pöttyös tükörben, amelyen haja hosszú, ezüstlegyezőként terült szét.

Senta megfogta Philip kezét. Philip magához húzta az ágy végébe, ahol ült. Hátrasimította a lány haját az arcából és megcsókolta a száját, amely furcsán hűvös volt a meleg időhöz képest.

– Hol voltál, Senta?

– Csak nem aggódtál, Philip? Megtaláltad az üzenetet?

– Persze, és köszönöm neked. De azt nem írtad rá, hogy hová mentél, csak azt, hogy fontos.

– Igen, az volt. Nagyon fontos. Nem találod ki?

Miért gondolt azonnal Cherylre? Miért feltételezte, hogy Senta Cherylnél járt, és valami olyasmit mondott neki, amit nem kellett volna? Inkább nem válaszolt, hallgatott. Senta halkan beszélt, a szája csaknem hozzáért Philip bőréhez.

– Elmentem megtenni érted, amit te tettél értem. Elmentem bebizonyítani az irántad érzett szerelmemet, Philip.

Furcsa volt, hogy ennek a kölcsönös tettnek az említése azonnal görcsbe rántotta Philip gyomrát és ösztönösen szeretett volna elhúzódni a lánytól. Talán megpróbálja megtanítani nekem a

filozófiáját, gondolta e néhány másodperc alatt, de én is megtanítom neki az enyémet: ennek a fantáziálásnak véget kell vetni! Kinyögni azonban csak ennyit tudott: – Valóban? Nekem nem kell semmit bizonyítanod.

A lány meg sem hallotta, amit mondott, ha nem akarta.

– Megtettem azt, amit te. Megöltem valakit. Ezért mentem el itthonról olyan korán. Tudod, betanítottam magam, hogy olyankor ébredjek fel, amikor akarok. Szóval hatkor felkeltem és elmentem. Azért kellett ilyen korán indulnom, mert messze volt. Philip aggódni fog, gondoltam, hagyok neki egy cédulát.

Fokozódó elkeseredése közepette is meghatotta a lány kedvessége, iránta való aggodalma. Egyszerre érzett csodálatot és félelmet. A lány jobban szerette, mint szakításuk előtt, és szerelme egyre fokozódott. Gyengéden a tenyerébe fogta Senta arcát, hogy ismét megcsókolja, de a lány kirántotta magát.

– Ne, Philip, végig kell hallgatnod. Nagyon fontos, amit mondani akarok neked. Chigwellbe mentem metróval, tudod, és az nagyon messze van.

– Chigwellbe?

– Igen, illetve egy Grange Hill nevű helyre, mert az a következő megálló. Ez van a legközelebb ahhoz a helyhez, ahol Gerard Arnham élt. Magadtól nem jöttél volna rá, igaz? Gerard Arnhamet öltem meg neked ma reggel nyolc órakor!

12. fejezet

Talán egy fél percig valóban elhitte, amit hallott. És ez a fél perc hosszú óráknak tűnt. A megrázkódtatás hatására valami különös történt a fejében: lüktetést érzett, sötétvörös karikák táncoltak a szeme előtt, és mintha kerekek pörögtek és forogtak volna az agyában. Aztán a józan ész felülkerekedett. Marha, mondta magának. Hát még mindig nem érted, hogy a lány egy fantáziavilágban él?

Száraz nyelvével megnedvesítette száraz ajkát és kissé megrázta magát. A szíve úgy vert, hogy a bordái beleremegtek. Furcsamód a lány mintha nem vette volna észre a lelkében zajló földrengést, kétségbeesett kísérleteit, hogy megragadja a valóságot, a magabiztosságán támadt réseket, amelyeken keresztül szörnyű rémek vigyorogtak be.

– Előtte megfigyeltem – mondta Senta. – A múlt héten kétszer jártam annál a háznál, amit te mutattál nekem. Láttam, hogy minden reggel elviszi a kutyáját sétálni a közeli erdőbe, mielőtt munkába indulna. Úgy számítottam, hogy vasárnap is kimegy, de valamivel később… pontosan így történt. Ott vártam egy fa mögött, és láttam, ahogy közeledik a kutyájával.

Ha bármi kételye maradt volna a történtek hamisságát illetően, ezt azonnal elűzte. Gerard Arnham egy kutyával! Philipnek eszébe jutott, amit az anyja mondott, miszerint Arnham nem kedveli a kutyákat, és ezért nem vitték Hardyt magukkal azon a szerencsétlen napon. Egy gyors kérdést tett fel Sentának, amilyet egy rendőr kérdezett volna, ha azt próbálja kideríteni, igazat mond az illető vagy hazudik.

– Milyen fajta kutya?

– Kicsi és fekete. – Senta gondolkodás nélkül válaszolt. Úgy tűnt, alaposan felkészült a körülmények részleteit illetően. – Ha egy nagy, vad dobermann lett volna, valószínűleg nem tudtam volna megtenni. Tudod, azért választottam Arnhamet, mert ő a te ellenséged volt. Te mondtad, hogy az ellenséged, ezért öltem meg őt.

Philip szerette volna megkérdezni, hogyan nézett ki Arnham, de eszébe jutott, mi történt, amikor legutóbb kételkedett a lány történeteiben. Próbálta megtalálni a módját, hogyan tegye fel mégis észrevétlenül a kérdést.

– Érdekes, hogy ha egy lány találkozik egy ismeretlen férfival az erdőben, megijed – mondta Senta –, de egy férfi nem fél, ha egy lány odalép hozzá. Eltakartam a fél szememet a tenyeremmel, és azt mondtam, valami belement, és nem látok vele, és nagyon félek. Okos volt tőlem, nem?

– Arnham jó magas férfi volt, igaz? – Philip büszke volt magára. Ez valami olyasmi volt, amit a rendőrségről szóló tévésorozatokból tanult. – Föléd kellett hajolnia, hogy belenézhessen a szemedbe.

– Igen, valóban. Fölém hajolt, én pedig felemeltem az arcomat, hogy belenézhessen a szemembe. – A lány elégedetten bólintott, Philip pedig azon kapta magát, hogy mosolyog ezen a második és kétségtelenül végső bizonyosságon. Arnham alig százhetven centi magas volt. – Olyan közel volt hozzám, mint te most. Pontosan tudtam, hová kell lecsapni. Szíven szúrtam az üvegtőrrel.

– Mit csináltál? – kérdezte Philip, akit elképesztett a lány találékonysága.

– Soha nem mutattam meg neked a velencei tőrömet? Muranói üvegből készítik őket, és olyan élesek, mint a borotva. Amikor beledöföd valakibe, a markolatnál eltörnek, a penge benne marad a testben és csak egy karcolás látszik. Az áldozat még csak nem is

vérzik. Két ilyen tőröm volt, de az egyiket felhasználtam valamire, és most már egy sincs. Velencében vettem, az egyik utam alkalmával. Nagyon sajnáltam a szegény kicsi kutyát. Odaszaladt a halott gazdájához és panaszosan nyüszíteni kezdett.

Philip nem tudott sokat Velencéről, soha nem járt ott, és ha lehet, még kevesebbet a velencei üvegről. De szerette volna megkérdezni a lányt, úgy kellett visszafognia magát, nehogy megkérdezze, csak nem fekete köpenyt és madármaszkot viselt tettekor?

– Holnap benne lesz minden újságban – mondta Senta. – Általában nem szoktam újságot olvasni, de holnap veszek egyet. Nem, már tudom! Később felmegyek az emeletre és megnézem anyámék tévéjén a híreket!

De előbb lefürdik a fenti fürdőszobában, mondta. Nem hiszi, hogy bárhol lenne rajta vérfolt, de sokkal tisztábbnak érezné magát azután, amit tett. Azért viselte a sötétpiros felsőrészt, hogy a vér ne látsszon, ha véletlenül ráfröccsen. A metrón alaposan átvizsgálta a ruháját, és ha van is rajta vér, az nagyon apró pötty lehet.

Philip követte az első, majd a második emeletre. Az alagsoron kívül eddig még sosem járt a ház többi részében. Az egész épület egységesen kopott és mocskos volt. Benézett egy szobába, ahol a bevetetlen ágyon ruhákkal tömött zsákok hevertek, a falak mellett kartondobozok sorakoztak, amelyekben régen konzervek lehettek. Mindenütt rengeteg légy volt, amelyek szédülten keringtek a mennyezetről lógó csupasz villanykörték körül. Senta bement a fürdőszobába, ahol a falak és a mennyezet fényes zöld volt, a padlót pedig különféle mintájú linóleumdarabok borították. Levetkőzött és a ruháját a földre dobálta.

Váratlan dolog történt. Philip nem érzett vágyat iránta. Képes volt úgy nézni a lány tagadhatatlanul gyönyörű testére, hogy ne érezzen semmit. Kevesebb volt, mint egy kép, sokkal kevesebb,

mint egy fénykép, ugyanúgy nélkülözött minden erotikát, mint a kőből faragott Flora. Philip becsukta a szemét, megdörzsölte az öklével, majd ismét kinyitotta, és nézte, ahogy a lány belép a vízbe… és nem érzett semmit. A lány beszélt hozzá a kádból, elmesélte, hogyan utazott visszafelé a metrón, eleinte attól tartva, hogy követik, elmondta, hogyan vizsgálta át a ruháját, a kezét és a körmeit. Philip félt, rosszul érezte magát. Ez pontosan az a fajta dolog volt, amit gyűlölt: krimi, thriller, rejtélyesen erőszakos dolgok részletei.

Képtelen volt bentmaradni a fürdőszobában a lánnyal. Céltalanul ki-be járkált. Senta utána kiáltott édes, magas hangján, mintha semmi sem történt volna, mintha Philip egy egyszerű látogató lenne a házban.

– Menj és nézz szét a felső emeleten. Régebben ott laktam.

Philip felment. A szobák itt kisebbek és keskenyebbek voltak, a mennyezet ferde szögben lejtős a tető miatt. Három szoba volt a legfelső emeleten, egy apró fürdőszoba és konyha. A sarokban egy ősrégi tűzhely állt, mellette üres hely tátongott, ahol valaha talán egy hűtőszekrény lehetett. Minden ablak zárva volt, és egyiknek a párkányán ott állt a zöld borosüveg, amit az utcáról látott. A levegő olyan volt, mintha hónapok, évek óta nem lett volna szellőztetve. Kint sötött a nap, de innen bentről távolinak tűnt; a mocskos üvegek ködfalként emelkedtek a két világ között. A szürke ablakkeretben látszó Queens Park és Kensal olyanok voltak, mintha egy megsárgult vagy túlexponált fényképen látná őket.

Philip azért jött fel ide, hogy csináljon valamit, egyedül legyen a fájdalmával és félelmével. Mostanra azonban ezek az érzések elmúltak. Egyfajta álmélkodással nézelődött. A szobák koszosak voltak, de ezt már megszokta ebben a házban, a szag nehéz és fojtogató, amely helyenként az égett gumira, máshol rothadó halra, a fürdőszobában rothadó hagymára emlékeztette. Azonban ezek a

szobák, ez az egész egy *lakás* volt. Azon kapta magát, hogy azokat a dolgokat figyeli, amelyeket a munkája volt megfigyelni, a nagy, elhúzható ajtajú szekrényeket, a padlódeszkákat, a mosogatót, a függönykarnist, a megmaradt néhány bútordarabot.

Senta kiabált. Philip lement a lányhoz és megkérdezte:

– Miért költöztél le az alagsorba?

Sentából kirobbant a nevetés, amely egy dallamos trillához hasonlított. – Jaj, Philip, az arcod! Olyan helytelenítően nézel rám! – Philip megpróbált mosolyogni. – Nem szerettem lépcsőt mászni – mondta a lány. – Különben is mit kezdtem volna annyi szobával?

Megtörülközött, felvette az ezüst ruháját és elmentek egy étterembe ebédelni. A Hampsteaden ültek, egy kerthelyiségben, sonkatekercset ettek salátával és sajttal, és csillogó rosé Lambruscót ittak hozzá. Utána sétáltak a Heathen. Philip próbálta húzni az időt, hogy minél később térjenek vissza a Tarsus utcába. Ahogy most érzett, nem tartotta valószínűnek, hogy képes lenne szeretkezni a lánnyal. Borzalmas levertség kerítette hatalmába. Amire eddig a Senta iránt érzett hatalmas szerelmeként gondolt, eltűnt, elpárolgott. És minél többet beszélt a lány… márpedig egyfolytában beszélt, istenekről, emberekről, mágiáról, gyilkosságról, arról, amit a társadalom bűnténynek nevez, magáról és Philipről és a jövőjükről, a saját múltjáról és színészi pályájáról… ez annál rosszabb lett. A lány megfogta Philip jéghideg kezét.

Philip javasolta, hogy menjenek el moziba, az Everymanbe vagy a Screenbe, de Senta haza akart menni. Mindig haza akart menni. Szeretett zárt ajtók mögött, a föld alatt lenni. Philip arra gondolt, talán azért költözött le az emeletről, mert túlságosan sebezhetőnek, kiszolgáltatottnak érezte ott magát. Egymás mellett feküdtek az ágyon és Philip nagy megkönnyebbülésére… ami csupán átmeneti és keserű megkönnyebbülés volt… Senta elaludt. Fél karjával átfogta a vállát és érezte testének élő melegét, lélegzését, de

semmivel sem érzett több vágyat iránta, mintha egy kőszobor hevert volna mellette, életnagyságú, márványból faragott.

Senta üzenetet hagyott, így ő is hagy neki. „Holnap találkozunk. Jó éjszakát.” A lány nem írta, hogy szeretettel, de ő ráírja. „Sok szeretettel, Philip.” Óvatosan felkelt, becsukta az ablakot és behajtotta a fatáblákat. A lány gyönyörű volt, ahogy ott feküdt, csukott szemmel; hosszú, rézvörös szempillái élesen kirajzolódtak hófehér bőrén. Ajka Floráé volt, márványba faragott, apró mélyedésekkel a sarkokban. Philip föléhajolt és megcsókolta Senta száját, de hirtelen az az érzése támadt, hogy egy halálosan beteg nőt vagy egy holttestet csókol.

Mielőtt távozott, ellenőrizte, hogy a kulcsai megvannak-e, ennek ellenére volt valami végleges a mögötte becsukódó ajtó üres kattanásában. Természetesen tudta, hogy nem végleges, mert még csak az elején tart.

Arnham valójában nem volt alacsony férfi. A százhetven centi nem alacsony. Csak ő látta így, mert ő maga magas volt. Arnham nem kedvelte a kutyákat, de Arnham azóta megnősült. Lehet, hogy a felesége kutyája? Előfordulhat, hogy a felesége nagyon szereti a kutyákat, és ez a kis fekete már a házasságuk előtt is megvolt neki. Ha Arnham feleségül vette volna Christine-t, természetesen megtartják Hardyt. Philip egész úton hazafelé ezen tűnődött. Amikor belépett a nappaliba, ott találta Fee-t és Darrent Christine-nel, amint éppen tévét néztek.

A híradó következett, rövidített, vasárnapi változatában. Philip enyhe hányingert érzett. Ő maga nem kapcsolta volna be a tévét, hogy megnézze a híradót, nem akart tudni semmit, mivel azonban már elkezdődött, maradnia kellett. Feszültségét tovább fokozták Darren állandó megjegyzései, sürgetve a bemondót, hogy térjen már rá végre a sportra. Azonban semmiféle gyilkosságról nem volt

szó, és Philip sokkal jobban érezte magát. Kérdezgetni kezdte magát, hogyan lehetett olyan ostoba, hogy egy pillanatig is elhitte, hogy Senta, a vékony, apró termetű, gyermekkezű Senta megölt valakit?

– Cheryl azt mondja, Stephanie-vel jársz – jegyezte meg Fee, rágyújtva egy cigarettára. A füst újabb hullám hányingert váltott ki Philipből. – Tényleg igaz?

– Cheryl találta ki az egészet – legyintett Philip. – Ez azt jelenti, hogy találkoztál Cheryllel?

– Miért ne találkoztam volna? Hiszen itt lakik.

Beszélnie kell Fee-vel Cherylről, gondolta Philip. Fee lesz a legmegfelelőbb személy erre. De nem most, nem ma este. Készített magának egy kis ennivalót, egy húsos szendvicset egy csésze instant kávéval, majd felajánlotta, hogy elviszi Hardyt sétálni. Miközben lépkedett, kezében Hardy pórázával, ismét eszébe jutott Arnham, amint ott fekszik holtan és a kis kutyája keservesen nyüszít fölötte. A baj csak az volt, hogy Senta túlságosan részletesen mesélte el a történteket, és folyton visszatért rá. Most már Philip is állandóan visszatért rá, persze gondolatban, és az eset teljesen kitöltötte a tudatát. Képtelen volt irányítani a gondolatait, és aznap éjszaka üvegtőrökkel álmodott. Velencében járt, vagy legalábbis egy csatorna partján sétált egy városban. Amikor befordult a következő sarkon, egy köpenyes, csuklyás férfit látott, aki éppen megtámadott egy másikat. Magasra emelte a kezében tartott tőrt, amelynek üvegpengéjén megcsillant a holdfény. A támadó elmenekült, Philip odarohant az áldozathoz, aki a hátán feküdt, fél keze belelógott a sötét vízbe. Sebet keresett rajta, de nem talált semmit, egy apró karcolástól eltekintve, amely mintha egy macskakarmolás lett volna. A férfi ennek ellenére halott volt és a teste kezdett kihűlni.

Az előző hét során Philip kerülte az újságokat. Nem akarta tudni, hogy a rendőrség megtalálta-e a John Sidney Crucifer nevű csavargó gyilkosát. Az egész ügyet kizárta az agyából, gondosan távol- tartott magától mindent, aminek köze lehetett hozzá, ami további részletekkel szolgálhatott volna. Nagyon ritkán nézett tévét a Sentával való kibékülése óta. Most döbbent rá, azért nem is tett semmit, hogy pótolja az autójában a rádiót, mert nem akart híreket hallani.

Ez a struccszerű viselkedés azonban csak olyankor lehetséges, gondolta, amikor apró dolgokról van szó. A mai napon nem engedhette meg magának, hogy ne olvasson újságot. Tudnia kellett biztosra. Útban Highgate felé, ahol a Roseberry Lawn két új fürdőszobát épített egy színésznő házába, megállt és vett három reggeli lapot. Autója dupla sárga vonalon állt, de nem tudott tovább várni.

Vasárnap folyamán két gyilkosság történt, az egyik Wolverhamptonban, a másik az essexi Hainalt erdőben. Mindhárom újság szolgált részletekkel, de nem tulajdonított nagy jelentőséget az eseteknek. Másképp lett volna, ha az áldozatok nők, különösen ha fiatal nők, de ez esetben mindketten férfiak voltak. Férfiak meggyilkolása kisebb port kavart, mint a nőké. A Hainault erdeinek nem közölték a nevét, csak annyit, hogy ötvenes éveiben járt. Egy erdész talált rá a holttestre. Egyik újság sem említette a halál okát vagy a gyilkosság módját.

Philip továbbhajtott a színésznő háza felé. Fiatal nő volt, Olivia Brettnek hívták, és egy tévésorozatban fantasztikus sikert aratott. Azóta minden filmben őt akarták szerepeltetni. Nagyon sovány volt, valósággal csont és bőr, és a haja ugyanolyan színűre volt festve, mint Sentáé, bár jóval rövidebb volt és távolról sem olyan csillogó és sűrű. Tíz évvel idősebb volt Sentánál, és a vastag festékréteg még öregebbnek mutatta. Megtudakolta Philip keresztnevét, és azon

szólította, valamint kérte, hogy őt nevezze Ollie-nak, mert mindenki így hívja. Imádja a Roseberry Lawn fürdőszobákat, mondta, még annál is szebbek, mint amiket Beverly Hillsben látott. Imádja a színt, a szín az, ami érdekessé teszi az életet. Megkérdezte Philiptől, kér-e egy italt. Ő nem iszik, mondta, csak ásványvizet, mert kezd borzasztóan elhízni és lassan már csak dagadt nagymamákat alakíthat a filmekben.

Philip visszautasította az italt és felment az emeletre, hogy megnézze a két szobát, amelyből fürdőszobát kellett csinálnia. Ez csak egy előzetes szemle volt, még ahhoz is túl korai, hogy méréseket végezzen. Philip megállt az első helyiségben, amit már így is fürdőszobának használtak, és kinézett az ablakon. London ott hevert alatta, az északi dombok lábainál. Chigwell Londonhoz tartozik, igaz, nem Essexhez? Eszébe jutott, hogy a metró vonalán volt egy Hainault nevű megálló. A lány a *vallomásában* erdőről beszélt. Esetleg erre gondolhatott, a Hainault erdőre? Ez volt az az erdős terület Arnham háza közelében?

A meggyilkolt kora egyezett. Egy százhetven centi magas férfi talán magasnak tűnhet Sentának, aki maga nagyon alacsony. Jaj, hagyd már abba, intette magát. Ez az egész csak fantáziálás, kitaláció volt a lány részéről. Ugyanígy azt is mondhatná, hogy az álom, amit előző éjjel látott az üvegtőrrel leszúrt férfiról igaz volt. Különben is hol szerezhetne egy olyan lány, mint Senta, üvegtőrt? Ez nem olyasmi, amit minden boltban árulnak. Egy vékony hang azonban azt súgta a fejében: de hiszen te is tudod, hogy egy részét kitalálja, egy része pedig igaz. Valóban járt színiiskolába, csak éppen nem a DMKA-ra. Valóban utazgatott, csak éppen nem olyan messze, mint mondta.

Olivia Brett eltűnt és egy kemény arcú házvezetőnő várt rá lent, hogy kiengedje. Biztos, hogy nem Arnham volt, mondogatta magának Philip, te is tudod, egyszerűen kezdesz neurotikus lenni.

Pillanatnyilag nincs más dolgod, mint kitörölni a fejedből az egészet, ahogyan Cruciferrel tetted. Ne vedd meg az esti lapot, ne nézz tévét. Ha azt akarod, hogy működjön a kapcsolatotok, meg kell mutatnod neki, hogy a fantáziálás gyermekded, és te nem vagy hajlandó részt venni benne. Azt sem lett volna szabad hagynod, hogy elkezdődjön.

De mi történt, amikor tiltakozott, amikor ellenállt? Senta nem volt hajlandó találkozni vele. Azonban vajon most is bánná, ha a lány nem lenne hajlandó találkozni vele? A gondolat megdermesztette. Az lehetetlen, hogy egy olyan szerelem, amit iránta érzett, egy szempillantás elmúljon némi hazugság és fantáziálás miatt. Ugye lehetetlen?

Fel sem merült benne, hogy ne menjen el aznap este a Tarsus utcába. Miközben a Shoot-up Hillen hajtott, arra gondolt, most már tudja, miért nem helyes a hazugság és a fantáziálás. Mert rengeteg bajt, fájdalmat és nyomorúságot okoz. Bort és csokoládét vett a lánynak. Megvesztegetési ajándék volt, és ezt ő is tudta.

A Caesarea Grove felől közelítette meg az utcát, és hirtelen erős aggodalmat érzett Joley miatt. Amióta megismerte, ilyen sokáig még sosem volt távol. A templomkapu most is be volt zárva, és a boltív alatt nem volt senki. Egy héttel ezelőtt semmi sem tarthatta volna vissza Philipet attól, hogy Sentához siessen. A dolgok azonban megváltoztak. Elhatározta, hogy megkeresi Joleyt. Felkészült rá, sőt még örült is neki, hogy fél órával később találkozik a lánnyal.

Az Ilbert utca szintén az öreg körzetéhez tartozott, amint azt korábban elmondta Philipnek. Ez a hosszú utca a Harmadik sugárutat kötötte össze a Kilburn Lane-nel. Philip lassan végighajtott rajta. Kellemes este volt, amely langyos éjszakát ígért, és Joley az ilyen éjszakákon megelégedett egy kapualjjal vagy egy darab csupasz földdel. Philip nem sokat látott a járdából, mert szinte egymást érték az utca szélén parkoló autók. Sikerült leparkolnia és

gyalog elindult végig az utcán. Nem látta Joleyt sehol. Philip befordult az egyik koszos kis mellékutcába. Mostanra lement a nap és a szürke eget piros felhőfoszlányok tarkították. Visszatért az érzés, hogy szerencséje Joleyn múlik, és Joley most eltűnt.

Vonakodása, hogy találkozzon Sentával, továbbfokozódott, amint befordult a Tarsus utcába. Miért mondta azt a lánynak, hogy megölt valakit? Miért volt ilyen ostoba? Igaz, Senta körülményesen ugyan, de a tudtára adta, hogy csaknem mindenki tudná, kitalálta az egészet. Biztosan nem is hitt neki. Lassan, csaknem tétovázva kinyitotta a bejárati ajtót. Olyan volt, mint egy boldogtalan férj, aki a zajos gyerekeihez és örökké zsémbes feleségéhez tér haza.

A szantál füstölő illatával betöltötte az alagsorba vezető lépcsőt. Belépett a szobába. A fatáblák be voltak hajtva, az ágy mellett égett a lámpa. Philip szinte fulladozott és az illat fejbeverte. A lány hason feküdt az ágyon, arcát karja hajlatába rejtve. Amikor Philip belépett, az egész teste megrándult. Lassan a hátára fordult és felnézett. Arca gyűrött volt és duzzadt a sírástól, szeme karikás. A párna, amelybe eddig a fejét temette, nedves volt a könnyektől vagy az izzadtságtól.

– Azt hittem, nem jössz. Azt hittem, soha többé nem jössz.

– Jaj, Senta, hát persze, hogy jöttem.

– Azt hittem, soha többé nem látlak.

Philip magához ölelte és ringatni kezdte. Olyan volt, mintha egy halálra rémült gyermeket próbálna megvigasztalni. Mi történt velünk? - gondolta. Olyan boldogok voltunk. Miért rontottuk el az egészet ezekkel a hazugságokkal, játékokkal?

Philip elment a könyvtárba, hogy kikeresse Gerard Arnham számát a chigwelli telefonkönyvből. A férfi nem szerepelt benne. A telefonkönyv tavalyi volt, így teljesen érthető volt, hogy nincs benne, hiszen alig hat hónapja költözött az új helyre. A másik

lehetőség az lett volna, ha a központon keresztül kéri a férfi lakását, de ha esetleg valaki más veszi fel a kagylót, például Arnham felesége, nem kérdezhette meg tőle, él-e még a férje.

Három nap telt el azóta, hogy Senta bejelentette, meggyilkolta Arnhamet. Ez idő alatt ő is és Philip is másképpen viselkedett. Fordult a kocka. Most már Philip volt, aki igyekezett távoltartani magát, és a lány az, aki kapaszkodott belé és állandóan sírt. Azt mondta, megölte Philip ellenségét, ő pedig ahelyett, hogy hálás lenne érte, meggyűlölte a tettéért. Ez igen közel járt az igazsághoz, annyi különbséggel, hogy Philip pontosan tudta, Senta nem ölte meg Arnhamet, csak ezt állította. Amikor megvizsgálta az érzéseit, rájött, hogy ellenérzése Senta valakinek a brutális meggyilkolása fölött érzett büszkeségéből fakad. Vagy mégsem? Nem inkább arról van szó, hogy mégsem teljesen biztos benne, hogy a lány nem tette meg, és a lelke mélyén ott lappang a félelem, hogy mégis megtette?

Mostanra megtudta egy újságból, hogy a Hainault erdőben meggyilkolt férfi neve Harold Myerson mérnök, ötvennyolc éves, aki Chigwellben lakott. Merő véletlen, hogy chigwelli lakos volt, ugyanis Myerson semmiképpen nem lehetett Gerard Arnham. Arnhamnek nem lehetett két neve és ilyen idős sem volt. Az egyetlen másik gyilkosság, amely előző vasárnap a brit szigeteken történt a wolverhamptoni késelés volt, amely során egy kocsmai verekedésben leszúrtak egy húszéves fiút. Philip tudta, hogy ez az igazság, mert három hétfői és keddi lapot is átolvasott. Ez azt jelentette, hogy Senta nem csinált semmit azon a vasárnapon és Arnham minden bizonnyal életben van, és Philip teljesen megőrült hogy képzelődik. Az ember ismerősei nem gyilkolnak más embereket, gondolta. Az egy teljesen másik világ, ahol ilyesmi történik.

A lány iránt tanúsított viselkedését próbálta az idegességével magyarázni. Elmondatta Sentával ismét részletesen az egész

történetet, reménykedve benne, hogy réseket, eltéréseket talál az első és a mostani beszámoló között.

– Melyik reggel mentél el oda? Azt mondtad, elmentél Chigwellbe és reggelente figyelted a házat.

– Kedden és pénteken mentem oda.

Philip kényszerítette magát, hogy kimondja, bár csaknem a torkán akadtak a szavak: – Az a kedd az azt követő nap volt, hogy elmondtam neked, megöltem John Crucifert. Hétfő este jöttem el hozzád és azt mondtam, előző éjszaka öltem meg Crucifert.

– Igen, pontosan – bólintott a lány. – Pontosan így volt. Tudtam, hogy lépnem kell. Mihelyt te megtetted értem, amit kértem, tudtam, hogy ki kell dolgoznom a saját tervemet. Nem sokat aludtam aznap éjjel, reggel korán felkeltem, felültem a metróra és elmentem, hogy megfigyeljem a házat. Láttam egy fürdőköpenyes nőt, aki kinyitotta az ajtót és bevett egy üveg tejet. A nőnek nagy orra és nagy szája volt, és rengeteg sötét haja.

Az ilyen részletek hallatán Philip megborzongott. Eszébe jutott az első alkalom, amikor a különös pajzs alakú ablakon keresztül látta Arnham feleségét. Senta odabújt Philiphez.

– Jó érzés volt látni. Arra gondoltam, ez az a nő, akit a fickó elvett feleségül, amikor Philip anyját kellett volna elvennie, és arra gondoltam, megérdemli, hogy a férje meghaljon, ő pedig özvegy legyen. Nem helyes ellopni más nők partnerét. Ha valaki megpróbálna elvenni téged tőlem, tétovázás nélkül megölném. Ezzel kapcsolatban majd elmondok egy titkot, de majd később. Nem lesznek titkaim előtted Philip, és neked sem lesznek titkaid előttem… soha.

– Nyolc óra volt, amikor Arnham kilépett a házból a kiskutyával. Elsétáltak ebbe a kis erdőbe, egy kicsit járkáltak a fák alatt, aztán hazamentek. Körülbelül húsz perc volt az egész. Én ekkor még nem jöttem el, tovább figyeltem a házat. Egy idő után kijött a férfi

öltönyben, kezében egy aktatáskával. Az asszony kikísérte az ajtóig, megcsókolta és átölelte a nyakát, így, ahogy én most a tiédet.

– És visszamentéi pénteken.

– Visszamentem pénteken, hogy ellenőrizzem, minden reggel ő sétáltatja-e a kutyát. Arra gondoltam ugyanis, hogy talán néha a tolvaj asszony viszi ki. Magamban neveket adtam nekik. Nem tartod viccesnek? A férfit Gerrynek neveztem el, a feleségét Tolvajnőnek, a kutyát pedig Ébennek, mert olyan fekete volt. Arra gondoltam, előfordulhat, hogy vasárnaponként Tolvajnő viszi sétálni Ébent. Akkor a semmiért utaztam volna ki, és hétfőn vissza kellett volna mennem.

Philip úgy érezte, képtelen ismét végighallgatni a késelést. Amikor Senta odaért, hogy kilépett Arnham elé és azt mondta, valami belement a szemébe, Philip félbeszakította és megkérdezte, miből gondolta, hogy esetleg követhetik hazafelé jövet?

– Csak abból, hogy ott volt az az öregasszony a megállóban. Még sosem kellett ilyen sokat várnom a metróra, és az öregasszony folyton engem bámult. Azt hittem, vérfoltokat lát rajtam, de amikor megnéztem magam, nem találtam a ruhámon semmit. Különben sem láthatott semmit, hiszen azt a sötétvörös felsőrészt viseltem. Aztán amikor jött a metró és felszálltam, levettem a sapkámat és leengedtem a hajamat. Az öregasszony nem volt ott, egy másik kocsiba szállt be, de más emberek voltak, és azóta arra gondolok, hogy talán az öregasszony azt hitte, fiú vagyok, de a többiek látták, hogy lány vagyok, és ez talán gyanús volt? Nem gondolod, ha így lenne, akkor már megtalált volna a rendőrség? Ugye szerinted is megtalált volna?

– Nem kell félned a rendőrségtől, Senta.

– Ó, én nem *félek.* Tudom, hogy a rendőrök csupán a társadalom ügynökei, amelynek törvényei semmit nem jelentenek az olyanok

számára, mint mi vagyunk. Nem félek, de azért nyitva kell tartanom a szememet, és készen kell állnom egy hihető történettel.

Ha nem lett volna olyan ízléstelen az egész, talán még viccesnek is találja a gondolatot, hogy a rendőrség keresheti Sentát, aki olyan apró termetű és ártatlan kinézetű, nagy szemével, lágy bőrével, gyermek méretű lábával és kezével. Philip átölelte és csókolgatni kezdte. Kizárta fejéből a szörnyű gondolatot. Azt kérdezte magától, nem lehet, hogy inkább ő az őrült, és nem a lány, hogy egyetlen pillanatig is elhiszi ezeket a kitalált ostobaságokat? Azonban néhány perccel később, amikor kinyitotta a második üveg bort és kicsomagolt egy szem konyakos meggyet a lánynak, azon kapta magát, hogy újabb részletekért faggatja, elismételteti vele, hogyan követte Arnhamet az erdőig.

Az alagsori szobába hamarabb megérkezett az alkonyat, mint fent az utcán. Félhomály uralkodott és porszag, ami összekeveredett az égő füstölő nehéz illatával. Ebben az órában a falon lógó nagy tükör olyan volt, mint egy zöldes vízzel teli akvárium, amelyben képük csak homályosan látszott. Volt valami különös, gyöngyház színű árnyalata. Az ágy, rajta a barna huzatba bújtatott gyűrött párnákkal és takarókkal dombokra és hegyekre emlékeztette. Philip megfogta Senta kezét, amikor a lány nyúlt, hogy felkapcsolja az ágy melletti lámpát. Odahúzta magához, becsúsztatta kezét a vékony, fekete szoknya alá. A lány bőre olyan volt, mint a forró selyem, csúszós és csábító. A sötétben sikerült olyannak képzelnie, amilyen régebben volt, például két alkalommal az ő ágyában.

Akkor és csak akkor, csukott szemmel volt képes szeretkezni a lánnyal. Kezdte megtanulni a fantáziálást.

Az éjszaka közepén felébredt. Már korábban elhatározta, hogy nem megy haza. Egy héten egyszer itt töltötte az éjszakát, de előző este mindig otthon maradt Christine-nel. Az történt, hogy teljesen

rászokott, hogy éjszaka felkel, felöltözik és csendesen elhagyja a házat, és már olyankor is felébredt, amikor nem kellett.

Senta mélyen aludt mellette. Az utcai lámpa fénye bevilágított és vöröses arannyá változtatta ezüst haját. Az ablak nyitva volt, és a fatáblák sem voltak behajtva. Régebben ebben az órában gyakran szólalt meg a zene az emeleten és kopogtak a táncoló lábak, de most Rita és Jacopo valahol északon utazgattak. A lassan pusztuló öreg ház, mocskos szobáival, tömött szemeteszsákjaival üres volt. Senta halkan, szabályosan lélegzett, kissé szétnyílt ajkai fehérek voltak, mint a kagyló héja.

Mikor azonban Philip visszatért a fürdőszobából, ahol ivott egy kis vizet a ronggyal betekert csapból, már ébren volt és ült az ágyban. Vállára egy fehér kendőt terített. Égett a lámpa, fényesen és könyörtelenül. A bura mintázata a mennyezetre vetült. A lány egy erősebb körtét tehetett bele, amióta Philip legutóbb itt járt, mert a magasabb wattszám teljes lepusztultságában mutatta a szobát. Látszottak a fal tövén felgyülemlett pormacskák, a vastag pókhálók a sarokban, a sötét foltok a szőnyegen és a párnákon. Ki kell vinnem innen, gondolta Philip. Nem élhetünk ebben a borzalomban. A fényre felébredt egy nagy légy, amely most álmosan keringett az egyik borosüveg ragacsos szája körül.

– Felébredtem – mondta Senta. – El akarok mondani neked valamit. Emlékszel, azt mondtam, hogy van egy titok, amit később majd megosztok veled? Egy másik partnerét elhalászó nőről szól.

Philip visszafeküdt az ágyba a lány mellé. Nem akart mást, csak aludni, hiszen alig öt órája volt, mielőtt ismét fel kellett kelnie és munkába menni. Hirtelen eszébe jutott, hogy elfelejtett tiszta alsóneműt és inget hozni magával, bár ez jelentéktelen apróságnak bizonyult annak a fényében, amit a következő percben hallott.

– Tudod, nem te vagy az első nekem, Philip. Azt kívánom, bárcsak megőriztem volna magam neked, de nem tettem, és a

múltat nem lehet megváltoztatni. A történelmet még Isten sem változtathatja meg… tudtad ezt? Még Isten sem. Egykor szerelmes voltam valakibe… illetve azt hittem, szerelmes vagyok. Most már tudom, hogy nem volt igazi, mert azóta megismertem az igazi szerelmet.

– Ez a férfi… nos, inkább egy fiú volt… szóval egy lány elhatározta, hogy elveszi tőlem, és sikerült is neki. Végül talán a fiú visszajött volna hozzám, de akkor már nem kellett volna nekem. Tudod mit csináltam, Philip? Megöltem a lányt. Ő volt az első gyilkosságom. Az első muranói tőrömet erre használtam fel.

Megőrült ez a nő? - gondolta Philip. Vagy csak ugrat engem? Mi ment az agyára, hogy folyton ki kell találnia valami őrültséget? Mit nyer vele?

– Kapcsold le a lámpát, Senta – mondta. – Aludnom kell.

13. fejezet

A záptojásszag felkúszott az emeletre. Ez azt jelentette, hogy Christine korán nekikezdett az aznapi első dauernek. Philip azt olvasta valahol, hogy a kutyák szaglása milliószor jobb, mint az emberé, tehát ha neki ilyen büdös, milyen lehet Hardynak? A kiskutya a lépcső tetején feküdt és lagymatagon megcsóválta a farkát, amikor Philip elhaladt mellette a fürdőszoba felé. Ahányszor meglátta Hardyt, mindig az a kutya jutott eszébe, amit Senta Ébennek nevezett el, és amely állítólag Arnham kutyája volt.

Philip fáradt volt. Ha teheti, visszafeküdt volna és még hosszú órákig alszik. HIPV ahogyan az apja szokta volt mondogatni, Hála Istennek Péntek Van. Cheryl már járt a fürdőszobában és a sajátjával együtt Philip törülközőjét is használta. Gondolatai a húga felé sodródtak, arra az estére, amikor látta Cherylt lopni egy boltból a Golders Greenen. Nem tett semmit a dologgal kapcsolatban. Túlságosan tele volt az agya Sentával. A lány a rögeszméjévé vált és teljesen kimerítette.

Előző este eljátszott a gondolattal, hogy nem megy el a Tarsus utcába, végül azonban mégis elment. Megpróbálta magát a lány helyébe képzelni, visszaemlékezve, milyen volt az ő számára, amikor Senta nem volt hajlandó találkozni vele. Képtelen volt elviselni a lány rosszkedvét, könnyeit. Az alagsori szoba iszonyúan nyomasztotta, ezért elvitte vacsorázni, azzal a szándékkal, hogy megcsókolja, és hagyja, hogy a lány egyedül térjen vissza a házba. A sírás és a könyörgés azonban ismét elkezdődött, így végül mégis bement vele és hallgatta amit Senta beszélt. Ismét az Ares és Aphrodité szöveg

került elő, az ő elithez tartozásuk és az ember alkotta törvények semmibevétele. Nem szeretkeztek.

Most, amikor egyedül volt, egyre azt kérdezgette magától, mihez fog kezdeni. Valamiképp meg kellett szabadulnia a lidércnyomásoktól, a szögektől, amelyeken a borzalmak lógtak: a kutya látványa, egy kés, de még egy metró megálló is. Félre kell tennie ezeket a dolgokat és a jövőjükre gondolni, az övére és Sentáéra. De vajon van jövőjük együtt? Fájdalmasan érintette a felismerés, hogy soha nem valósította meg a szándékát, és nem beszélt Christine-nek és családja többi tagjának Sentáról. Pedig amíg a lány el nem kezdte lerombolni kapcsolatukat ezzel a gyilkossági dologgal, a vágy rendkívül erősen élt benne. Szerette volna, ha mindenki tud róla. Azt akarta, hogy szerelme és elkötelezettsége köztudott tény legyen.

Philip lement a földszintre. Az egész ház bűzlött a kénes vacaktól, amit Christine használt, annak ellenére, hogy a konyhaajtó zárva volt. Ilyen bűzben lehetetlen reggelizni, gondolta Philip. Benyitott a konyhába, köszönt az idős hölgynek, akinek fehér haját Christine éppen kék csavarokra tekerte.

– Tudom, hogy ez nem valami kellemes szag, drágám, de tíz percen belül eltűnik.

– Ahogyan én is – morogta Philip.

A kávéskannát egy hatalmas hajlakk és két tubus hajpuhító zselé között találta meg. Mire kell az anyjának hajpuhító? Hiszen nincsenek fekete vendégei. Észrevette, hogy a zselét egy Ében nevű cég gyártotta. Az öregasszony, aki amióta Philip belépett a konyhába, megállás nélkül beszélt, most belekezdett egy történetbe az unokájáról, aki egy francia családnál járt látogatóba. A családtagok, sem az apa, sem az anya, nem tudtak beszélni, mondta. Azt persze mondani sem kellett, hogy a nagyszülők sem tudtak, és az unokák is csak néhány szót.

– Süketek is voltak a szerencsétlenek? – kérdezte Christine.

– Nem, nem voltak süketek, Christine, egy szóval sem mondtam, hogy süketek voltak. Azt mondtam, nem tudtak beszélni.

Philipnek, aki fél órája még azt gondolta, hogy soha többé nem fog nevetni, a torkára ment a forró Nescafé, annyira kuncogott. – A hölgy úgy értette anya, hogy angolul nem tudtak beszélni.

Christine nevetni kezdett. Olyan szép volt, amikor nevetett, hogy Philipnek azonnal eszébe jutott Arnham, és tökéletesen megértette, miért vonzódott a férfi az anyjához. Megitta a kávéját, elköszönt a hölgyektől és elhagyta a házat. Arnham gondolata ismét visszavetette a szorongás és kétségek mély vermébe. Észre sem vette a napsütést, a kis kertből áradó virágillatot. Beült az autójába, indított és kikanyarodott az utcára, gépiesen végezve a mozdulatokat. Ma először a központba kellett mennie, ami azt jelentette, hogy beállhatott a belváros felé tartó, vánszorgó kocsisorba.

Honnan lehet tudni, hogy az ember ismerősei nem gyilkosok? A gyilkosok is közönséges emberek, egészen addig, amíg nem ölnek. Nem mind gengszterek vagy őrültek. Vagy ha mégis, őrültségüket vagy a társadalom törvényei iránti közönyüket normális külső alá rejtik. Társaságban pontosan olyanok, mint mások.

Hányszor olvasta könyvekben és újságokban, hogy a gyilkos felesége vagy barátnője azt állította, fogalma sem volt, valójában milyen ember a társa, és ilyeneket csinál, amíg távol van tőle. De Senta olyan kicsi, olyan kedves, olyan gyermeki! Néha, amikor éppen nem mágiából és hatalomból igyekezett Philipet kioktatni, úgy beszélt, mint egy hét- vagy nyolcéves kislány. A keze úgy pihent az övében, mint egy gyermeké. Elképzelte Sentát, amint odalép egy férfihoz, fájdalomtól és félelemtől nyöszörögve felemeli az arcát, és kéri a férfit, nézze meg, mi ment bele a szemébe. Ezt a képet látta, amikor becsukta a szemét. Ha kinyitott egy újságot, ez a kép vetült a

sorok fölé. Eszébe jutott a lány, amint belépett a szobába sapkában és piros felsőrészben, és most, ahogy visszagondolt rá, mintha valóban lettek volna foltok azon a felsőrészen. Igen, határozottan emlékszik, hogy egy vérfolt volt Senta vállán.

A férfi kedvesen lehajolt, belenézett Senta szemébe. Talán még a lány engedélyét is kikérte, hogy hozzáérhessen az arcához, lehúzhassa az alsó szemhéját. Ahogy közelebb lépett, Senta előhúzta a tőrt a zsebéből és gyermeki testének teljes erejével beledöfte a férfi szívébe…

Vajon a férfi felkiáltott? Vagy csak nyögött, a térdére esett, egy utolsó döbbent, fájdalmas pillantást vetett a lányra, mielőtt a fűre zuhant? A vér ráfröccsent Senta vállára. És a kiskutya, a kis fekete kutya, odarohant és ugatni kezdett, amíg csaholása nyüszítéssé nem változott.

Hagyd abba! - mondta Philip magának minden alkalommal, amikor a képzelete ebbe az irányba fordult. A férfit Harold Myersonnak hívták. Ötvennyolc éves volt. Egészen véletlenül Chigwell-ben élt, de több ezer ember él Chigwellben. Philip azon törte a fejét, hogyan lehetne elmenni a rendőrségre és Harold Myerson után érdeklődni. Például megtudni a teljes címét. Az újságok ezt sosem közölték. Azonban nagyon furcsán nézne ki, ha beállítana a rendőrségre. Megkérdeznék, miért akarja tudni. Feljegyeznék a nevét és emlékeznének rá. És a végén még ő vezetné el a rendőröket Sentához.

Elhiszed, hogy Senta ölte meg, súgta a belső hang. Elhiszed. Csak képtelen vagy szembenézni a ténnyel. Nincs olyan szabály, hogy a gyilkosoknak nagydarabnak, erősnek és keménynek kell lenniük. A gyilkosok lehetnek kicsik és törékenyek. Gyerekek is követtek már el gyilkosságot. Egyes harcművészetekben a támadó a saját gyengeségéből képes előnyt kovácsolni az áldozattal szemben. A szánalom és a gyengédség megfosztja az áldozatot az

elővigyázatosságtól, amikor a támadó megszólítja vagy a segítségét kéri.

Volt még valami, ami egészen mostanáig nem jutott eszébe. A piros lámpánál állt az autójával, amikor hirtelen felmerült benne. Mi van akkor, ha Gerard Arnhamet nem is így hívták? Mi van, ha az igazi neve Harold Myerson volt, csak hamis nevet mondott Christine-nek, hogy könnyebben megszabadulhasson tőle, amikor úgy gondolja? A lelkiismeretlen emberek képesek ilyet tenni, és Arnham lelkiismeretlen volt, hiszen hazudott Christine-nek azzal kapcsolatban, mennyi időt fog tölteni Amerikában, és amikor hazatért, nem kereste többet az anyját.

Minél többet gondolkodott rajta, annál jobban elhitte. Végül is soha nem járt utána a dolognak. Soha nem látta Arnham nevét egyetlen telefonkönyvben sem, Christine-en kívül senkit sem hallott, aki ezen a néven szólította volna. Philip szédülni kezdett. Hirtelen erős késztetést érzett, hogy kiugorjon az autóból, otthagyja az Edgware utca közepén és elfusson. Elfutni? De hová? Egyetlen hely sem volt, ahonnan ne kellett volna visszajönnie. Egyetlen hely sem volt, ahová elbújhatott volna és elválaszthatta volna magát Sentától.

Lehet, hogy Arnham ötvennyolc éves. Vannak emberek, akik fiatalabbnak látszanak a koruknál, és a tény, hogy Arnham azt mondta Christine-nek, hogy ötvenegy, nem jelent semmit. Hiszen mással kapcsolatban is hazudott. Akkor is hazudott, amikor azt mondta, megkeresi Christine-t, miután hazatért Amerikából. Egy százhetven centi magas férfi Senta számára magasnak tűnhet. És a kutya? Ezt korábban már átrágta. Mrs. Arnham kutyája volt. Mrs. Myerson kutyája.

Ében volt, a Tolvajnő kutyája.

Roy ismét jókedvében volt. Ez nagyrészt annak volt köszönhető, hogy Olivia Brett már kétszer telefonált és Philipet kereste.

– Nem név szerint – mondta Roy hanem azt a cuki, szőke göndör hajú fiút kérte. Jaj, Charlie, bárcsak én lennék ilyen szerencsés!

– Mit akart?

– Tőlem kérdezed? A te korodban már illene tudnod. Gondolom megmutatja neked, ha elugrasz Highgate-be, amikor lement a nap.

– Mit mondott, mit akar? – ismételte Philip türelmesen.

– Néhány szóval annyit, megkaphat-e téged, hogy felügyeld a munkálatokat. Nem engem kért és nem is valami másik fickót, hanem kifejezetten téged.

Philip ritkán járt ebédidőben London belvárosának gyorsbüféiben, mert ilyenkor borzalmas volt a tolongás. Általában megállt valahol a külvárosban egy ügyfélhez menet. Ma azonban, mivel nem is reggelizett, nagyon éhes volt. Mielőtt nekivágott a Croydonba vezető hosszú útnak, ennie kellett valami tartalmasat, néhány hamburgert, vagy kolbászt sült krumplival. Két új törülközőtartót kellett Croydonba vinnie a tönkrement régiek helyett.

Ezen a környéken nagyon sok volt az irodaépület. Keskeny utcácskák és átjárók vezettek közöttük a parkolókhoz. Csak egyetlen régi utca maradt meg olyannak, amilyen volt, egy régi György-korabeli terasz, három kis bolttal a végében. A boltok maguk modernek voltak, amolyan turistacsapdák, amelyek a Baker utcai állomáshoz tartó, errefelé elhaladó embereket célozták meg. Philip megcélozta az egyik büfét, ahol reményei szerint a legnagyobb tömeg már elvonult. Egy árkád alól kilépve bukkant ki a régi utcába, amely mintha sehonnan sehová vezetett volna.

Gyakran járt erre, de ez idáig egyetlen pillantást sem vetett a boltokra. Ha megkérdezik, nem tudta volna megmondani, milyen áruk vannak a kirakatokban. Most azonban a piros és kék üveg

csillogása felhívta magára a figyelmét és megállt, hogy szemügyre vegye a poharakat, vázákat és edényeket a polcokon.

A nagy része velencei üveg volt. Legelöl üveg fülbevalók és üveggyöngy füzérek sorakoztak, mögöttük üvegállatok, vágtató lovak, táncoló kutyák és hosszú nyakú macskák álltak. De amitől hitetlenkedve tágra nyílt a szeme… és ami talán tudat alatt eredetileg is megragadta a figyelmét… egy üvegtőr volt.

A kirakat bal oldalán hevert, talán biztonsági okokból, vagy mert a törvény előírta, egy tokban, amely nem üvegből készült, hanem átlátszó műanyagból. A tőr pengéje áttetsző volt, bár kissé homályos, és legalább huszonöt centi hosszú. A markolat talán nyolc centi széles lehetett. Philip eleinte hitetlenkedve meredt rá, majd megtántorodott a felismeréstől. Hogy lehet az, hogy öt nappal ezelőttig még csak nem is hallott az üvegtőr létezéséről, azóta pedig másról sem hallott, most pedig a saját szemével lát egyet egy kirakatban?

Ez pontosan olyan, gondolta, mint amikor az ember olvas egy szót az újságban, amit addig sosem hallott, aztán ugyanaznap valaki használja ezt a szót, este pedig ismét találkozik vele egy könyvben. Az ilyen dolgokat nem lehet racionálisan megmagyarázni. Nem csupán arról van szó, hogy az ember többször is látta már azt a szót (évek óta tudomása volt az üvegtőrök létezéséről) és hirtelen valami felhívja rá a figyelmét. Itt valami okkult erő munkálkodik, valami hatalom, ami kívül esik az ember megismerésén. Senta legalábbis így magyarázná a dolgot, és ki mondhatja, hogy téved? Számára sajnos ez a véletlen annak a felismerésében nyilvánult meg, hogy üvegtőrök igenis léteznek. Senta nem hazudott. Nem hazudott, amikor azt mondta, az anyja izlandi és meghalt amikor ő született, és nem hazudott a színiiskolával kapcsolatban sem. Sikerült egyáltalán valaha igazi hazugságon kapnia a lányt?

Túlságosan ijesztő gondolat vont, hogy sokat foglalkozzon vele… mármint hogy Senta hazugságai csak az ő, Philip képzeletében léteznek. Bement a boltba. Egy lány lépett oda hozzá, és kissé idegen kiejtéssel, talán olasszal, megkérdezte, segíthet-e valamiben.

– Az üvegtőr az ablakban – mondta Philip – honnan származik?

– Muranóból. Velencei üveg. Minden üvegünk velencei, amely Muranóban készült.

Ez ugyanaz a név volt, amit Senta mondott neki. Hosszú ideje próbált visszaemlékezni rá. – Nem veszélyes?

Kérdését távolról sem vádlón tette fel, a lány azonban azonnal védekezni kezdett. – Nem tudná megsebesíteni magát vele. Meglehetősen… hogy is mondják?… tompa. Az üveg sima… várjon, megmutatom.

Sok minden volt a fiókban, mind műanyag tokban. Philip csak nagy erőfeszítéssel tudta megérinteni a tőrt. Érezte, hogy az orra alatt verejtékcseppek ütköznek ki. Ujja hegyével hozzáért a tőr pengéjéhez, amelynek vége apró üveggömbben végződött.

– Mi értelme van egy olyan késnek, ami nem vág? – kérdezte, mintegy magától, mintha az eladó ott sem lenne.

A lány megvonta a vállát. Nem mondott semmit, de növekvő gyanakvással nézett Philipre, aki nem kérdezte az árat, hanem visszaadta a lánynak a tőrt és a tokot, majd elhagyta a boltot. A válasz a kérdésére egyszerű volt… az üveget meg kell csiszolni; nem nehezebb feladat, mint a fémet élesíteni. Mostanra azt hitte, kezdi érteni Senta módszerét az igazság és a fantázia összekeverésére. Lehet, hogy vett tőrt, de nem Velencében, hanem itt, Londonban.

Csaknem vakon fordult ki a régi utcából. Itt nem jártak buszok és nem voltak boltok, csak néhány irodaépület hátulja. Egy négy emelet magas, csaknem ablaktalan betonfal előtt, egy parkoló volt

táblával, amely szerint kizárólag az épületben székelő cég alkalmazottai vehetik igénybe.

Egy autó fordult be előtte. Mivel egy fekete Jaguár volt, megragadta Philip figyelmét, néhány pillanatra másfelé terelve a gondolatait. Tűnődve figyelte az autót, amely beállt az egyetlen üres helyre. Kinyílt az ajtó és kiszállt a vezető.

Gerard Arnham volt.

14. fejezet

A múltban az érzelmei folyton változtak Arnham-mel kapcsolatban; volt, amikor sosem akarta látni többet, aztán látni akarta, hogy mindent elrendezzen vele, majd végül közönyössé vált számára. Azonban régen tudatában volt a ténynek, hogy bármikor beleütközhet Arnhambe, amikor a központban jár. Ez legalább annyira visszatartotta a helyi büfékben való étkezéstől, mint a tömeg. Most el sem tudott képzelni senkit, akit szívesebben látott volna. Csaknem olyan csodálatos volt, mint hosszú idő után találkozni az ember szerelmével. Philip alig tudta visszafogni magát, hogy ujjongva odarohanjon Arnhamhez.

A férfi néhány másodperccel később vette észre Philipet, mint az őt, és tétovázni látszott, mintha zavarban lenne. De csaknem azonnal megérezhette Philip örömét, mert lassan széles mosoly terült szét az arcán és fél kezét köszöntésre emelte. Néhány autót elengedett, majd átsietett az úttesten.

Philip kinyújtott kézzel közeledett hozzá. – Hogy van? Nagyon örülök, hogy látom!

Később, amikor az első öröme elmúlt, eszébe jutott, mennyire csodálkozhatott Arnham a szívélyes fogadtatáson. Végül is csak egyszer találkozott Philippel, és akkor nem is kezelte őt és a testvéreit túl kedvesen, aztán pedig kíméletlenül ejtette Philip anyját. Talán egyszerűen megköny- nyebbült Philip megbocsátási képességén, vagy érzéketlennek gondolta. Bármit is érzett, nem mutatta. Szívélyesen megrázta Philip kezét és megkérdezte, hogyan mennek a dolgai.

– Fogalmam sem volt, hogy itt dolgozol a környéken.

– Amikor legutóbb találkoztunk még nem is dolgoztam itt – mondta Philip. – Akkor még tanultam.

– Furcsa, hogy eddig még nem akadtunk össze.

Philip elmagyarázta, hogy csak ritkán látogat be a cég központjába, azt persze nem mondta, miszerint ő pontosan tudja, hol dolgozik Arnham. A férfi tétován azt kérdezte: – Hogy van édesanyád?

– Jól, köszönöm. Nagyon jól. – Miért ne tódítson egy kicsit? Bármennyire is örült Arnhamnek, nem tévesztette szem elől a tényt, hogy ez az ember az, aki becsapta az anyját, aki lefeküdt vele… Philip most már nyugodtan szembe tudott nézni a ténnyel… aztán faképnél hagyta. – Ami azt illeti, egy jól jövedelmező vállalkozásba kezdett – mondta Philip, továbbfolytatva a tódítást –, és van egy barátja, aki buzgón udvarol neki.

Csak képzelte, vagy Arnham valóban feldúltnak látszott? – A nővérem, Fee, férjhez ment. – Ahogy kimondta a szavakat, lelki szemei előtt megjelent Senta a koszorúslány ruhában, hosszú ezüst hajával, és gyorsan lenyelte, amit mondani akart.

Úgy tűnt, Arnham nem vette észre. – Nincs időd egy gyors italra? Van itt a sarkon egy bár, ahová néha be szoktam ugrani.

Az előtte álló úttól függetlenül Philip elfogadhatta volna a meghívást. Az igazság azonban az volt, hogy nem akart több időt tölteni Arnham-mel. A férfi bebizonyította létezését, csodálatos békét hozott Philip lelkébe, amilyet többé talán sosem fog érezni.

– Attól tartok, sietnem kell. – Furcsamód teljesen elmúlt az éhsége. Az ételtől megfulladt volna, az alkoholtól rosszul lett volna. – Már így is késésben vagyok.

– Akkor majd legközelebb. – Arnham csalódottnak látszott. Egy pillanatig tétovázott, majd csaknem szégyenlősen azt mondta: – Nem lenne… szóval nem elleneznéd, hogy valamikor adjak egy gyűrűt édesanyádnak a régi idők emlékére?

– Ugyanott lakik, ahol eddig – mondta Philip hidegen.

– Igen, megvan a telefonszáma. Én közben elköltöztem.

Philip nem mondta, hogy tökéletesen tisztában van vele. – Felőlem nyugodtan ajándékozhat az anyámnak egy gyűrűt – mondta. – Sokat eljárkál otthonról, de talán sikerül elérnie – tette hozzá. Hirtelen erős vágyat érzett, hogy fusson, táncoljon és kiabáljon, tudassa az egész világgal örömét. A legszívesebben elkapta volna Arnhamet és végigkeringőzött volna vele az utcán, ahogyan Rita és Jacopo, boldogan dalolva a *Vígözvegy* és a *Bécsi erdő* dallamát. Ehelyett azonban kezet nyújtott Arnhamnek és elköszönt tőle.

– Viszontlátásra, Philip, örültem, hogy találkoztunk.

Philip visszafogta magát és úgy masírozott el, mint egy katona. Az az érzése támadt, hogy a férfi még mindig ott áll és csalódott pillantással kíséri távozó alakját. Mikor azonban a sarkon visszafordult, hogy integessen, Arnham már nem volt ott.

Philip beszállt az autójába és azonnal a szerelőműhelybe hajtott, ahol beszerelték az új rádióját.

Hogy a dolgok tökéletesek legyenek, Joleynak ott kellett volna lennie a Tarsus utcában, kis kocsiján ülve, ételmaradékot falatozva. Philip teljesen biztos volt benne, hogy ott lesz, és még egy ötfontos bankjegyet is előkészített. Mikor azonban a Casearea Grove felől bekanyarodott, már messziről látta a tiszta esti fényben, hogy Joley nem tért vissza. Bármennyire is vágyott arra, hogy láthassa Sentát, amely vágyat úgy érezte, tovább nem lehet fokozni, leparkolta az autót és visszament, hogy körülnézzen a templom környékén.

A kapu nem volt belakatolva és a templomajtó is félig nyitva állt. Philip hátulról megkerülte a templomot, harmatos fűben gázolva. Félig elsüly- lyedt sírkövek közt haladt, egy tölgy és néhány ciprus árnyékában. A levegő dohos volt, mintha gombák rothadnának

valahol. Nem lett volna nehéz azt képzelni, hogy ez a halottak szaga. A templomból gyászos orgonaszó hallatszott. Sem Joleyt, sem a nyomait… papírdarabkák, lerágott csontok… nem látta a védett sarkokban.

Philip ismét a bejárathoz ért, és bement a templomba. A láthatatlan orgonistán kívül nem volt senki bent. Az ablakok színes üvegből készültek, amely vastagabb és sötétebb volt, mint a velencei boltban látott. Egyetlen villanyégő szolgáltatta a fényt, amely a főhajó mennyezetéről lógott le. A nyáreste meleg volt, itt bent azonban szinte csípett a hideg. Csodálatos megkönnyebbülés volt ismét kilépni az este langyos félhomályába. Ahogy közeledett a házhoz, látta Ritát kilépni az ajtón. Rövid, virágmintás selyemruhát viselt, fehér csipkeharisnyát és vörös, tűsarkú cipőt. Jacopo követte, határozott mozdulattal becsapva az ajtót maga mögött. A nő belekarolt és elindult az ellenkező irányba. Ma éjszaka, gondolta Philip, ismét táncolni fognak a feje fölött a *La Vie en Rose* és a *Féltékenység* hangjaira. Nem bánta. Azt sem bánta volna, ha kétszáz ember bálozik éjszaka a feje fölött.

Bement a házba és leszaladt az alagsorba vezető lépcsőn. Ahogy régebben egyszer vagy kétszer már tette, Senta már azelőtt kinyitotta előtte az ajtót, hogy a kulcsa megfordult volna a zárban. Új ruhát viselt, legalábbis Philip számára újat. Hosszú ruha volt, csaknem bokáig érő, ezüstös zöld, félig átlátszó selyemből készült, és apró zöld gyöngyök díszítették. A vékony, csúszós anyag rátapadt mellének csábító halmaira, ahonnan lassan zuhogó vízként, lágy redőkben omlott a derekára és onnan a combjára. Ezüst hajszálai fényes tűkként csillogtak. Ajkát Philipéhez emelte, kis keze ráfonódott a nyakára. Nyelve apró, meleg halként siklott a fiú szájába, és finom lassúsággal távozott. Philip felnyögött a boldogságtól és örömtől.

Honnan tudta a lány, hogy nincs mit mondani? A szavak várhatnak. De honnan tudott a lelkében végbement földrengésről, érzelmeinek megváltozásáról? Senta meztelen volt a zöld ruha alatt. Kibújt belőle és gyengéden magával húzta Philipet az ágyra. A fatáblák félig be voltak hajtva, csak egészen halvány fény szűrődött be az utcáról. Egy tálkában fahéj és kardamom illatú füstölő parázslott. Miért gondolta azt valaha is, hogy gyűlöli ezt a szobát, ezt a házat? Imádta, ez volt az otthona.

– Akkor idejössz hozzám lakni – mondta a lány.
– Már gondolkodtam a dolgon, Senta. Egyszer azt mondtad, hogy régebben fent laktál az emeleten.

Senta felült az ágyon, átkulcsolta a térdeit, arca elgondolkodóvá vált, mintha számítgatna valamit. Ha bárki másról lett volna szó, Jennyről vagy egy másik lányról, Philip a fejét merte volna tenni rá, hogy a javítási költségeket és bútorárakat számolgatja. De Senta nem ilyen volt.

– Tudom, hogy kopott az az emeleti lakás – mondta Philip –, de kitakaríthatnánk és kifesthetnénk. Utána pedig szereznénk bele valami bútort.

– Nem jó neked itt lent, Philip?

– Először is túl kicsi. Számodra nem tűnik nevetségesnek, hogy megpróbálunk ketten itt élni ebben a zugban, amikor itt van fent az üres lakás? Vagy arról van szó, hogy Ritának nem tetszene a dolog?

Senta legyintett. – Rita egyáltalán nem bánná. – Egy pillanatig tétovázni látszott. – Inkább az a helyzet, hogy én *szeretek* itt lent lakni. – Szégyellősen lesütötte a szemét. – Elárulok neked valamit.

Philip érezte, hogy egész testében megfeszül, ami egyenes következménye volt annak, ha a lány azt mondta elárul neki valamit. Felkészült egy újabb hazugságra vagy groteszk vallomásra. Senta közelebb csúszott hozzá, mindkét kezével megfogta a karját, arcát

Philip vállgödrébe temette. – Szóval nekem van egy kis agorafóbiám. Tudod ez mit jelent?

– Persze, hogy tudom. – Bosszantotta, ahogyan a lány sokszor bánt vele, mintha teljesen tudatlan lenne.

– Ne légy dühös. Sosem szabad dühösnek lenned rám. Ez az oka, amiért nem járok el gyakran itthonról, és ezért szeretek a föld alatt élni. A pszichiáterek azt mondják, ez velejárója a skizofréniának. Tudtad te ezt?

Philip megpróbálta könnyedén megközelíteni a dolgot. – Remélem egész életünkben együtt fogunk élni, Senta, és nem áll szándékomban a következő ötven évet egy föld alatti odúban tölteni. Nem vagyok nyúl.

A megjegyzés nem volt túl vicces, de Senta nevetett rajta. – Majd gondolkodom a lakáson – mondta. – Megkérdezem Ritát. Jó lesz így?

Csodálatos volt. Hirtelen minden gond elsimult. Philip azon tűnődött, hogy a dolgok tegnap még borzalmasak és tragikusak voltak, és ma, csak mert találkozott valakivel, akit alig ismer, egy csapásra minden tökéletes lett. Magához ölelte a lányt és megcsókolta.

– Azt akarom, hogy mindenki tudjon rólunk.

– Természetesen megmondhatod nekik, Philip. Ideje bejelenteni.

Mihelyt egyedül találta Christine-t, Philip beszámolt neki Sentáról.

– Ez kedves, drágám – mondta az anyja.

Milyen reakciót várt Christine-től? Amíg az anyja a konyhában tett-vett, előkészítve a vacsorát, Philip egyfolytában ezen gondolkodott. Senta olyan csodálatos volt az ő szemében, annyira más, mint a többi lány, hogy először áhítatot, majd elképedt gratulációt várt. Christine ezzel szemben úgy fogadta a bejelentést, mintha Philip azt mondta volna, valami közönséges lánnyal jár. Az

anyja sokkal jobban lelkesedett volna, ha azt mondja, kibékültek Jennyvel. Mivel kételkedett benne, hogy Christine egyáltalán felfogta a dolgot, azt mondta: – Ugye tudod, kire gondolok? Senta, aki Fee koszorúslánya volt.

– Igen, Philip, Tom lánya. Azt mondtam, ez kedves. Amíg kedvelitek egymást, addig jó.

– Tom? – kérdezte Philip. Meglepte, hogy Christine így is be tudja sorolni Sentát, mintha a legfontosabb dolog vele kapcsolatban a felmenői lennének.

– Tom Pelham, Irene másik bátyja, akinek a volt felesége egy fiatal férfival táncol és él.

Mit értett az anyja azalatt, hogy *másik* bátyja? Nem kérdezte meg. – Igen, pontosan. Sentának van egy lakása a házukban.

A *lakás* azért egy kicsit túlzás, gondolta, de egy vagy két hónapon belül kétségtelenül az lesz. Mondja el azt is Christine-nek, hogy találkozott Arnhammel?

Nem, az csak felzaklatná. Philip biztos volt benne, hogy az anyja valahol az emlékei között még mindig őrizgeti a képeslapot, rajta a Fehér Házzal. Arnham amúgy sem fog telefonálni, hiszen közölte vele, hogy Christine életében feltűnt egy másik férfi. Most, hogy eufóriája elmúlt, Philip azon tűnődött, nem rontotta-e el az anyja esélyeit ennek a másik, nem létező férfinak az említésével. De hiszen Arnham házas ember, vagy legalábbis együtt él egy nővel. Úgyis túl késő.

Vacsorára Christine egyik specialitása készült, pirítósra halmozott rántotta, amelybe némi tonhalat és curryt kevert. Philip nem akart a jövőre gondolni, arra, hogyan fog az anyja egyedül boldogulni, mert ugyebár Cherylre semmiben nem számíthatott. De előbb vagy utóbb muszáj lesz eltöprengenie rajta.

– Átmegyek Audryhoz néhány órácskára – mondta Christine. Egy virágos vászonruhát viselt, amit Philip nem emlékezett, hogy látott

volna rajta, és amelyet a szekrénye mélyéről áshatott elő az anyja. – Olyan gyönyörű idő van.

Christine Philipre mosolygott. Boldognak látszott. Az ártatlanság és a tudatlanság az, amitől mindig olyan virágos jókedve van, gondolta Philip. Élete végéig támogatnia kell az anyját anyagilag, érzelmileg és gyakran meglátogatni, hogy legyen kivel beszélgetnie. Az ajtón kívüli világ nem neki való hely, és még egy fodrászszalonbeli munka is teljesen felőrölné. Olyan volt, mintha az apja, amíg élt, nagy, védelmező szárnyai alatt tartotta volna, az anyja pedig soha fel nem növő madárfiókaként nézelődött volna csodálkozva. Néha még azon is csodálkozott, hogy az anyja képes magának buszjegyet venni.

Cheryl, aki most lépett be az ajtón, minden bizonnyal találkozott az anyjával. Philipet meglepte volna, ha a húga bemegy a nappaliba. Nos, nem is ment be. Hallotta lépteit az emeletre vezető lépcső felől. Több mint egy hete egyetlen szót sem váltott a húgával. Tudta, bármilyen hírrel is szolgálna saját magával és a jövőjével kapcsolatban, Cheryl reakciója hideg közöny lenne.

A lány léptei Philip feje fölül hallatszottak. Christine hálószobájában járkált. Nyikorgott a szekrényajtó. Philip már nem aggódott Cheryl miatt, inkább súlyos tehernek érezte. Az anyja számára nemcsak hogy haszontalan lenne, hanem annál sokkal rosszabb. A hálószoba ajtaja becsapódott és Philip hallotta húga lépteit a lépcsőn. Rájött, hogy Cherylt nem érdekli, hallotta vagy sem, tudja vagy sem. Csak egy bolond nem jött volna rá, hogy Christine hálószobájában járt, hogy elvegye az anyjuk dugipénzét, kirabolja a kis kézitáskát, amiben Christine a fodrászkodásért kapott borravalókat gyűjtögette vagy levegye a porcelán medve fejét, ahová az anyjuk az aprópénzt dobálta.

A bejárati ajtó becsukódott. Philip várt néhány percet, majd beült az autóba és elhajtott Sentához.

– Nem hiszem el – mondta Fee. – Te viccelsz. – Annyira meglepődött, hogy kénytelen újabb cigarettára gyújtani a csikkről.

– Csak cukkol minket, Fee – mondta Darren.

Philip megdöbbent. Arra számított, hogy bejelentését óriási örömmel fogadják. Senta Darren unokahúga volt, és Fee koszorúslánya. Philip azt hitte, hogy boldogan fogadják Darren kiterjedt családjának egy újabb tagját.

– Mindig ugrattál engem Sentával – mondta Philip. – Rájöhettél volna, hogyan érzek vele kapcsolatban.

Darren nevetni kezdett. Szokás szerint egy karosszékben ült, a tévé előtt. Fee rászólt.

– Mi olyan vicces?

– Majd később elmondom.

Ez udvariatlanság volt, és meglehetősen nyugtalanító. Fee sem könnyítette meg a dolgot Philip számára.

– Azt akarod mondani, hogy egész idő alatt, amíg mi Sentával ugrattunk téged és azt kérdezgettük, nem kéred-e a telefonszámát, te találkozgattál vele?

– Nem akarta, hogy az emberek megtudják. Akkor még nem.

– Nos, azt kell mondanom, hogy ez egy csúnya, alattomos húzás volt, Phil. Sajnálom, de ez a véleményem. Az ember olyan ostobának érzi magát, amikor így becsapják.

– Bocsánat, nem tudtam, hogy így fogod értelmezni.

– Mindegy, most már nem érdemes ezen rágódni. Ezzel már elkéstünk. Tehát azt akarod mondani, hogy Senta idejön meglátogatni minket?

Philip kezdte megbánni, hogy így szervezte a dolgot. – Azt gondoltuk, jobb lesz, ha először én elmondom nektek, aztán Senta egy fél óra múlva utánam jön. Fee, *muszáj,* hogy jóban legyél vele, ha másért nem, mert Darren unokahúga.

Darren, aki közben abbahagyta a nevetést, felemelte a kezét és csettintett húsos ujjával. – Csendben maradnátok egy kicsit, amíg tart a meccs?

Philip és Fee bezsúfolódtak a konyhába, amely akkora volt, mint egy szekrény.

– El is vagytok jegyezve?

– Még nem, de hamarosan jegyesek leszünk – mondta Philip és közben arra gondolt, hogy hivatalosan megkéri Senta kezét, talán még le is térdel előtte. – Aztán az eljegyzés után beteszünk egy hirdetést az újságba. A *The Timesba.*

– A mi családunkban senki nem szokott ilyen sznob dolgokat csinálni. Ez egyszerű nagyzolás. Akar majd Senta enni vagy inni valamit? Nincs itthon semmiféle ital.

– Hoztam egy üveg pezsgőt.

Fee, aki szükségszerűen közel állt hozzá, félig elképedt, félig huncut mosolyt villantott Philipre.

– Tiszta bolond vagy. Miért nem szóltál nekünk hamarabb?

– A pezsgő lent van az autóban. Megyek és felhozom.

Most, hogy néhány percig négyszemközt maradt a nővérével, Philip szólhatott volna neki Cherylről, de nem találta megfelelőnek az időpontot. Szinte már hallotta Fee ingerült válaszát, aki azzal gyanúsította, hogy át akarja adni neki a problémáit, most, hogy elköltözik és megnősül. Ehelyett Fee átölelte, arcát Philip arcához simította és a fülébe súgta: – Nos, akkor most gratulálnom kell, igaz?

Philip kivette a pezsgőt az autóból, és amikor felnézett, meglátta Sentát. A lány egy üveg bort tartott behajlított karjában. Ez volt az első alkalom, hogy a nyílt utcán találkozott vele. Különös örömöt talált abban, hogy odament Sentához és megcsókolta. Nem mintha bárki is figyelte volna őket, amint ott csókolóztak a járdán, közöttük a két hideg üveggel.

Senta feketében volt, amitől a bőre gyöngyházfehémek tűnt, és a haja acélosan csillogott. Ugyanilyen színűre festette a szemhéját és a körmét. Könnyedén lépkedett magas sarkú cipőjében, de még így is egy teljes fejjel alacsonyabb volt Philipnél, aki rálátott a feje búbjára. A lány hajszálainak vörös töve különös rózsaszín árnyalatban ragyogott az ezüstös szálak alatt. Philipet gyengédséggel töltötte el a lány ártatlan hiúsága.

Észrevett ugyanakkor még valamit: Senta idegességét, amikor távol volt az otthonától. Azért vette észre, amit a lány mondott az agorafóbiájáról. Ez a félelem az utcán erősebb volt, és egyfajta szégyellőséggé mérséklődött, amikor belépett a lakásba. Fee és Darren zavarban voltak, de Fee kivágta magát. – Nem mondom, hogy nem lepődtünk meg, de majd megszokjuk.

Darren, aki már valami golf kupát nézett a tévében, bár a hangját levette, úgy érezte, kötelessége érdeklődni a családtagok hogyléte felől. – Mi a helyzet Rita nagynénikémmel? – kérdezte könnyedén.

A tétova csendben Senta lassan kortyolgatta a pezsgőjét, és halkan megköszönte, amikor Fee köszöntőt mondott rá és Philipre… „akik ugyan még nem jegyesek, de hamarosan azok lesznek”. Most először járt a lakásban, de amikor Fee megkérdezte, nem akarja-e megnézni a többi helyiséget… ami nem lett volna megterhelő, ugyanis már csak a hálószoba és az apró fürdőszoba volt, amit nem látott… Senta megrázta a fejét és azt mondta, köszöni, de inkább majd egy másik alkalommal. Darren, aki úgy ragaszkodott ósdi viccéhez, mint kutya a lerágott csonthoz, kijelentette, nem fürdött azóta, hogy hazajöttek a nászutukról, majd megkérdezte Sentát, nem akar-e zuhanyozni.

A Tarsus utca felé menet az autóban Philip úgy érezte, szétrobban, megfullad, ha nem kérheti meg azonnal Senta kezét. Azonban nem akarta, hogy a lány úgy emlékezzen rá az elkövetkező

években, vagy amikor a huszadik házassági évfordulójukat ünnepük, hogy London külvárosában, egy autóban ülve kérték meg a kezét.

– Hová megyünk? – kérdezte a lány. – Nem jóféle megyünk. El akarsz rabolni, Philip?

– Életed hátralévő részére.

Elhajtott a Hampstead Heathhez. Nem volt messze. Az égen ragyogó hold fénye olyan volt, mint a lány haja. Kiszálltak az autóból, Philip kézenfogta Sentát és az erdő szélére vezette. Nevetett magában, mert a lány szemmel láthatóan azt hitte, hogy szeretkezni akar vele a langyos nyárestében. Engedelmesen hagyta, hogy Philip vezesse. A holdfény fényesre festette a füvet, az ösvény csupasz földjét pedig krétafehérre. Más emberek is lehetnek a környéken, gondolta Philip, lehetetlen, hogy egyedül legyenek, ennek ellenére teljes volt csend.

Amikor a letérdelésre került a sor, inkább kihagyta. A lány bolondnak nézte volna. Megfogta Senta mindkét kezét és a szívéhez húzta. Belenézett a lány tágra nyílt, zöld szemébe, amelyben látta a visszatükröződő holdat. Ünnepélyesen, azokkal a szavakkal, amelyeket a nagyapja is használhatott, azt mondta: – Senta, szeretnélek feleségül venni. Leszel a feleségem?

A lány halványan elmosolyodott. Philip tudta, arra gondol, hogy ez nem pontosan az volt, amire számított. Amikor megszólalt, hangja lágy volt és tiszta.

– Igen, Philip, hozzád megyek feleségül. Nagyon szeretnék a feleséged lenni. – Philip lehajolt és megcsókolta, de ez egy tiszta csók volt. A lány bőre olyan volt, mint a márvány. Egy márvány- lány volt, akit valami istenség szoborból élő nővé változtatott. Philip érezte a kőhúsból áradó forróságot. Senta hirtelen elhúzódott, de egy pillanatra sem engedte el Philip tekintetét, és azt mondta: – Minket egymásnak teremtettek már az idők kezdetén.

Aztán ajkát Philipére tapasztotta és nyelve simogatni kezdte a fiú szájának belső szélét. – Ne itt, Senta – nyögte Philip. – Menjünk haza.

Csupán az éjszaka közepén, a legsötétebb órán döbbent rá, miért támadt az a különös, kellemetlen érzése, miután megkérte a lány kezét, miért romlott el hirtelen minden. Most már tudta. Azért, mert a jelenet, de még inkább a helyszín, mintha a pontos mása lett volna annak, ahogyan Senta leírta neki a Gerard Arnham és a közte történteket. Csendes, erdős rész, Arnham lehajolt és gyengéden beszélt a lányhoz, ő pedig előhúzta az üvegtőrt és a belevágta a férfi szívébe.

Az utcáról bevilágító sárga lámpák ablak formájú téglalapokat vetítettek a barna huzatú paplanokra. Az emeletről a *Korcsolyakeringő* hangjai szűrődtek le, és tisztán hallatszott Rita és Jacopo lábainak csosszanása. Teljesen megőrült, gondolta Philip, az ostoba múlton rágódik. Vagy talán nem tudja biztosan, hogy Arham él és jól van?

Fent a Heathen, bár érezte a lány boldogságát, és tudta, hogy örül, amiért vele lehet, a szabadban való szorongása is jól érzékelhető volt. Hogyan gondolhatta egyetlen percig is komolyan, hogy olyasvalaki, mint Senta, erőszakos bűncselekményt követhet el kint, nyílt terepen? Az erdő veszélyes hely.

Senta ezüst feje ott hevert a párnán mellette. Mélyen aludt. A zene és a tánc egyáltalán nem zavarta, biztonságban érezte magát a föld alatt, Philip hallotta, hogy a lábak az ablakhoz közelednek, majd ahogy a keringő véget ért, éles sikkantás hallatszott, mintha Jacopo a karjába kapta volna Ritát.

15. fejezet

Hazavitte Sentát, hogy találkozzon Christine-nel. A lány kinyújtotta a bal kezét, majdnem félénken, hogy megmutassa eljegyzési gyűrűjét, egy viktoriánus ezüstgyűrűt, benne két holdkővel. Philip előző nap adta neki, mielőtt eljegyzésük híre megjelent volna az újságban. Társaságban Senta nagyon csendes volt, a kérdésekre egyszavas válaszokat adott, vagy némám ült, és csak egy-egy köszönömre nyitotta ki a száját. Philip megpróbált visszaemlékezni Fee esküvőjére, az egyetlen alkalomra, amikor emberek között látta Sentát. A lány akkor teljesen más volt, sokat beszélt, odament a vendégekhez és magától bemutatkozott. Philip emlékezett rá, hogy közvetlenül azelőtt, hogy elindult volna haza, két vagy három férfi társaságában látta Sentát nevetgélni, akik mind Darren barátai voltak. Valójában nem bánta, hogy a lány ilyen hallgatag, mivel tudta, minden mondanivalóját, kedvességét és találékonyságát neki tartogatja, amikor visszaértek az alagsori szobába.

Körülbelül egy órát töltöttek a Glenallan Close-i házban. Vasárnap volt és Cheryl is otthon volt. Philip belenézett az újság színes mellékletébe és egy, a muranói üvegtőrökről szóló cikket látott benne. A szöveg mellett egy hatalmas fénykép volt egy tőrről, amely nagyon hasonlított arra, amit a boltban látott, egy másik kép pedig a velencei karnevált ábrázolta. Olyan gyorsan hajtotta össze az újságot, mintha egy durva pornólap lenne, és attól félne, hogy a nők is meglátták. Christine megcsókolta Sentát amikor indultak. Philipnek fogalma sem volt, miért, de attól félt, hogy Senta elhúzódik az anyjától. De nem így volt. Óriási örömöt okozott Philipnek azzal, hogy mosolyogva odatartotta az arcát Christine-nek.

Philip arra vonatkozó javaslata, hogy látogassák meg Senta apját, merev elutasításra talált. Senta kijelentette, Tom Pelham örülhet, hogy a neve tiszteletreméltó módon belekerült az újságba, anélkül, hogy egyetlen pennyt is fizetnie kellett volna érte. Őt Rita nevelte fel, nem az apja. Sokszor hónapokig sem látta az apját. Rita volt, aki ingyen szállást adott neki, mondta. Nem mintha a mostohaanyjával meg akarta volna osztani a hírt. Hadd jöjjön rá egyedül. Rita megváltozott, amióta együtt élt Jacopóval.

Senta az első nyitva tartó italboltnál meg akart állni és bort venni. Elég volt a mászkálásból, mondta, menjenek haza. Philip el akarta vinni vacsorázni, aztán bemutatni Geoffnak és a barátnőjének a Jack Straw's Castle bárban, ahol vasárnaponként több régi iskolatársa is megfordult.

– Megpróbálsz kigyógyítani a fóbiámból, igaz? – kérdezte Senta mosolyogva. – Miért, eddig talán nem voltam jó? Nem viselkedtem rendesen?

Philip kénytelen volt beadni a derekát, azzal a feltétellel, hogy valami rendes ennivalót vesznek és hazaviszik magukkal. Néha aggasztotta, hogy a lány mintha boron és levegőn élt volna, időnként elmajszolva hozzá néhány szem csokoládét. Senta némán, hátratett kézzel várakozott, amíg Philip bevásárolt a Finchley utcai üzletben. Vett kenyeret, sajtot, gyümölcsöt és kekszet. Észrevette, hogy a lány nyilvános helyeken nagyon félénken viselkedik. Lesüti a szemét és kerüli az emberek pillantását.

A Kilburn utca felől közeledtek a Tarsus utcához. Az emberek a járdán ácsorogtak, beszélgettek, támasztották a falat, az ablakokban könyököltek, ahogyan az ilyen kellemes londoni nyárestéken mindig. A levegőt betöltötte a benzingőz, az olvadt kátrány és a fűszerek szaga. Philip mint mindig, most is Joleyt kereste, és egy pillanatra mintha őt látta volna a sarkon. De ez a férfi

fiatalabb volt, soványabb. Céltalanul baktatott az utcán, minden tulajdonát egy vászonszatyorban hurcolva magával.

Amikor kiszálltak az autóból, és az élelmiszeres zacskókkal és borosüvegekkel megpakolva a ház felé indultak, Senta megkérdezte Philipet, kit keres.

– Joleyt – felelte Philip. – A kiskocsis öregembert. A csavargót, ahogy te nevezted.

A lány különös oldalpillantást vetett rá. Szempillái hosszúak és göndörek voltak, és mintha végigsöpörtek volna a szeme alatti fehér bőrön. Bal kezét, amin a holdköves gyűrűt viselte, felemelte, hogy félretoljon az arcából egy vastag ezüst tincset.

– Csak nem arra az öregemberre gondolsz, aki régebben itt ült a lépcsőnkön? És aki néha a templomkertben aludt?

– De igen, pontosan rá gondolok.

Ekkor már a házban jártak. Senta kinyitotta a szobája ajtaját. A helyiségnek csak néhány óráig kellett bezárva lenni, hogy elviselhetetlenül büdös és fojtogató legyen bent a levegő. Senta kivette az egyik üveg bort a zacskóból, amit Philip letett az ágyra, és a dugóhúzóért nyúlt.

– De hiszen ő volt John Crucifer – mondta.

Egy pillanatig a név semmit sem jelentett Philip számára. – Kicsoda?

Senta nevetett. Dallamos, zenei hang volt. – Tudnod kellene, Philip, hiszen te ölted meg.

A szoba megfordult Philippel, majd a padló emelkedni kezdett, pontosan úgy, ahogyan ájulás előtt érzi az ember. Philip két ujjával, ami meglepően hideg volt, megérintette a homlokát, aztán leült az ágy szélére.

– Azt akarod mondani, hogy az az öregember, aki azt mondta, Joleynek hívják és néha itt tanyázott, az, akit megöltek Kensal Greenben?

– Pontosan – bólintott Senta. – Azt hittem, tudod. – A lány jókora adag bort töltött magának abba a pohárba, amely a legutóbbi üveg rizling óta nem volt elmosva. – Tudnod kellett volna, hogy az az ember Crucifer.

– Akit megöltek… – Philip lassan, tétován ejtette a szavakat – … azt az embert Johnnak hívták.

Senta türelmetlenül mosolygott. – John, Johnny, Joley… nem mindegy? Ez csak egy becenév. – Alsó ajkán egy csepp bor remegett, mint apró gyöngyszem. – Szóval nem azért választottad őt, mert Crucifer volt?

Philip elhalónak hallotta a saját hangját, mintha hirtelen megbetegedett volna. – Miért tettem volna?

– Igyál egy kis bort. – Senta odanyújtotta az üveget és egy másik mocskos poharat. Philip elvette, aztán ott ült, egyik kezében a borosüveggel, másikban a pohárral, és nézte a lányt.

– Azt hittem, azért választottad őt, mert az ellenségem volt.

Borzalmas dolog történt. Senta arca ugyanaz volt, fehér és lágy, sápadt ajkai elnyíltak, de Philip őrültséget látott sugárzani a szeméből. Nem tudta volna megmondani, honnan tudja, mert soha nem látott és nem ismert senkit, aki akár csak egy kicsit is zavart lett volna mentálisan, ez azonban kétségtelenül őrület volt, nyers, valódi és félelmetes. Mintha egy démon ült volna a lányban és a szemén keresztül nézett volna ki. Ugyanakkor Flora tekintetét látta, azt a távoli, civilizáció előtti, erkölcstelen tekintetet.

Minden lelkierejére szüksége volt, amit össze tudott szedni. Nyugodtnak kellett maradnia. – Mit értesz azalatt, hogy az ellenséged, Senta?

– Pénzt kért tőlem, de nekem nem volt, nem tudtam adni neki. Elkezdett kiabálni utánam, megjegyzéseket téve a ruhámra és a… a hajamra. Nem akarom elismételni, de nagyon sértő megjegyzések voltak.

– Miből gondoltad, hogy én tudom ezt?

Senta közelebb húzódott Philiphez. – Mert te a gondolataimat is ismered, Philip, mert most már olyan közel állunk egymáshoz, hogy olvasunk egymás fejében.

Philip elfordította a fejét, de aztán kényszerítette magát, hogy ismét belenézzen a lány szemébe. Az őrület eltűnt belőle. Biztosan csak képzelte. Igen, csak a képzelete űzött tréfát vele. Töltött mindkettőjük poharába. A lány elkezdett mesélni valami jövő heti meghallgatásról egy tévésorozat egyik szerepére. Újabb kitaláció, de ez legalább ártalmatlan, gondolta Philip, már ha kitaláció egyáltalán lehet ártalmatlan. Egymás mellett ültek a levegőtlen szobában, amely tele volt poros, narancssárga fénnyel. Most az egyszer Philip nem akarta kinyitni az ablakot. Babonás félelem kerítette hatalmába, hogy valaki meghallhatja azt, amit beszélnek.

– Senta, hallgass ide. Soha többet nem szabad gyilkolásról beszélnünk, még vicc vagy fantáziálás formájában sem. A gyilkolás nem vicc.

– Egy szóval sem mondtam, hogy vicc. Soha, egyetlen szóval sem.

– Nem, de kitaláltál és eljátszottál dolgokat ezzel kapcsolatban. Én is hibás vagyok, mert én is ugyanezt csináltam. Megjátszottad, hogy megöltél valakit, és én is megjátszottam, hogy megöltem valakit, és most már nem számít, mert valójában nem tettük meg, és nem is hisszük, hogy a másik megtette. De nem szabad úgy beszélnünk róla továbbra is, mintha valóság lenne. Hát nem látod? Teljesen lerombolja a jellemünket.

Egy pillanatra mintha ismét látta volna a démont a lány szemében. A démon jött, kuncogott és eltűnt. Senta hallgatott. Philip felkészült egy olyan támadásra, mint ami a legutóbb történt, amikor megkérdőjelezte azt, amit a lány mondott. Senta azonban mozdulatlanul ült és hallgatott, majd egyetlen hajtásra kiitta a bort és odatartotta Philipnek.

– Nem fogom soha többet említeni – mondta lassan. – Megértem, hogy vagy ezekkel a dolgokkal. Te még mindig nagyon konvencionális vagy. Örültél, amikor megtudtad, hogy az anyámmal élek itt, igaz? Ettől olyan tisztességes lett a dolog. Örültél, amikor állást kaptam, amiért fizettek. Hogyan is lehetnél más ezzel a családi háttérrel? Úgy neveltek, hogy egyenes legyél és merev, és nem fogsz megváltozni néhány hónap alatt. De hallgass most rám. Amit meg kellett tennünk egymásért, hogy bebizonyítsuk a szerelmünket, borzalmas dolog volt, ezt elismerem, és megértem, hogy könnyebb lenne számodra, ha eltemetnénk a múltba. Egészen addig, amíg tudomásul veszed, hogy a múltat nem lehet megváltoztatni. Egyszerűen nem fogunk beszélni róla.

– Ha ilyen sok bort fogsz inni, ennünk is kellene valamit – mondta Philip, csaknem durván. – Gyere, együnk.

– Azt akarod mondani, hogy túl sokat iszom, Philip?

A kezdeti figyelmeztető jelek nem kerülték el Philip figyelmét. Kezdte kiismerni őket, és tudta, hogyan kell kezelni. – Nem, szó sincs róla. De az a véleményem, hogy nem eszel eleget. Próbálok vigyázni rád, Senta.

– Igen, vigyázz rám, Philip, gondoskodj rólam. 00000000– Hirtelen odafordult Philiphez, megragadta a vállát, és szeméből szinte sütött a félelem. – Még ne együnk. Kérlek, még ne. Azt akarom, hogy szeress.

– Szeretlek – mondta Philip. Letette a poharát, kivette a lány kezéből az övét, aztán átölelte és együtt a barna huzatú paplanra dőltek.

Aznap éjszaka Philip ismét nagyon későn ért haza. Meg akarta beszélni Sentával a jövőjüket. Együtt fognak lakni az emeleti lakásban? Gondolkodott a lány azon, amit ígért? Kijelölnek egy esküvői időpontot valamikor a jövő évre? Van valami ötlete, hogyan lehetne elrendezni Christine és Cheryl problémáját? Azonban az este folyamán alig váltottak néhány szót; végig szeretkeztek. Egyszer aztán Philip felkelt, evett néhány falatot, és megmosakodott a csapnál.

Amikor visszatért a fürdőszobából és kinyitotta az ablakot, hogy némi friss levegőt engedjen a fülledt, áporodott szobába, ott találta a lányt az ágyban ülve, amint éppen a második üveg bort nyitotta fel, majd kitárt karokkal hívogatta vissza magához.

Philip mélyen aludt. Úgy aludt, mint egy halott, kimerültsn és nyugodtan. Jövője Sentával csodálatosnak tűnt előtte, hosszú napok sora, amikor álmodozik róla, és hosszú éjszakáké, amikor szeretik egymást. Ahogy telt az idő, egyre élvezetesebbek lettek együttléteik, és a lány ugyanúgy szerette ezeket, mint Philip. Nehéz volt elképzelni, hogy ez még tovább javulhat, de ugyanezt gondolta három héttel ezelőtt is. Amikor megszólalt az ébresztőóra és Philip felébredt, a lány után nyúlt, de a saját ágyában feküdt és Senta nem volt mellette. Nagyon magányosnak érezte magát.

Munkába menet, ami egy Olivia Brettnél tett látogatással kezdődött, Philip megdorgálta magát, amiért azt képzelte, hogy az idegbaj jeleit látja Sentán. Természetesen ezt csak a megrázkódtatás okozta. Egészen pontosan az afölött érzett megrázkódtatás, hogy kiderült, John Crucifer Joley volt. Szegény Senta csak egy egyszerű tényt közölt vele, amelyre már magától is

rájöhetett volna, és őt annyira felkavarták a hallottak, hogy saját hisztérikus érzéseit a lányra terhelte. Nem ezt hívják a pszichológusok kivetítésnek?

Különben sem volt meglepő, hogy Senta azt hitte, ő ölte meg Joleyt, hiszen ezt mondta neki. Igen, pontosan azt mondta, bármennyire is fantasztikusnak és hihetetlennek tűnik most már, hogy meggyilkolta az öregembert. És Senta persze hitt neki. Emlékezz, mondta magának, egy ideig te is elhitted Arnham meggyilkolásának történetét. Mindez tökéletesen illusztrálja azt, amit Sentának mondott arról, hogy az ilyen beszéd rombolólag hat a jellemükre. Kétségtelenül el is kezdődött a rombolás benne, ha képes elhinni, hogy Senta nem teljesen normális.

De Joley… Philip rájött, gyűlöl arra gondolni, hogy Joley volt, akit meggyilkoltak Kensal Green-ben, annál is inkább, mivel azt mondta Sentának, ő a felelős a haláláért. Most már nem is értette, miért tette ezt. Ha Senta valóban szereti, és efelől nem voltak kétségei, idővel rájött volna, hogy nincs szükség semmiféle fantáziálásra, hogy bizonyítsa a szerelmét. Csak ki kellett volna várnia, amíg Senta is rájön erre, még ha közben el is kellett volna viselnie a lánytól néhány heves dühkitörést. Philipnek már azért is volt némi lelkifurdalása, amiért ezt a kifejezést használta Sentával kapcsolatban, mivel nagyon jól tudta, hogyan reagálna a lány, de hogyan jellemezhetné más szóval?

Azáltal, hogy azt mondta, ő ölte meg Joleyt, valamiképp belekeveredett az öregember halálába. Sőt ami még ennél is rosszabb, részben felelőssé tette magát érte, mivel egyfajta bűntárssá vált. Joley gyilkosának szövetségese lett, besorolta magát ugyanabba a kategóriába. Ezek a gondolatok kavarogtak Philip fejében, amíg felment Olivia Brett házának lépcsőjén. Maga a színésznő nyitott ajtót. Philipnek eszébe jutottak a hízelgő szavak,

amiket a nő állítólag a telefonba mondott, és hirtelen nagyon zavarba jött.

A munkahelyén különböző történetek keringtek olyan nőkről, akik egyedül voltak otthon és alig várták, hogy férfi lépjen a házba. Felhívták a felmérőt vagy a mérnököt vagy a munkást a hálószobájukba, és hirtelen ruha nélkül jelentek meg előtte. Philippel még sosem történt ilyesmi, de hát még csak nemrég kezdett dolgozni. Olivia Brett fehér hálóköntöst viselt, sok fodorral. Úgy illatozott a nő, mint egy nagy tál trópusi gyümölcs, amit kint felejtettek a napon.

A nő ragaszkodott hozzá, hogy Philippel együtt, illetve mögötte, felmenjen az emeletre. Philip azon tűnődött, mit fog csinálni, ha megérzi a nyakán a nő simogató kezét. Olivia Brett azonban nem ért hozzá. Philip megpróbált nem rágondolni. Azt szerette volna, ha a nő gépként válaszol a kérdéseire vagy teljesen természetes és gyakorlatias hangon előadja kívánságait. A színésznő bevezette Philipet a nemrég szétvert fürdőszobába és ott állt mögötte, amíg Philip felvázolta az elektromos vezetékek helyét.

– Jaj, drágám – szólalt meg a nő. – Nem tudom, szóltak-e magának, hogy némi változtatást kértem. Szeretnék egy olyan zuhanyt, ami egyenesen a falból spriccelje a vizet.

– Igen, van róla feljegyzésem.

– Megmutattam az egyik barátomnak a képet a maguk könyvéből, és tudja mit mondott? Olyan, mintha egy jakuza pisálna a falból.

Philip megdöbbent. Nem azon, amit a nő mondott, hanem azon, hogy ezt neki mondta. Nem válaszolt, bár tudta, elismerően nevetnie kellett volna. Elővette a mérőszalagját és úgy tett, mintha valamit nagyon mérne a távoli sarokban. Amikor megfordult, azt látta, hogy a nő számító pillantással fürkészi, és nem tudta megállni, hogy össze ne hasonlítsa Sentával; a színésznő ráncos, zsíros bőrét

Senta tiszta, bársonyos bőrével, a hálóköntösből kivillanó foltos völgyet Senta hófehér melleivel. Kedvesen rámosolygott a nőre és azt mondta: – Úgy tűnik, végeztem is. Nem fogom zavarni, amíg a villanyszerelő nem végez a dolgával.

– Van barátnője? – kérdezte Olivia Brett.

Philip mozdulatlanná dermedt. A nő hangja éles volt és bizalmaskodó. Philip érezte, hogy elvörösödik. Olivia egy lépést tett felé.

– Mitől tartasz?

A gondolat villámként hasított bele. Philipnek mindig utólag, tíz perccel később jutottak eszébe a megfelelő válaszok, tökéletes visszavágások, amikor már túl késő volt. Ez alkalommal azonban a tisztesség szárnyain érkezett.

– Attól tartok – mondta hogy a múlt héten volt az eljegyzésem, és hamarosan megnősülök.

Ezzel udvariasan mosolyogva ellépett a nő mellett, és lement a lépcsőn. Egyáltalán nem sietett. Olivia Brett a lépcső tetejéről nézett utána. Egy pillanatig lelkiismeret-furdalása volt, de prostituálni magát a Roseberry Lawnért jóval több, mint amit hűségnek neveznek.

– Viszontlátásra – szólt fel Philip. – Csak maradjon, bezárom magam után az ajtót.

A kis közjáték jókedvre derítette. Úgy érezte, nagyon jól megoldotta a dolgot, ráadásul egy időre elvonta a figyelmét a John Crucifer, alias Joley ügyről. Az igazi világ, vagy legalábbis egy másféle, belépett a gondolatai közé. Philip most már látta, hogy Joley halálának semmi köze hozzá. Sőt talán az ajándékai egy kicsit kellemesebbé tették az öregember utolsó napjait.

Tíz perccel múlt egy óra, amikor beért a központba. Pontosan az az idő, amikor ha elindul valahová megebédelni, beleütközhet Arnhambe. Philip azt mondogatta magának, hogy ez az oka, amiért

elkerüli azt az átjárót, amely a György-korabeli házaktól övezett utcába vezet, de a lelke mélyén tudta, ez nem így van. Az igazi oka az volt, hogy nem akart elhaladni a velencei üvegbolt előtt, ahol a kirakatban ismét láthatná a muranói üvegtőrt.

Tudta, a Murano név, de talán még a tőr szó is kellemetlen emlékeket fog ébreszteni benne, amíg csak él. Ez egy másik jó ok volt, amiért Sentát ki kellett gyógyítania a fantáziálásból. Az életnek egész területei voltak mostanra, amelyeket igyekezett elkerülni: Kensal Green környéke, a Joley és a John név, a kis fekete kutyák, Velence és üvegtőrök, kis füves tisztások. Remélhetőleg az idő majd tisztára mossa ezeket a dolgokat.

Az ellenkező irányba indult és egy piachoz ért, ahol az utcai árusok szuveníreket kínálgattak a turistáknak. Eszébe sem jutott, hogy bármit is vegyen ezen a helyen, de ahogy közeledett az egyik állványhoz, amelyen a londoni Towert ábrázoló pólók, brit zászlóba öltözött mackók és a walesi herceg és hercegnő képmásával díszített törülközők lógtak, a tömeg nagyon besűrűsödött. Egy percig csaknem egy helyben kellett állnia, és azt hitte, valamiféle támadás vagy rajtaütés szemtanúja lesz.

Egy autó állt meg a járda mellett, és két férfi ugrott ki belőle. Fiatalok voltak, hajuk rövidre volt vágva, és ugyanolyan bőrdzsekit viseltek, mint Cheryl. Odamentek az árushoz és az idősebbik azt kérdezte: – Ugye van engedélye, hogy itt árulja a holmijait?

Philip azonnal tudta, hogy a férfiak nem tolvajok, hanem rendőrök.

Korábban sosem érzett félelmet, ha rendőrt látott. Valójában most sem félelem volt amit érzett, hanem egyfajta óvatos védekezés. Ahogy figyelte a két rendőrt és a póznára akasztott kabátja zsebeiben kotorászó árust, Joleyra és a halálára gondolt, és arra, ahogyan elmondása szerint megölte az öregembert. Persze csak Sentának mondta, aki ebből a szempontból nem számított, de

akkor is hangosan elismerte valakinek a meggyilkolását. Lehet, hogy ezek a rendőrök, akik közül az egyik most komor arccal az árus engedélyét szemlélte, egy csapat tagjai, amely Joley meggyilkolásának ügyén dolgoznak. Miért is hagyta, hogy Senta bevonja ebbe az őrült játékba?

Philip ivott egy csésze kávét és evett egy szendvicset, közben pedig próbált visszautazni néhány hetet az időben. Eszébe jutott, hogyan vonta meg tőle Senta a szerelmét, és ő hogyan vallott be egy olyan gyilkosságot, amit a legvadabb rémálmaiban sem követett volna el, csak hogy visszanyerje azt. Ez sokkal rosszabb volt, mint amit a lány tett. Ő egyszerűen kitalált egy gyilkosságot. Egyszerűen nem értette, miért nem tette ő is ugyanezt, miért nem hitte, hogy Senta megelégszik bármilyen kitalált történettel. Miből gondolta, hogy egy igazi gyilkosságért kell vállalnia a felelősséget? Mocskosnak érezte magát miatta. Lenézett a büfé sárga asztalán heverő kezére, mintha azt várná, hogy temetői földet lát az ujjai között és vért a körmei alatt.

Miközben a liftben állt, Roy irodája felé tartva, eszébe jutott, hogy Joley igazgató úrnak nevezte őt, amikor adott neki valamit. Philip kedvelte az öregembert, szerette a humorát, amit borzalmas élete ellenére is megőrzött. Persze arra már nem volt olyan jó gondolni, hogy az öreg megsértett egy fiatal lányt, csak mert az nem adott neki pénzt. Philip eltűnődött, miért mehetett Joley Kensal Greenbe. Talán van ott egy szegénykonyha.

Roy egy lakás teljes átépítésének tervein dolgozott. Első pillantásra látszott, hogy rosszkedve van.

– Mi a fenét keresel te itt?

– Természetesen hozzád jöttem. Azt mondtad, nézzek be kettő körül.

– Én azt mondtam, menj el Chigwellbe *kettőre,* és derítsd ki, miért elégedetlen az a Ripple nőszemély még mindig a szaros

márványlapjával. Nem csoda, hogy ez a cég egyre lejjebb csúszik, ha még a ranglétra legalsó fokán álló kis senki sem képes megtenni, amit mondanak neki.

Roy nem mondott semmit Mrs. Ripple-ről, Philip ebben biztos volt. Vitának azonban itt nem volt helye. Nem sértődött meg, amiért kis senkinek nevezték. Ami inkább szíven ütötte, az a ranglétra legalsó foka volt.

Az út Chigwellbe sokáig tartott. Esni kezdett az eső, ami mindig lelassította a forgalmat. A kocsik és teherautók csigaként vánszorogtak végig Wansteaden, és három lett volna öt perc múlva, amikor végre megnyomta Mrs. Ripple csengőjét. Az idős hölgynél ott volt a barátnője, akit Pearlnek szólított. Ketten egyszerre nyitották ki az ajtót, mintha ott várták volna az érkezését az ajtó túloldalán.

– Már lemondtunk arról, hogy méltóztatik idefáradni, igaz Pearl? – mondta Mrs. Ripple. – Azt hiszem, le vagyunk maradva. Naivak vagyunk. A mi időnkben még ha valaki két órát mondott, akkor ott is volt két órakor.

– Nagyon sajnálom, Mrs. Ripple. Némi félreértés volt ezzel a dologgal kapcsolatban, amiért senki sem hibáztatható. Egy órával ezelőtt tudtam meg, hogy ide kell jönnöm.

– Nos, ha végre itt van, jöjjön fel egyenesen a fürdőszobába – vágta rá a hölgy csípős hangon. – Remélem meg tudja magyarázni, miért kell beérnem valami ócska szeméttel, amit beépíttetett a fürdőszobámba.

Pearl is velük tartott az emeletre. Úgy nézett ki, mintha Mrs. Ripple testvére lenne, csak valamivel jobb állapotban. Mrs. Ripple volt a normál, Pearl pedig a luxus kiadás. Haja fekete volt és göndör, mint egy pudli szőre, és pávakék, fényes ruhát viselt. Megállt a küszöbön és színpadias hangsúllyal megkérdezte: – Mennyit is fizettél ezért az egészért, drágám?

Mrs. Ripple nem tétovázott a válasszal. Talán többször is elpróbálták a kis jelenetet, amíg rá vártak. – Hatezerötszáznegyvenkét fontot és kilencvenöt pennyt.

– Valóságos rablás – jegyezte meg Pearl.

Mrs. Ripple remegő ujjal a öltözőasztalka márványlapjára mutatott. Olyan volt, mint egy amatőr dráma egyik szereplője, aki szellemet vél látni a színpadon. Philip szemügyre vette a márványt, amelynek egyetlen hibája egy apró repedés volt az egyik fehér érben. Rémületére Pearl megfogta a csuklóját és úgy mozdította a kezét, hogy mutatóujja kitapintsa a repedést.

– De hiszen ez nem hiba vagy károsodás, Mrs. Ripple – mondta, igyekezve kiszabadítani a kezét, anélkül hogy megsértené a barátnőt. – A márvány természetes kőzet, nem olyan, mint a műanyag, amit tökéletesen simára lehet gyártani.

– Remélem is, hogy nem műanyag, figyelembe véve az árat, amit fizettem érte – vágta rá Mrs. Ripple.

Philip szerette volna emlékeztetni, hogy Mrs. Ripple nem csupán az asztalkát választotta ki képekkel illusztrált katalógusukból, hanem szemügyre vette a márvány mintadarabokat is, amit felhasználni szándékoztak a fürdőszobájában. Tudta azonban, hogy ezzel csak még több bajt okozna és semmit nem érne el vele. Ehelyett próbálta meggyőzni Mrs. Ripple-t, hogy az apró hiba láttán minden látogatója értékelné fürdőszobájának minőségét és ízlésességét, mert tudnák, hogy a márvány valódi. Mrs. Ripple azonban nem hallgatott rá. Márványt akar, mondta, mindig is tudta, mit akar, de olyan márványt, aminek szép az erezete, viszont nincsenek rajta hibák.

Mivel nem merte azt ígérni, hogy megszerzi neki, még kevésbé, hogy nem kell ráfizetnie, Philip közölte vele, hogy kézbe veszi az ügyet, és egykét napon belül személyesen jelentkezik.

– Vagy egy-két héten belül – jegyezte meg Pearl rosszindulatúan.

Az eső elállt. A víz nagy tócsákban állt az út szélén, amelyek vakító, párolgó tükrökként verték vissza a napfényt. Philip végighajtott az utcán, majd befordult a sarkon, arrafelé tartva, ahol Arnham lakott. Az autó kerekei szökőkútként csapták a vizet, és ha nem lassít egy kicsit, hogy lehajtsa a napellenzőt, talán meg is öli a vágtató macskát és az őt üldöző kiskutyát. Philip tövig nyomta a féket, az autó megcsúszott a nedves aszfalton, és az oldala el is kaphatta a kutyát, ami vonyított és felbukott.

Egy walesi törpe borzeb volt, fehér és hosszú szőrű. Philip felvette. Úgy tűnt, nem sérült meg, mert ahogy végigtapogatta a testét törött csontot vagy fájdalmas területet keresve, a kiskutya jókedvűen nyalogatni kezdte az arcát. Arnham felesége vagy barátnője kijött a házból és most ott állt a kapunál. Idősebbnek és vékonyabbnak tűnt, mint amikor legutóbb látta. A napfényben a nő sovány volt, csúnya és középkorú.

– Kiszaladt elém – mondta Philip. – De nem hiszem, hogy megsérült volna.

– Szerintem túl gyorsan hajtott – jegyezte meg a nő hidegen.

– Szerintem pedig nem. – Kezdte unni, hogy olyan dolgokkal vádolják, amelyeket nem követett el. – Óránként húszmérföldes sebességgel hajtottam a nedves út miatt. Tessék, fogja a kutyáját.

– Nem az én kutyám. Miből gondolta, hogy az enyém?

Tényleg, miből? Talán abból, hogy csak ő jött ki az utcára a fékcsikorgás hallatán? Vagy mert gondolatban Arnhamet összekötötte egy kutyával? Az egy kis fekete kutya volt, gondolta, és *azt csak Senta találta ki.* Arnham nem kedveli a kutyákat, és sosem volt kutyája.

– Hallottam az autója fékjét – mondta a nő. – Kijöttem megnézni, mi történt. – Megfordult, felment a lépcsőn, belépett a házba és becsukta maga mögött az ajtót.

Philip, akinek a karjában időközben kényelmesen elfészkelt a kis borzeb, leolvasta a nyakörvén függő kis táblácskát. A kutya neve Whisky volt, H. Spicer tulajdona, aki három házzal lejjebb lakott Mrs. Ripple-től. Philip hazavitte a kutyát, amiért öt fontot ajánlottak fel számára, de ő nem fogadta el.

Amikor visszatért az autójához, arra gondolt, milyen kavarodást okozhat egy hazugság. A tények összekeverednek az igazsággal, és az igazság teljesen eltorzul. Annak alapján, amit Senta mondott, ő feltételezett bizonyos dolgokat. A történet hamisnak bizonyult, a feltételezés azonban megmaradt.

Beszállt az autóba, és ahogy ráadta a gyújtást, ismét felnézett a házra. A lényeg, gondolta, hogy Arnham itt lakik és életben van. Most pedig felejts el mindent és légy boldog!

16. fejezet

– Lehet, hogy csak gyűjti a pénzt és elteszi. Te mit gondolsz? Úgy értem, nincs állása, nem is túl tehetséges szegénykém, és talán azt gondolja, ha sikerül összegyűjtenie egy szép kis összeget…? Nem tudom. Butaságot beszélek?

Philip rávette magát, hogy elmondja az anyjának, mi történt azon az estén, amikor követte Cherylt, de az anyja nem hitte el. Christine tudott róla, hogy Cheryl időnként lop a családtagoktól, és megtanulta nem kint hagyni a pénzét, hacsak nem akarta elveszíteni. Azonban az, hogy a lánya lophat egy boltból, túl sok volt Christine számára. Philip csak azt hitte, hogy lopni látta, mondta. Valójában annak volt szemtanúja, hogy Cheryl visszaszerezte a saját ruhadarabját, amit előző nap véletlenül a boltban felejtett.

– Nem szép tőled, hogy ilyesmivel gyanúsítod a húgodat. – Ennél közelebb sosem jutott a szemrehányáshoz, és a hangja most is kedves volt, nyoma sem volt benne neheztelésnek.

Philip tudta, nincs értelme vitatkozni az anyjával. – Rendben. Lehet, hogy nem jól láttam. De ha tudod, hogy tőled lop, szerinted miért teszi?

Azonban Cheryl célja a lopással meghaladta az anyja képességeit. Olyan volt, mintha Christine agya megállt volna magánál a lopásnál, és azzal egyáltalán nem foglalkozott volna, hogy Cheryl *miért* lop.

Philip felvetése, miszerint italra vagy kábítószerre kell a pénz, nagyon megdöbbentette Christine-t. Más emberek gyereke is belekeveredik a kábítószerezésbe, mondta, de különben két napja

látta Cherylt a fürdőszobában, és nem voltak tűnyomok sem a karján, sem a combján.

– Biztos, hogy észrevetted volna, ha vannak rajta tűszúrások?

Christine bólintott. Azt is tudná, mondta, ha Cheryl inna. Amíg nyaralni voltak, a kis magánszállóban, ahol laktak, néhány vendégnek eltűnt a pénze. Kihívták a rendőrséget, de Cherylt még csak ki sem kérdezték. Christine úgy gondolta, ez tökéletesen bizonyítja Cheryl ártatlanságát. Az, hogy valaki a saját anyjától lop, teljesen más, nem is lopás, hiszen félig-meddig joga van arra a pénzre.

– Tudod Philip, a munkanélküli segély, amit kap, nem valami nagy összeg. – Christine szeme tágra nyílt és szinte könyörgött a lányáért, mintha Philippel szemben kellene megvédenie. – Mondok én valamit – csillant fel Christine szeme. – Beszélek egy ismerősömmel, aki szociális munkás, és tinédzserekkel foglalkozik.

Ez Audrey lesz, gondolta Philip. Befelé haragudott magára, amiért csak nehezen hitte el, hogy az anyja ismerhet valakit, akinek ez a munkája, a barátai közé sorolhat egy ilyen felelősségteljes állást betöltő személyt. – Ezt nagyon jó ötletnek tartom – mondta határozottan. – És elmagyarázhatod, mit láttam. A saját szememmel láttam, és az *lopás* volt. Senkinek nem fogsz segíteni azzal, ha megpróbálod letagadni.

Aznap este otthon akart maradni az anyjával, de Christine egyre csak biztatta, hogy menjen nyugodtan. Philip biztos volt benne, hogy nem csupán önzetlenségről van szó. Egyedül akart maradni a házban. Eltűnődött, vajon Arnham megtartotta-e az ígéretét és felhívta-e az anyját. Lehet, hogy ismét feltűnt Christine életében és az anyja ma estére várja a látogatását. Philip elmosolyodott, amikor Arnhamre gondolt, amint éppen azt meséli Christine-nek, hogyan veszítette el Florát, és közben a szobor mindvégig fent van az emeleten a szekrényben, alig néhány méternyire a fejük fölött.

Hirtelen vágyat érzett, hogy megnézze Florát. A szekrény félhomályából Senta arca nézett rá, és ahogy a lágy, alkonyati fény rávilágított, mintha a szobor elmosolyodott volna. Philip képtelen volt megállni, hogy ne simítson végig Flora hűvös márványarcán. Valóban ellopta Florát? Mert ha igen, akkor ugyanúgy tolvaj, mint Cheryl. Hirtelen különös késztetést érzett, hogy benézzen Cheryl szobájába. Azóta nem járt bent, sőt még be sem nézett, amióta Fee megtalálta a gyűrött koszorúslány ruhát a szekrény aljában. Lenyomta a kilincset és meglepve látta, hogy az ajtó nincs kulcsra zárva. Lassan belépett.

Három tranzisztoros rádió, egy apró képernyőjű hordozható tévé, egy magnó, két hajszárító, valami konyhai robotgép és még több más elektromos felszerelés sorakozott a komódon, és Philip azonnal tudta, hogy lopottak. Az egyik rádión még rajta volt a piros ragasztószalag, amilyennel a boltban árulják. Azon tűnődött, vajon Cheryl hogyan tudta ezeket a nagy darabokat úgy kicsempészni az üzletekből, hogy ne vegyék észre. Kétségbeesés és elszántság szülte képesség, gondolta. Ez a lopott áruk kiállítása olyan volt, mintha valaki ezekbe fektette volna be a pénzét, hogy aztán később készpénzre váltsa… de milyen célból?

A húga bűnöző, de fogalma sem volt, mit tehetne ezzel kapcsolatban. Úgy tűnt, most már nincs más út, csak a tény fatalisztikus elfogadása. Ha szólna a rendőrségnek vagy a szociális munkásoknak, Cheryl ellen vádat emelnének lopás miatt, és mivel a húga volt, nem adhatta át valami külső hatóságnak. Nem tehetett mást, mint hogy reménykedik a lehető legjobban, hátha Christine barátnője valamiféle tanáccsal vagy megoldással szolgál. Becsukta maga mögött az ajtót, és tudta, soha többet nem fog oda bemenni.

Amint odaért a Tarsus utcába aznap este, elmondta Sentának, mit látott. A lány ránézett. A legtöbben, amikor azt mondják, belenéznek valakinek a szemébe, csak az illető egyik szemébe

néznek. Senta egyszerre nézett mind a két szemébe, és ettől mindig kancsított egy kicsit, mintha borzalmasan koncentrálna. Ajka kissé elnyílt, tiszta, zöld szeme csillogott, pupillái egymás felé fordultak.

– Addig nem számít, amíg nem derül ki.

Philip megpróbált nevetni. – Ez nem valami morális szemléletmód.

Senta halálosan komoly volt, és amikor megszólalt, hangja nagyképűen csengett. – Mi azonban nem vetjük alá magunkat a konvencionális erkölcsösségnek, Philip. Végül is abban a fajta erkölcsösségben a legrosszabb dolog, amit valaki tehet az, hogy gyilkosságot követ el. Nem gondolod, hogy képmutató vagy, amikor szegény Cherylt vádolod egy kis lopásért, közben te magad pedig embert öltél?

– Én nem vádolom – mondta Philip azért, hogy mondjon valamit, mivel a gondolatainak nem adhatott hangot: tényleg azt hiszi Senta, hogy ő ölte meg John Crucifert, amikor a saját vallomása csupán kitalált volt? – Csak azt akarom tudni, mit tegyek. Szerinted mit kellene tennem?

Úgy értette, mit tegyen Cheryllel kapcsolatban. Senta azonban nem foglalkozott a húgával, csak kettejükre gondolt. Mosolygott.

– Költözz ide és élj velem.

Kérése megtette a hatását; Philip átmenetileg megfeledkezett Cherylről. – Komolyan gondolod, Senta? Az emeleti lakásban? Tényleg lehetséges?

– Gondoltam, hogy örülni fogsz.

– Persze, hogy örülök. De te… te nem érzed jól magad ott fent. Nem akarom, hogy rosszul érezd magad miattam.

– Philip, el kell mondanom neked valamit. – Philip gyomra azonnal összerándult, amikor meghallotta ezt a mondatot, és idegesen várta a többit. Hirtelen azonban rájött, hogy minden rendben lesz, tudta, miit fog a lány mondani. – Nagyon szeretlek –

duruzsolta Senta. – Sokkal jobban szeretlek, mint azt akkor gondoltam, amikor megismertelek. Hát nem vicces? Tudtam, hogy téged kerestelek és megtaláltalak, de arról fogalmam sem volt, hogy képes leszek ennyire szeretni valakit, ahogyan most téged szeretlek.

Philip átölelte és sokáig a karjában tartotta a lányt. – Senta, te vagy a szerelmem, te vagy az én angyalom.

– Tehát ha veled lehetek, sehol sem érzem rosszul magam. Veled mindenütt boldog vagyok. Boldog vagyok mindaddig, amíg tudom, hogy szeretsz. – Felemelte a fejét és megcsókolta Philipet. – Megkérdeztem Ritát az emeleti lakással kapcsolatban és azt mondta, semmi okát nem látja, amiért ne lakhatnánk ott. Nem kér bérleti díjat. Ez persze azt jelenti, hogy bármikor kihajíthat minket, amikor kedve tartja, mert nem lesz bérleti szerződésünk.

Philipet meglepte Senta szokatlan gyakorlatiassága, az, hogy ilyen dolgokról is tud. A következő pillanatban azonban megértette. Ez azt jelentette, hogy továbbra is támogatni tudja Christine-t, még ha nem is lakik vele. Ezáltal megszabadulhat Christine-től, Cheryltől és a Glenallan Close-tól, méghozzá tisztességes módon.

Hosszú ideje bele sem nézett az újságba. Kerülte az újságokat, ahogyan a tévét és a rádiót is. Talán attól félt, amit ott láthat és hallhat? Maga sem tudta pontosan, mit ért ezalatt. Biztosan nem azt, hogy ha megtudja, nagy erőkkel nyomoznak Joley gyilkosa után, attól kezdve félni fog?

Néha azt képzelte, hogy a Sentának tett vallomását kihallgatta valaki, és most van olyan ember, aki hallotta, amint azt mondja, ő ölte meg John Crucifert. Félig arra számított, hogy Christine egy nap azzal várja, hogy kereste a rendőrség vagy érdeklődtek utána a cég központjában. Ezek a dolgok csak néhány percig aggasztották, mert azonnal rájött, mekkora ostobaság ez az egész. Mikor azonban az Uxbridge-i raktárba ment, hogy megpróbáljon találni egy olyan

márványlapot, amin egyáltalán nincsen repedés, egy motoros rendőr állt az épület előtt. A rendőr egy gyorshajtó adatait jegyezte fel, de Philip egy pillanatig olyan félelmet érzett, aminek semmi köze nem volt a józan észhez.

Az első dolog, amit meghallott, amikor belépett az épületbe, az volt, hogy Roy megbetegedett és Mr. Aldridge „abban a pillanatban látni akarja, amint megérkezik”. Mr. Aldridge a Roseberry Lawn menedzser igazgatója volt.

Philip nem érzett idegességet, ugyanis biztos volt benne, hogy nem csinált semmit, amiért leszidhatnák. Beszállt a liftbe, és amikor belépett az irodába, Mr. Aldridge titkárnője egyenesen beküldte. Philip arra számított, hogy hellyel kínálják. Mostanra olyan optimista gondolatai támadtak, hogy esetleg gratulációban lesz része vagy előléptetik.

Aldridge ült, és hagyta, hogy Philip az asztal túloldalán ácsorogjon. Szemüvege félig lecsúszott az orrán és meglehetősen mogorvának tűnt. Azt akarta közölni Philippel, hogy Olivia Brett panaszkodott a viselkedése miatt, elviselhetetlenül goromba embernek nevezte, és Philip hogyan tudná ezt megmagyarázni?

– Mit mondott, mit csináltam?

– Első kézből hallja a dolgot, remélem, ezzel tisztában van. Felhívott a hölgy és személyesen velem beszélt. Elmondása szerint maga valami gusztustalan megjegyzést tett a zuhanyra, amit beszereltetett a fürdőszobájába, és amikor ő nem nevetett a viccén, maga azt mondta neki, attól tart, hogy nem vesztegethet rá több időt, mert fontosabb dolga van.

– Ez nem igaz – vágta rá Philip hevesen. – Azt gondoltam, nos, a viselkedése alapján azt hittem… teljesen mindegy, hogy én mit hittem. Azonban Olivia Brett volt, aki a megjegyzést tette a zuhanyra, nem én.

– Mindig csodáltam ezt a nőt – mondta Aldrigde. – Amikor a tévében láttam, azt gondoltam, ő a legszebb színésznő, egy igazi angol lady. Ha azt képzeli, egyetlen percig is elhiszem, hogy egy ilyen gyönyörű és kifinomult nő, mint ő, képes lenne elsütni egy ilyen olcsó viccet… legyőzte zavarát és pontosan elmondta, hogyan szólt ez a gusztustalanság… maga ostobább, mint gondoltam. Őszintén szólva nem ostobának tartom magát, hanem hazugnak és alattomosnak. Úgy látom, még mindig nem érti, milyen fontos a Roseberry Lawnnál az ügyfelekkel szembeni udvariasság és tisztelet. Most menjen és soha, ismétlem soha ne adjon többet okot egyetlen ügyfélnek sem a panaszra.

Ez a kis jelenet azért zaklatta fel Philipet annyira, mert álmában sem képzelte, hogy az emberek képesek ilyen gonoszok lenni. Fel nem tételezte volna, hogy egy sikeres, szép, híres és gazdag nő, aki mindent megkaphat, amit csak akar, ilyen aljas bosszút fog állni egy férfin csak azért, mert az a férfi kitért a vele való szeretkezés elől. Nagyon elkeseredett és feketében látta a világot. Ismét beült az autóba és elhajtott Uxbridge-be, ahol átnézett legalább húsz kartondobozba csomagolt márványlapot, amíg végre talált egyet, amelyen nem volt repedés.

Londonba menet vett egy esti lapot. Nem számított rá, hogy bármit is talál benne Joley haláláról, és nagyon meglepődött, amikor egy fényképet látott benne, amelyen búvárok keresik az eszközt a Regent-csatornában, amellyel a rendőrség feltételezése szerint megölték John Crucifert.

– Megkaptam a szerepet! Megkaptam a szerepet! – énekelte Senta és Philip karjába vetette magát. – Annyira örülök, megkaptam a szerepet!

– Milyen szerepet?

– Ma reggel tudtam meg. Felhívott az ügynököm. Az őrült lány szerepe a *Türelmetlenség* című sorozatban.

– Szerepet kaptál egy tévésorozatban, Senta?

– Nem a főszerep, de sokkal érdekesebb. Ez az én igazi nagy lehetőségem. Hatrészes lesz, és én mindegyikben benne leszek, kivéve az elsőt. A rendező azt mondta, lenyűgöző arcom van. Ugye te is örülsz, Philip?

Philip egyszerűen nem hitt neki. Képtelen volt mosolyt erőltetni az arcára, örömet színlelni. A lány egy ideig észre sem vette ezt. Rita hűtőjében, az emeleten, volt egy üveg pezsgője.

– Majd én lehozom – mondta Philip.

Miközben felment a lépcsőn és belépett Rita romlott tejtől bűzlő mocskos konyhájába, azon törte a fejét, hogy mit tegyen. Szálljon szembe a lánnyal, vonja kérdőre a hazugságaiért, vagy éljen vele együtt egy fantáziavilágban, ahol ugyan nem hagyja magát becsapni, de segítségére van a csalónak? Visszament az alagsori szobába, letette az üveget és óvatosan nekilátott lecsavarni a drótot a dugóról. Senta lelkesen tartotta a poharat, és ijedten felsikkantott, amikor a dugó hangos pukkanással kiugrott az üvegből.

– Milyen köszöntőt mondjunk? Tudom már: „Senta Pelhamre, a jövő nagy színészére!”

Philip felemelte a poharát. Nem volt más választása, mint megismételni a lány szavait. – Senta Pelhamre, a jövő nagy színészére! – Szavai nagyon hidegen csengtek a saját fülében.

– Jövő szerdán lesz az olvasópróba.

– Mi az az olvasópróba?

– Minden szereplő leül egy asztalhoz és végigolvassák a forgatókönyvet. Úgy értem, mindenki a saját részét olvassa, de színészkedés nélkül.

– Mi a neve a cégnek, amelyik ezt a sorozatot készíti?

A lány alig néhány másodpercig tétovázott, de tétovázott. – Wardville Pictures. – Lenézett a kezére, amelyben a pezsgővel teli poharat fogta. Feje úgy hajlott előre, mint egy virágé a szárán, és ezüst haja az arcába hullott. – A rendező neve Tina Wendover és a Sohóban lakik, a Berwick utcában.

Nyugodtan beszélt, hűvösen, mintha Philip kérdőre vonta volna. A fiú idegesen észlelte, hogy Senta képes olvasni, legalábbis egy bizonyos pontig, az agyában. Amikor azt mondta, hogy tudnak olvasni egymás gondolataiban, a saját szempontjából igazat mondott. Philip ránézett és pillantása találkozott Sentáéval, aki ismét megpróbált egyszerre nézni mindkét szemébe.

Talán azt akarja elérni, hogy leellenőrizze? Mert tudja, hogy úgysem teszi meg? Könnyebben elfogadná a lány fantáziálását, gondolta Philip, ha saját magát is becsapná, ha ő maga elhinné ezeket a hamis történeteket. A nyugtalanító az volt benne, hogy Senta sem hitte el őket, és gyakran másoktól sem várta el, hogy elhiggyék. A lány újratöltötte a poharaikat, majd anélkül, hogy levette volna a szemét Philipről, megjegyezte: – A rendőrök nem valami okosak, igaz? Veszélyes egy világ, ahol egy fiatal lány világos nappal odamehet valakihez és megölheti, anélkül hogy bárki is megtudná.

Vajon azért csinálja ezt, tűnődött Philip, mert olyan nyilvánvalóan nem hitte el az első történetét? Amikor a lány így beszélt, Philip gyomra mintha süllyedni kezdett volna. Nem talált szavakat.

– Néha arra gondolok, hogy a Tolvajnő esetleg felfigyelhetett rám a házuk előtt azon a két reggelen. Óvatos voltam, de vannak emberek, akik nagyon jó megfigyelők, nem igaz? Tegyük fel, odamennék ismét és Ében megismerne? Megérezné a szagomat és elkezdene nyüszíteni, és akkor mindenki gyanút fogna.

Philip továbbra is hallgatott. Senta folytatta.

– Nagyon korán volt – mondta –, de sokan láttak: az újságosfiú és egy nő egy kisgyerekkel. És amikor felszálltam a metróra, ott is volt valaki, aki nagyon nézett. Azt hiszem azért, mert látta rajtam a vérfoltokat, annak ellenére, hogy piros felsőrészt viseltem. Elvittem a mosodába és kimostam, így most már nem tudom, hogy volt-e rajta folt, vagy sem.

Philip elfordult a lánytól. A tükörben látta mindkettőjüket. Az egyetlen szín a képben… ruhájuk félhomályba veszett, arcuk sápadtan világított… a pezsgő rózsaszínje volt, amit a zöld pohár vérvörösre festett. A lány iránt érzett szerelme, mindazok ellenére, amit mondott, fájdalmasan belemart a szívébe. Csaknem hangosan felnyögött a kíntól, azt siratva, amilyen életük lehetett volna, ha a lány nem ragaszkodik ahhoz, hogy elrontsa.

– Nem félek a rendőrségtől. Különben sem ez az első alkalom. Tudom, hogy sokkal okosabb vagyok náluk. De azért eltűnődtem. Mindketten elkövettük azt a borzalmas dolgot, és még csak nem is gyanakszik senki. Azt hittem, eljönnek hozzám és kérdéseket tesznek fel rólad. Bár még jöhetnek. Ne aggódj, Philip. Biztonságban vagy mellettem, tőlem soha nem tudnak meg semmit.

– Ne beszéljünk erről – nyögte Philip, és magához vonta a lányt.

Az éjszaka borongós volt és furcsán csendes. Az utcák üresek voltak, a forgalom duruzsolása nagyon távolról hallatszott. Talán azért, gondolta Philip, mert most később távozott Sentától, mint máskor. Éjjel egy óra múlt.

Ahogy leért a lépcsőn, ránézett az alagsori szoba ablakára. A fatáblák résnyire nyitva voltak. Be akarta zárni, mielőtt eljött. De senki sem láthatta az utcáról a lányt, amint ott alszik meztelenül a nagy, széles ágyon. Önjelölt őrzőként lehajolt és belesett a nyíláson, de elégedetten nyugtázta, hogy nem lehet látni semmit. Mit értett azalatt Senta, hogy *nem az első alkalom”* Nem kérdezte meg, mert

kellett egy kis idő, hogy a hallottak leülepedjenek benne. Most azonban ismét a felszínre bukkantak. Talán arra gondolt a lány, hogy volt egy előző alkalom is, amikor a rendőrségnek oka lett volna valami borzalmas dologgal vádolni?

A homályos, zöldes lámpafény és az áttetsző ködfátyol miatt a város olyan volt, mintha víz alá süllyedt volna; a házak korallszirtekhez hasonlítottak, a fák tengeri hínárként nyújtogatták az ágaikat valami láthatatlan fény felé. Philip azon kapta magát, hogy óvatosan, puhán lépdel, nehogy megzavarja a szokatlan csendet. Csak amikor beindította az autót… megdöbbentően hangos, oroszlánüvöltéshez hasonló zajjal kelt életre a motor… és befordult a sarkon a Casearea utcába, vette észre, hogy valaki egy papírt dugott az ablaktörlő lapátja alá, amíg ő Sentánál volt. A lapátok, amelyeket azért kapcsolt be, hogy letöröljék a párát az ablakról, szakadt papírfecniket vonszoltak magukkal a nedves szélvédőn. Philip fékezett, megállt és kiszállt az autóból.

A nedves papírt gombóccá gyűrte. Egy szőnyegkiárusításra csalogató hirdetés volt. A temető egyik fájának ágáról jéghideg vízcsepp hullott Philip nyakába, amitől vadul összerázkódott. Bent sötét volt és fehér pára gomolygott a sírok között. Philip megfogta a kaput. A rozsdás vas hideg volt és nedves. A nyakán hideg bizsergés támadt, amely jeges ujjként simított végig a gerincén.

Egy gyertya égett a templom lépcsőjén. Philip mély levegőt vett. A kapu vérfagyasztó nyikorgással kitárult, amely úgy hangzott, mint egy emberi hörgés. Lassú léptekkel elindult a nedves füvön a gyertya sárga fényköre felé.

Valaki feküdt a templom ajtaja mellett, rongyokba és kopott takarókba burkolózva. Az alak megmozdult és Joley arca tűnt fel a fényben, mint egy sírból kiemelkedő kísérteté.

17. fejezet

Vonakodott megtenni. A fondorlat idegen volt a természetétől. A gondolat, hogy valaki másnak adja ki magát, hamis történetet adjon elő, csak hogy információt szerezzen, annyira taszította, hogy valódi rosszullétet érzett, ahányszor csak eszébe jutott. Négy napig halogatta. Most, hogy egyedül volt Roy szobájában, mivel Roy ebédelni ment, a titkárnője pedig Mr. Aldridge levelezését intézte, akinek a titkárnője megbetegedett, olyan alkalom adódott, amit gyávaság lett volna nem kihasználni.

A Joleyval való találkozás volt az, ami arra kényszerítette, hogy lépjen az ügyben. Valamilyen okból, bár most már fogalma sem volt, milyen okból, azonnal elhitte Sentának, hogy Joley és a meggyilkolt John Crucifer egy és ugyanaz a személy. Hitt Sentának és ennek köszönhetően borzalmas érzései támadtak, szinte úgy érezte, ő a felelős Joley haláláért; ha nem is ő ölte meg, de ha másképpen viszonyul a dologhoz, Joley még ma is élne.

Joley pedig élt. Egy hónapos távolléte alatt kórházban volt. Philip sosem gondolta volna, hogy a csavargók élete bármiben is hasonlíthat a hétköznapi emberekéhez, például van orvosuk, és néha, amikor szükség van rá, bekerülnek a tiszteletreméltó, házlakó osztályok világába.

– Meg kell gyógyíttatnom a prosztatámat – mondta Joley, miután üdvözölte Philipet kis fészkében és hellyel kínálta egy újságpapírral kitömött nejlonszatyron. – Az én életformám mellett nem valami kellemes, ha az embernek minden tíz percben pisálnia kell. Különben azt hittem, begolyózok a kórházban.

– Folyton mosdatták, igaz?

– Nem erről van szó, igazgató úr. Nem is annyira a mosdatás, mint inkább az ajtók. Egyszerűen nem bírom, ha becsukják az ajtót. Hatan voltunk egy szobában, öt másik és én, és nappal még csak hagyján, de eljött az éjszaka és becsukták az ajtót. Én izzadok, mint egy disznó, amikor az ajtó be van csukva. Aztán át kellett mennem a lábadozóba, kényszerítettek rá. Nem fog visszamenni a kórházból egyenesen az utcára, mondták. Úgy beszéltek velem, mintha én egy prosti lennék.

Philip adott neki egy ötfontost.

– Nagyon köszönöm, igazgató úr. Maga egy igazi úriember.

Azóta még kétszer találkozott Joleyval, Sentának azonban nem szólt semmit a dologról. Mit mondhatott volna? Vonja felelősségre ismét, amiért hazudott neki? Ráadásul lehet, hogy Senta őszintén hitte, hogy Joley és John Crucifer azonos személy. Most, az irodában, megkérdezte a tudakozótól a Wardwille Pictures számát és őszintén meglepődött, amikor a hang egy igazi telefonszámot mondott be. Mély levegőt vett és tárcsázta a számot.

– Beszélhetnék kérem Tina Wendoverrel?

– Olvasópróbán van – mondta a hang. – Kivel beszélek?

Philip megdöbbent. Senta azt mondta, szerdán olvasópróba lesz, és ma szerda van. A saját nevét mondta be.

– Szeretne beszélni Miss Wendover asszisztensével?

Philip igent mondott, és amikor átkapcsolták egy mellékre, közölte a női hanggal, hogy Senta Pelham ügynökének megbízásából telefonál. Ha jól tudja, mondta, Senta szerepet kapott a *Türelmetlenségben.*

– Igen, valóban így van. – A nő meglepettnek hangzott, csodálkozott rajta, hogy a telefonáló kételkedik ebben, és gyanakodva megkérdezte: – Megmondaná pontosan, hogy kivel beszélek?

Philip azonnal bűntudatot érzett, amiért megkérdőjelezte Senta állítását, és ugyanakkor megdöbbent. Senta történetének megerősítése rögtön más fényben tüntette fel előtte a lányt. Nem csupán új személyként, hanem egy teljesebb, ritkább, okosabb, kifinomultabb Senta képében. Most, ebben a pillanatban is ott van az olvasópróbán, gondolta. Fogalma sem volt, mi történhet ezen a tévésorozat forgatását megelőző szereplőösszejövetelen, de elképzelte a színészeket és színésznőket, akik közül néhányan híresek, ahogy ott ülnek egy hosszú asztalnál, előttük a forgató-könyvvel és felolvassák a saját szövegüket. És Senta is közöttük van, egyike a csapatnak, tudja, hogyan kell viselkedni, mit kell csinálni. Elképzelte a lányt hosszú, fekete szoknyájában, ezüstszürke blúzában, csillogó, ezüst hajával, amint ott ül, egyik oldalán Donald Sindennel, a másik oldalán Miranda Richardsonnal. Philipnek fogalma sem volt, hogy ez a színész és színésznő szerepel-e a sorozatban, de az ő arcuk volt, amely felbukkant lelki szemei előtt.

Senta hirtelen sokkal valóságosabb lett, sokkal inkább hasonlított egy aktív, felelősségteljes emberi lényre, aki a valós világban él, mint korábban valaha. És ezért még jobban szerette. Félelmei elszálltak. Neurotikus gyanakvásnak tűntek, amelyek abban gyökereztek, hogy nem ismerte az olyan embereket, mint Senta, valamint az álmok és képzelet világát, amelyben ezeknek az embereknek szükségszerűen élniük kell a művészetük miatt. Annyira ebben a világban élnek, hogy életük irreálisnak tűnik az olyanok számára, mint ő. Csoda, hogy az igazságot nem olyan körbevágott és kiszáradt valaminek látják, mint ő, hanem homályos és elmosódó szélű foltnak, amely nyitott számtalan fantáziadús magyarázatra?

Amikor aznap este hazaért, hangokat hallott a nappaliból, Christine-ét és egy férfiét. Benyitott és meglátta a látogatót. Gerard Arnham volt.

Arnham már aznap felhívta Christine-t, amikor ő és Philip összetalálkoztak. Christine nem szólt róla. Philip kezdett rájönni, hogy az anyja is tud titoktartó lenni. Christine olyan szép volt és fiatal, hogy bátran kiadhatta volna magát Fee nővérének. Haja frissen szőkített és rakott volt, és Philip kénytelen volt elismerni, hogy mégsem rossz fodrász. Világoskék alapon fehér pöttyös ruhát viselt, szögletes nyakkivágással, szűk derékrésszel és bő szoknyával, azt a fajtát, amit a férfiak mindig kedvelnek, a nők azonban gyakran nem.

Arnham felugrott. – Hogy vagy, Philip? Éppen vacsorázni indulunk, csak szerettelek volna megvárni téged.

Kezet fogtak és Philip azonnal arra a nőre gondolt, aki kijött a házukból és gyorshajtással vádolta. Tudta, figyelmeztetnie kell Christine-t ennek a nőnek a létezésére, és nagyon nem örült a kilátásnak. Pillanatnyilag erre nem volt szükség, de ha akarja sem tudta volna megtenni. Közben eszébe jutott a szekrényében álló Flora.

– Ihatnánk egy pohárka sherryt, Phil – mondta Christine, mintha ez valami rendkívül merész dolog lenne.

Philip behozta a sherryt és a poharakat, majd meglehetősen feszélyezetten beszélgetni kezdtek. Mielőtt Philip megérkezett, Arnham nyilvánvalóan arról tartott beszámolót Christine-nek, hogyan talált rá jelenlegi házára és hogyan költözött el az előzőből. Most folytatta a beszámolót, Christine pedig odaadóan hallgatta. Philip nem figyelt oda. Azon kapta magát, hogy ismét azt latolgatja, milyen férje lenne Arnham Christine-nek. Felmerült benne, hogy a nő, aki a fékcsikorgásra kiszaladt a házból, boldogtalannak látszott. Talán nem jönnek ki jól egymással? Válófélben vannak?

Figyelte az anyját és Arnhamet, ahogy végigmentek a kis utacskán, és amikor Christine visszanézett, intett neki. Arnham autója az utca túloldalán parkolt, ezért nem vette észre, amikor

hazaérkezett. A férfi udvariasan besegítette Christine-t az autóba, és Philipnek az az érzése támadt, ha nyár helyett hideg tél lenne, még egy takarót és térdére terítene. Ismét elképzelte Christine-t Mrs. Arnhamként, amint ott él a chigwelli házban.

Talán a nő, akit látott, Arnham húga volt vagy a házvezetőnője.

Szabadon elköltözhetne itthonról. Bármikor odamehetne a Tarsus utcai ház felső emeletére lakni Sentával. Miközben végighajtott a Shoot-up Hillen, úgy gondolt erre, mint megvalósuló lehetőségre, nem pedig mint elérhetetlen álomra. Cheryl természetesen Christine-nel menne. Ez lenne a legjobb, ami Cheryllel történhetne; ismét lenne apja, és egy sokkal szebb helyre költözne. Eszébe jutott, hogy már régebben is végiggondolta ezeket a dolgokat, amikor Christine megismerkedett Arnhammel, de akkor még minden másképp volt. Az még Senta felbukkanása előtt történt.

Joley ott tanyázott a járdán, süttetve magát a meleg nappal, mint egy öreg kutya. Philip karlendítéssel üdvözölte, és Joley válaszképpen felemelte a hüvelykujját. Hőhullám közeledett, lehetett érezni a levegőben, az este mozdulatlanságában, a lemenő nap arany fényében. És Philip tudta, amint belépett a házba, és meghallotta a keringő hangjait, hogy a dolgok visszatértek a régi mederbe, leírtak egy teljes kört, és ismét jól alakulnak. Nem, még ennél is több… tökéletesen alakulnak, amely a tévedések tisztázódásának köszönhető. Lent, az alagsori szobában Senta várt rá, az ő tisztességes, álmodozó szerelme. Christine visszakapta Arnhamet. Joley ott ült a helyén. Az időjárás is kijavult.

A hőség egyszerre volt borzalmas és csodálatos. Kellemes lett volna a tengerparton, ahol Philip nagyon szeretett volna lenni Sentával

együtt. Londonban a meleg bűzt és verejtékezést eredményezett. Senta alagsori szobájában azonban hűvös volt. Közönséges meleg időben a szoba fülledt volt, hidegben pedig nagyon hideg. Most a lány kinyitott néhány ablakot a ház végében, amelyekről Philip nem is tudott, és így állandó kellemes huzat járta a földalatti helyiségeket.

London rövid időre igazi európai várossá vált; járdáit elborították a kávéházak kitelepített fonott asztalai és székei. Philip szerette volna a szabadban tölteni estéiket. Imádta, ha Sentával látták, és élvezte a férfiak irigy pillantásait. Kézen fogva sétálni Hampstead vagy Highgate utcáin, a többi fiatal között, számára a legkívánatosabb időtöltésnek tűnt… természetesen azzal a feltétellel, ha korán visszatérnek a Tarsus utcába. És bár a lány valószínűleg szívesebben maradt volna otthon, beleegyezett az esti sétákba.

A forróság negyedik napján, amikor még csak jele sem volt, hogy az időjárás változna, délután elhajtott Chigwellbe. Mrs. Ripple új márványlapja megérkezett, és amennyire Philip látta, tökéletes darab volt, túl sima és hibátlan, hogy igazinak tűnjön. Úgy döntött, személyesen viszi el Mrs. Ripple-nek, jóváhagyását kéri, majd biztosítja a hölgyet, hogy még a héten kijön valaki, aki kicseréli az öltözőasztalka lapját. Hétfő volt.

Senta és ő nagyon boldogok voltak a hétvége folyamán. Anélkül természetesen, hogy elárulta volna, leellenőrizte, Philip gratulált a lánynak a szerepéhez, aki boldogan válaszolgatott Philip meglehetősen naiv kérdéseire. Megmutatta, hogyan akarja játszani a szerepét. Kissé elváltoztatta a hangját, az arcát, és néhány percre egy teljesen más személyiséggé változott. Már most kívülről tudta minden szövegét. Philip már most érezte a hatalmas büszkeség előszelét, amit tudta, akkor fog érezni, amikor meglátja a lányt a tévé képernyőjén. Érzelmei csaknem megfojtották.

Péntek estétől kezdve egészen hétfő reggelig együtt voltak. Szombaton felmerült a gondolat, hogy felmennek az emeleti lakásba és nekilátnak takarítani, de túl meleg volt. Mindketten egyetértettek abban, hogy lesz még elég idejük takarítani, amikor ismét lehűl a levegő. A munkálatok megkezdése várhat a következő péntekig.

Többezer ember járt a napfényes utcákon a hőségben, de Philip meg sem látta őket. Árnyékok voltak vagy kísértetek, alig valóságosak. Csak azért voltak, hogy az erős kontrasztnak köszönhetően sokkal szebbé, valóságosabbá tegyék Sentát. Minden félreértés tisztázódott, minden veszekedés elmúlt, a halálról és erőszakról szóló beszéd elolvadt a napfényben és az élet nyugodt ritmusában. Kerthelyiségekben vagy a Heath füvén ettek és sok bort ittak. Kézen fogva visszasétáltak az autóhoz, hazahajtottak a Tarsus utcába, amely fehéren és porosan nyújtózott a hőségben, és az alagsori szoba hűvösében bebújtak az ágyba. Philip úgy érezte, Senta kezd kigyógyulni agorafóbiájából. Nagyon kevés rábeszélés kellett csak, hogy kicsalja a szabadba, a napfényes délutánba és a langyos estébe.

– Gondold csak el – mondta Senta –, egy hét múlva talán már állandóan együtt lehetünk.

– Nos, ha nem is egy hét múlva, de hamarosan.

– Nem halogatjuk sokáig; pénteken nekilátunk a takarításnak. Első lépésként talán felvihetnénk az ágyat. Kérjem meg Ritát, hogy szóljon annak a szörnyű Mike-nak, és hívja el segíteni? Egyetlen dolog van, amiben szeretném, ha előbb segítnél, de az nem tart sokáig és aztán tényleg nekiláthatunk eltervezni, hogy fog kinézni a lakásunk. Olyan boldog vagyok, Philip, még sosem voltam ilyen boldog!

A hétvége során Senta egyszer sem fantáziáit. Egyetlen hihetetlen történetet sem mondott el a múltjából vagy a jelenéből.

Egyfajta ördögűzés történt, gondolta Philip. Senta megtisztult az igazság elferdítésének vágyától. Nagyon szerette volna azt hinni, hogy az egymás iránt érzett szerelmük változtatta meg a lányt. Már a valóság is elégséges volt.

Miközben egy forgalmi dugó közepén ült Chigwell felé menet, Philip gyengéden gondolt Sentára. A lány az ágyban feküdt, az ablaktáblák félig be voltak hajtva, és a kora reggeli szellő, amely később elült, kellemesen bejárta a szobát. A napfény megvilágította az ágyat, de kerülte a lány arcát és szemét, erről Philip maga gondoskodott. Senta néhány percre felébredt és a karját nyújtotta felé. Most még annál is nehezebb volt otthagyni, mint máskor, mert a lány szorosan ölelte, csókolta és nem akarta elengedni.

Olyan hosszú kocsisor állt az A12-es letérő előtt, hogy Philip arra gondolt, okosabb lenne visszafordulni, ha alkalom adódik. Később eltűnődött, mennyiben alakult volna másképp az élete, ha megteszi. Talán nem sokban. Néhány napig még tartott volna a boldogság, a meleggel és a napsütéssel együtt, de hamar elmúlt volna. A dolgok természetéből kifolyólag nem létezett menekülés számára. Ha visszafordul, nem történt volna más, mint hogy az önámítás és a rejtélyesen hamis feltételezések illúzióbuborékja nem aznap délután, hanem valamivel később pukkan szét.

Nem fordult vissza. Inge háta nedves volt az izzadtságtól és hozzáragadt az ülés támlájához. Amennyire tudta, fél mérföldnyire egy autó motorja túlmelegedett és elforrt a hűtővize. Ez okozta a hatalmas dugót. Örült, hogy nem mondott pontos időpontot Mrs. Ripple-nek, csak annyit, hogy valamikor a délután közepén érkezik.

Húsz perccel később elhaladt a belső sávban álló lerobbant autó mellett, amelynek felhajtott motorháztetője alól sűrű gőzfelhő gomolygott. Amikor bekanyarodott Mrs. Ripple utcájába, a márványlap leesett a hátsó ülésről, és Philip egy pillanatig iszonyú rémületet érzett, attól félve, hogy eltört vagy megrepedt. Megállt a

ház előtt és amikor látta, hogy a márványlapnak nem történt baja, a megkönnyebbüléstől friss verejték ütközött ki a homlokán. Az úttesten olvadozott a kátrány, és az utca végében vakítóan fényes tócsa délibábja remegett. Kirángatta a kartondobozba csomagolt márványlapot az autóból és elindult a ház felé.

Alig lépett be a kapun, kinyílt Mrs. Ripple ajtaja és egy nő lépett ki rajta egy kis, fekete kutyával, amit pórázon vezetett. Megállt a lépcsőn, mint az olyan emberek, akik hosszúra nyújtják távozásukat. A nő Gerard Arnham barátnője, felesége, húga, házvezetőnője vagy akármije volt. Az ajtóban Mrs. Ripple állt, és mellette a göndör hajú, pávakék ruhás Pearl. Csak éppen ma ez a ruha rózsaszín volt és ujjatlan. Mrs. Ripple vállpántos ruhát viselt, amely látni engedte ráncos karját és napégette vállát.

Philip nem tudta, a nő és a kutya látványa miért okozott számára ilyen megdöbbenést. Megtántorodott, elkapta a kerítés rácsát és addig szorította, amíg a fém bele nem vágott a tenyerébe. A doboz súlya hirtelen egy másik márványtárgyat juttatott az eszébe, mégpedig Florát, amit Arnham kertjéből lopott el, amikor a férfi még a Buchurst Hillen lakott.

Amíg Arnham nője elhaladt Philip mellett, a kis fekete kutya megszaglászta a bokáját. Úgy tűnt, a nő nem ismeri fel Philipet. Sólyomszerű arca feszült volt, szeme alatt sötét karikák ültek, homlokára mély ráncok vésődtek. Olyan volt, mintha a hőség kiszárította, fizikailag kimerítette volna. Philip akarata ellenére meredten bámulta a maga elé meredő nőt, aki kilépett a kapun és gépiesen balra fordult.

– Tehát megérkezett – mondta Mrs. Ripple. Ez volt a legkedvesebb üdvözlés, amit Philip valaha kapott tőle. Pearl merev mosolyt villantott rá, anélkül hogy szétnyitotta volna vörösre rúzsozott száját.

Philip gépiesen kibontotta a kartondobozt és kitette a márványlapot Mrs. Ripple kanapéjára. Rájött, a kutya volt, ami megdöbbentette, pontosabban a kutya *fajtája.* Szerette volna megkérdezni Mrs. Ripple-től, ki volt ez a nő, pedig már magától is tudta. A Tolvaj nő volt a kutyájával, Ében- nel.

– Nos, azt hiszem, ez azért már haladás – jegyezte meg Mrs. Ripple.

Pearl végighúzta vörös körmű ujját a márványlapon. – Legalább nem fog a szappan és még ki tudja micsoda beülni a repedésekbe. Képzeld el azt a másikat, mi minden rakódhatott volna le benne. Még rágondolni is szörnyű!

– Ezek nem gondolnak rá, Pearl. Tudod, ezeket férfiak tervezik. Biztosan más lenne minden, ha a nőknek is lenne beleszólása az ilyen dolgokba.

Philip szerette volna közölni vele, hogy ezt a öltözőasztal-sorozatot nők tervezték. Illetve egykor szerette volna közölni. Most azonban az agya teljesen kiürült és nem volt benne más, csak a kis fekete kutya, amit Senta Ébennek nevezett el. Szinte hallotta, ahogy a kutya ott nyüszít halott gazdája lábánál.

– Nos, ha elégedett a márványlappal – hallotta Philip a saját hangját –, akkor felviszem magának. A szerelő a hét vége előtt kijön önhöz és kicseréli.

– Észrevetted, Pearl, hogy ezek az emberek mindig ugyanúgy beszélnek? A hét eleje szerda délelőttöt jelent, a *hét vége előtt* pedig péntek délutánt.

Philip alig hallotta Mrs. Ripple kotyogását. Felvitte a márványlapot az emeletre. Olyan súlyosnak érezte, mint egy öregember. Az új fürdőszobában odament a virágmintás, osztrák függönnyel felszerelt ablakhoz és megkereste Arnham házának a hátulját. A galagonyabokor, amely amikor először látta, virágban állt, most zöldből rozsdavörös színre változó bogyókkal volt teli.

Alatta, Flora helyén, egy Cupido szobor állt, íjjal és nyílvesszővel. De még valamit észrevett a kerttel kapcsolatban, ami nagyon meglepte. Hetek óta senki sem gondozta. Nem nyírták le a füvet, nem gyomlálták ki a virágágyakat, nem vágták le az elszáradt ágakat. A fű csaknem térdig ért, sárga és fehér virágú gazok tarkították.

A ház oldala felől előbukkant a fekete kiskutya, majd eltűnt a magas fűben, ahogyan egy vadállat a bozótosban. Ében, gondolta Philip, Ében. Elfordult és kilépett a fürdőszobából. Bár félelme pánikkal volt határos, meg kellett tudnia az igazságot. Ha szükséges, gondolta, megkérdezi. Jelenlegi csaknem bizonyosságában, amely azért még mindig bizonytalanság volt, elképzelhetetlennek tartotta, hogy beüljön az autóba, hazamenjen, és magával vigye a kétséget, amely patkányként marcangolná a lelkét. Szinte már érezte a fájdalmát.

Nem kellett megkérdeznie. Megállt a lépcső tetején, megkapaszkodott a korlátban, és hallgatta a lentről kiszűrődő hangokat. A nappali ajtaja nyitva volt és hallotta, amint Mrs. Ripple azt mondja: – Tudod ki volt ez?

– Kire gondolsz?

– Az a nő a kutyával, aki bejött, hogy megkérdezze, nem tudok-e valakit, aki rendben tartaná a kertjét.

– Nem jegyeztem meg a nevét.

– A neve Myerson. Myerson. Az igazat megvallva, nem szeretem a kutyákat, és ha valaki másról van szó, be sem engedtem volna a házamba. Csodálkozom, hogy a név nem mond neked semmit. A férjét meggyilkolták… mikor is? Egy hónapja? Öt hete?

– Meggyilkolták? – csodálkozott Pearl. – Hogy hívták pontosan?

– Harold Myerson.

– Lehet, hogy említetted a leveledben. Sosem olvasom el az ilyen híreket az újságban. Kerülöm az ilyesmit. Lehet, hogy gyávának tartasz, de gyűlölöm a gyilkosságokat.

– A Hainault erdőben ölték meg – mondta Mrs. Ripple. – Egy gyönyörű, napfényes vasárnap reggel. Szíven szúrták, miközben azt a kutyát sétáltatta.

18. fejezet

Senta az ágyon ült, Philip a fonott székben. Korábban nyitva volt az ablak, de Philip félelemből bezárta. Volt a szoba, ott voltak ők ketten és a nagy tükör, amely homályosan és zöldes árnyalatban mutatta a szobát.

– Mondtam, hogy megöltem, Philip. Újra és újra elmondtam, hogyan szúrtam le az üvegtőrömmel.

Philip képtelen volt megszólalni. Érkezésekor is csak azt a néhány szót tudta kipréselni magából, amellyel az igazságot követelte a lánytól. Senta nyugodtabb és józanabb volt, mint valaha. Sőt mintha szórakoztatta volna Philip állapota.

– Most már tudom, hogy nem azt öltem meg, akit kellett volna. De te mondtad, hogy Gerard Arnham abban a házban lakik! Megmutattad a házat. Elhajtottunk mellette és te rámutattál, és azt mondtad, ott lakik Gerard Arnham. Be kell látnod, Philip, te vagy az, aki hibát követett el, nem pedig én.

Úgy beszélt, mintha Philip azért lenne felindulva, mert ő nem a megfelelő áldozatot választotta. Philip a tenyerébe temette az arcát. Csak ült ott, és érezte, amint verejtékcseppek ütköznek ki a homlokán az ujjai között. Amikor Senta apró kezével megfogta a karját, Philip egész testében összerándult, mintha csupasz bőréhez égő gyufát tartottak volna.

– Valójában nem számít, Philip – hallotta a lány kedves, lágy hangját. – Teljesen mindegy, kit öltem meg. A lényeg az volt, hogy megöljek valakit és ezzel bebizonyítsam az irántad érzett szerelmemet. Úgy értem… ha nem bánod, hogy ilyet mondok… ez nem egy olyan öreg csavargó volt, mint az a hogyishívják? Joley, akit

te megöltél, igaz? Te is hibát követtél el. – A lány torkából halk, gurgulázó nevetés tört fel. – Mindegy – mondta –, legközelebb óvatosabbak leszünk, és gondosabban választjuk meg az áldozatot.

Philip felugrott és mielőtt meggondolhatta volna, a lányra vetette magát. Megragadta a vállát és vadul rázni kezdte, valósággal belepréselve a matracba törékeny, madárcsontú testét. Senta nem védekezett. Megadta magát Philipnek, csak néha halkan felnyögött. Amikor a fiú ütni kezdte, kezével eltakarta az arcát.

A holdköves ezüstgyűrű látványa, amit tőle kapott, megállította Philipet. Ez és a lány arca, amit erőtlenül védett az ütéseitől, valósággal megdermesztette. Olyan ember volt, aki gyűlölte az erőszakot, és el sem tudta volna képzelni magáról, hogy ilyet képes tenni. Még az erőszakról való beszéd is sértette, és a gondolatát az aljasság forrásának tartotta.

Fentről a Rosenkavalier *Nagy Keringőjének* édesbús hangjai szűrődtek le a mennyezeten keresztül. Philip gyűlölte magát. Az ágyra zuhant, képtelen volt gondolkodni és a legszívesebben meghalt volna.

Egy idő után Senta felült. A szemét törölgette. Valamiképp megsérült az arca, és most egy vékony vércsík csordogált végig rajta az álla felé. Akkor történt, amikor védte az arcát, és a gyűrű holdköve belenyomódott a bőrébe. Véres lett az ujja és amikor meglátta, az arca megrándult. Négykézlábra emelkedett és belenézett a tükörbe.

– Sajnálom, hogy megütöttelek – mondta Philip. – Teljesen elvesztettem a fejemet.

– Semmi baj. Nem számít.

– Dehogynem. Nem lett volna szabad megütnöm téged.

– Megüthetsz, ha akarsz. Azt tehetsz velem, amihez csak kedved van. Szeretlek.

Philip elképedve meredt a lányra. Döbbenete oly mérhetetlen volt, hogy egyfajta eszméletlenségbe taszította. Tehetetlenül nézte a lányt és hallgatta azokat a lehetetlen összefüggésben elhangzott szavakat. Senta arca ellágyult a szerelemtől, vonásai valósággal elfolytak. A vércsík megtörte az ezüstös-fehér tökéletességet, és emberivé tette. Túlságosan emberivé.

– Tehát minden igaz volt? – kérdezte Philip rekedten.

Senta bólintott. Meglepettnek látszott, de gyermeki módon. – Hát persze, hogy igaz volt.

– Az is, hogy követted és odamentél hozzá azzal, hogy valami belement a szemedbe… az is igaz volt? – Alig tudta kimondani a szavakat, de mégis kipréselte magából: – És az is, hogy szíven szúrtad?

– Megmondtam. Természetesen igaz volt. Nem tudtam, hogy kételkedsz bennem, Philip. Azt hittem, bízol bennem.

A félelem, hitetlenkedés és pánik lázában Chigwellből egyenesen a lányhoz hajtott. Nem ment be a központba, nem járt otthon, így meglehetősen korán érkezett. Ez volt az első alkalom, hogy látta a lányt hazaérni az alagsori szoba ablakából. Senta mosolya azonnal lehervadt, amikor megpillantotta Philip arcát.

Nem hozott bort és nem hozott ennivalót. Az ő világa összedőlt, legalábbis úgy érezte, amikor lefelé ment az alagsorba vezető lépcsőn. Soha többé nem fog sem enni, sem inni. Senta, miután válaszolt minden kérdésére és megerősített mindent, és ő már nem talált több szót, megkérdezte: – Nem iszunk egy kis bort? Én szeretnék. Elmennél hozni egy üveggel, Philip?

Kint az utcán ő üldözött volt. Új érzés volt számára. Idefelé jövet végig félt, de csak attól, amit hallani fog, amit a lány tekintete és szavai megerősítenek. Most, hogy már biztosan tudta, úgy érezte, követik. A hétvége előtt elért egy olyan pontra, amikor már szinte semmit nem hitt el, amit Senta mondott, egészen addig, amíg külső

személyek meg nem erősítették. Megbizonyosodott afelől, hogy Senta valóban szerepet kapott egy tévésorozatban, és akkor boldog volt, megkönnyebbült. Furcsamód most, hogy a lehető leghihetetlenebb dolgot állította a lány, kételkedés nélkül hitt neki. Kétségeknek többé nem volt helye.

Philip két üveg olcsó fehérbort vett, de még vissza sem ért vele, már tudta, egyetlen kortyot sem ihat belőle. Józannak kell maradnia. A felejtés nem neki való, még kevésbé a felületesen eufórikus hangulat, amelyet néha a borivás eredményezett, amikor a szex átcsúszott valami hajnali álomhoz hasonló kábulatba. Ahogy visszaért a szobába, az emelet poros forróságából a föld alatti félhomályos hűvösbe, a tények, az igazság ismét teljes erővel mellbe vágták; Senta hidegvérrel meggyilkolt egy védtelen idegent. Philip hitetlenkedve suttogta maga elé: – Ez lehetetlen, nem, ez nem lehet…

Senta mohón inni kezdte a bort. Philip fogta a poharát, kiment a fürdőszobába, kiöntötte a bort a lefolyóba és vizet engedett bele. A pohár zöld fala miatt lehetetlen volt megállapítani, hogy bor vagy víz van benne. A lány megfogta a karját. – Maradj itt velem éjszakára. Ne menj haza.

Philip elkeseredetten ránézett és mintha hangosan gondolkodott volna. – Nem hiszem, hogy haza tudnék menni. Úgy érzem, képtelen lennék elhagyni ezt a szobát, képtelen lennék más embereket látni. Csak veled lehetek. Lehetetlenné tetted számomra, hogy más emberekkel érintkezzem.

A lány ennek láthatóan örült. Philipnek egy pillanatra az az érzése támadt, hogy ezzel az egésszel pontosan ez volt a célja. El akarta választani kettőjüket a világ többi részétől. Ismét látta az őrületet a lány arcában, távolba révedő tekintetében, közönyös viselkedésében. Flora arca volt. Ugyanez a kifejezés ült a márványarcon, amikor egy élettel ezelőtt a szobor Arnham

virágágyásában hevert. Ez alkalommal nem próbálta megmagyarázni a lány tébolyodottságát, ahogyan korábban tette. Ha őrült, nem tehet róla. Ha őrült, akkor képtelen irányítani a tetteit.

Philip magához ölelte. Borzalmas volt, de semmi élvezetet nem talált az ölelésben. Olyan volt, mintha valami rothadó tárgyat vagy szeméttel teli zsákot tartana a karjában. Csaknem elhányta magát. És ekkor elöntötte a szánalom, és sírni kezdett magáért és a lányért. Homlokát Senta vállára ejtette, száját a lány nyakához nyomta.

Senta megsimogatta a haját. – Szegény Philip – suttogta. – Szegény Philip, ne légy szomorú, nem szabad szomorúnak lenned…

Philip egyedül volt a házban. A nappali ablakában ült és a lemenő nap fényét figyelte az utcán. A Glenallan Close ilyenkor halványpiros derengésben fürdőzött, és ennél szebb talán sosem volt.

Egy nap és egy éjszaka telt el csaknem állandó szenvedésben, amiről szinte hihetetlen volt, hogy két ember képes volt kibírni. Az természetesen nem volt kérdéses, hogy másnap nem megy dolgozni. Azután az álmatlan éjszaka után, a hosszú, lassan vánszorgó órák alatt, amikor Senta néha elaludt, majd amikor felébredt, könyörgött neki, hogy szeretkezzen vele, egyszer még le is térdelt előtte… ezek után reggel nyolckor felment a telefonhoz és felhívta Royt otthon. Nem kellett a rekedtséget, kiszáradt torkot szimulálnia, mert mindez már megvolt, a borzalmas éjszakai órák eredményeképpen.

És a nap felbukkanásával újra elkezdődött. Az éjszaka folyamán sem ajtót, sem ablakot nem nyitottak, és a hőség úgy nőtt, mint egy sütőben. Senta, aki aludt, amíg Philip vissza nem tért, felébredt és sírni kezdett. Szerette volna ismét megütni, hogy véget vessen ennek az értelmetlen nyüszítésnek, de gyorsan összekulcsolta a két kezét. Kezdte megtanulni az erőszakot, amely eddig oly idegen volt tőle, ahogyan azt is, hogy mindenki képes csaknem mindenre.

– Hagyd abba – mondta. – Abba kell hagynod a sírást. Beszélnünk kell. El kell döntenünk, hogy mit tegyünk.

– Mit tehetnénk, amikor te már nem szeretsz engem?

Senta arca duzzadt volt a sírástól, mintha a könnyek feláztatták volna a bőrét, és mindkét oldalon nedves hajtincsek tapadtak rá.

Philipnek hirtelen egy gondolat villant az eszébe. – Senta, meg kell mondanod az igazságot. Mostantól kezdve csak az igazságot mondhatod, semmi mást.

A lány bólintott. Philip érezte, hogy csak őt próbálja nyugtatni, mindenbe beleegyezik, csak hogy elkerülje a további bajt. A szeme zöldebb és élesebb, ugyanakkor gyanakvóbb lett a duzzadt szemhéjak alatt.

– Mit értettél azalatt, hogy ez nem az első alkalom volt? Ezt akkor mondtad, amikor a rendőrségről beszéltél. Mit akartál ezzel mondani?

Pillanatnyi csend támadt, amíg a lány Philipről a tükörre, majd ismét Philipre nézett. A hangja ártatlanul csengett, amivel őt akarta levenni a lábáról.

– Úgy értem, hogy már megöltem valaki mást is. Volt ez a barátom, Martin, Martin Hunt… ezt már mondtam neked. Mondtam, hogy volt előtted valaki. Azt hittem, ő az igazi. Ez még azelőtt volt, hogy megismertelek volna téged. Jóval azelőtt. Ugye nem bánod, Philip? Nem bánod? Ha tudtam volna, soha a közelébe sem megyek, egyetlen szót sem váltok vele, ha tudtam volna, hogy találkozom veled.

Philip megrázta a fejét. Erőtlen, hatástalan tiltakozás volt valamivel szemben, amit maga sem értett, csak annyit tudott, hogy borzalmas. – Mi van vele?

Válasz helyett a lány közelebb araszolt hozzá, de nem részesült szíves fogadtatásban. – Ugye megvédesz és szeretni fogsz, Philip? Ugye?

A kérdés halálosan megrémítette, mert nem tudta rá a választ. Fogalma sem volt, mit kellene mondania. Nem tudta, mitől fél jobban, a törvénytől és a hatóságoktól, vagy a lánytól. Számára, mint férfinak, fontos volt, hogy egyiktől se féljen. Kényszerítette magát, hogy átölelje és magához vonja Sentát.

– Féltékeny voltam – folytatta Senta elfúló hangon. – Ha valaha találnál egy másik lányt, Philip, én megölném. Téged nem bántanálak, de őt megölném.

Nem mondott többet, és Philip félt tovább erőltetni a dolgot. Gépiesen ölelte a lányt. Karja kapoccsá változott, amely elég erős volt, hogy megtartson egy másik embert. Úgy fogta a lányt, mint Florát, amikor Arnham házának kertjéből hazavitte. Senta élettelen és nehéz volt, mint a kő.

Később elment és vett némi ennivalót. Készített kávét és belediktált a lányba egy csészével. Lépteket hallottak fentről, majd a bejárati ajtó csapódását, és amikor Philip kinézett az ablakon, Ritát és Jacopót látta bőröndökkel a metróállomás felé tartani. Senta felment, és amikor visszajött, azt mondta, bevett kettőt Rita altatójából. Philip megbizonyosodott róla, hogy nincsen bor a szobában, aztán amint a lány elaludt, otthagyta. Tudta, most órákig aludni fog, és este vissza akart jönni.

Valaki mély karcolást ejtett autója oldalán, amelyet mintha egy rozsdás szöggel csináltak volna, ami ott hevert a motorháztetőn. Joley nem volt a közelben, és a Casearea Grove-on sem, de ahogy végighajtott a Tyre utcában, Philip megpillantotta az öregembert a Teréz Anya szegénykonyha előtt. Odabólintott neki, de nem mosolygott és nem integetett. Rájött, hogy a mély sokk megbénítja a mozdulatait, saját maga ellen fordítja a testét, és teljesen lefoglalja az agyát. Nem lenne szabad vezetnie, gondolta. Semmivel sem volt jobb állapotban, mintha jól beivott volna.

A Glenallan Close-i ház üres volt, csak Hardy volt otthon. A kiskutya nagyon megörült Philipnek, felugrált rá és nyalogatta a kezét. Philip talált szeletelt kenyeret a kenyértartóban, káposztasalátát és kolbászt a hűtőben, de mindent visszatett a helyére. Talán majd egy nap, amikor nem érzi a hatalmas gombócot a torkában, ismét fog tudni enni. A nappali ablakában állt, nézte a naplementét, és furcsán valószerűtlennek érezte a gyöngyházfényű, rózsaszín égboltot, amely egy másik világ háttérfüggönye volt, mint amiben ilyen dolgok történnek. Erős sóvárgást érzett, hátha nem igaz az egész, hátha csak álmodta, és mindjárt felébred.

Egy autó gurult be a képbe és megállt a ház előtt. Philip első gondolata az volt, hogy a rendőrség. Arnham Jaguárja volt. Arnham és Christine szálltak ki belőle. Christine egyik kezében nagy csokor virág volt, a másikban kosár, benne málna. Hardy meghallotta Christine hangját és kiszaladt az ajtón.

Az anyját megfogta a nap. Bőre szép barnáspiros volt.

– Kirándulni voltunk – újságolta Philipnek. – Gerard szabadnapot vett ki és elmentünk az Epping erdőbe. Jaj, nagyon szép volt! Az ott már igazi vidék.

Egy másik világ. Philip azon tűnődött, vajon az arca tükrözi-e azt az elkeseredést, amit érez. Arnham erősen napbarnított volt, amitől még inkább olaszos vagy görögös volt a kinézete. A fehér inget, amit viselt, csaknem a hasáig kigombolta, mint egy fiatal férfi, és alul farmer volt rajta. – Hogy vagy, Philip? Messziről látom, hogy ma nem a megfelelő helyen voltál.

Mostantól kezdve sosem lesz a megfelelő helyen, gondolta Philip. Nem is próbálva szépíteni a dolgot, egyenesen rákérdezett: – Most hol lakik?

– Még mindig a Buckhurst Hillen, csak a High Road másik oldalán. Nem költöztem messzire.

Christine, aki közben hozott egy vízzel teli vázát, és most a szegfűit rendezgette, a maga ártatlan, elbűvölő, meggondolatlan módján megjegyezte: – Tudod, Philip, nagyon szerettem volna látni Gerard házát, és ott jártunk a közelben. Tudom, hogy túl kíváncsi vagyok, de nagyon szeretek új otthonokat látni. Gerard azonban nem volt hajlandó elvinni a házába. Azt mondta, nincs olyan állapotban, hogy megmutathatná nekem. Alaposan ki kell takarítania, mondta, mielőtt megengedi, hogy betegyem oda a lábam.

Philip tétovázott, majd hidegen azt mondta: – Azt hiszem, az igazság az, nem akarta, hogy megtudd, megszabadult Florától.

Síri csend támadt a szobában. Arnham a haja tövéig elvörösödött. Az ütés talált. Philip valójában nem hitte, hogy Arnham ezért nem akarta elvinni a házába Christine-t, de most már látta, hogy akaratlanul is eltalálta. Kezében négy vagy öt szál szegfűvel, amelyeket pontosan úgy tartott most, mint Flora, Christine lassan Arnham felé fordult.

– Valóban, Gerard? Tényleg megszabadultál Florától?

– Sajnálom – nyögte Arnham. – Borzasztóan sajnálom. Én nem akartam. Philip igazat mondott. Ezért nem akartalak hazavinni. A kertem kicsi és te biztosan megkérdezted volna, hová lett a szobor. Nagyon sajnálom.

– Ha nem tetszett, nyugodtan megmondhattad volna. – Philip nem gondolta, hogy az anyja ilyen dühös is tud lenni. – Ha megmondod, akkor visszahoztuk volna.

– Christine, higgyél nekem. Tetszett a szobor és meg akartam tartani. Kérlek, ne nézz így rám!

– Eladta egy chigwelli házaspárnak. – Philip nem emlékezett, hogy valaha is vádlón beszélt volna valakiről. Ez valami új, keserű íz volt, ami jól esett a szájának. – Kérdezd csak meg! Eladta egy Myerson nevű chigwelli házaspárnak.

– Nem adtam el!

– Akkor nekik ajándékozta.

– Nem így történt. Véletlen volt. Ahogy tudjátok, elutaztam Amerikába egy hónapra, és azalatt volt a ház minden ingóság árverése, amíg én távol voltam. A szobrot nem lett volna szabad eladniuk, meghagytam, mielőtt elutaztam, de valami keveredés volt, és végül mégis eladták. – Arnham dühösen nézett Philipre. – Ki voltam kelve magamból, amikor megtudtam. Mindent megtettem, hogy visszaszerezzem, és sikerült is lenyomoznom a kereskedőig, aki megvette. Csak éppen akkorra már eladta valakinek, aki készpénzben fizetett érte.

– Az igazság az, hogy ezért nem jelentkeztem nálad, Christine. Most már elmondhatom az egészet. Akkor akartam, amikor a fiad már nem hallja, de mivel itt van…

Régebben Philip azonnal elhagyta volna a szobát, de most nem látta be, miért kellene távoznia.

– Látni szerettelek volna – mondta Arnham. – Nagyon szerettelek volna látni, de képtelen lettem volna elmondani, mi történt Florával. Féltem. Egy ideig azt hittem, sikerül visszaszereznem, de mégsem sikerült. Közben új helyre költöztem, és ekkor már több hónap telt el, és azt gondoltam, most már nem hívhatlak fel, túl késő. Ráadásul továbbra is úgy éreztem, nem tudom megmagyarázni a szoborral történteket. Amikor találkoztam a fiaddal a Baker Streeten, rádöbbentem, mennyire… hiányzol. – Arnham Philipre nézett. Tekintetéből sütött a neheztelés, durva vonású latin arca lilás árnyalatot öltött. – Látni akartalak – mondta Christine-nek szemrehányóan. – Szerettem volna kapcsolatba lépni veled, és meg is tettem, de mindvégig aggódtam a szobor miatt. Arra gondoltam, azt mondom neked, hogy eltörött vagy… vagy ellopták.

Philip minden vidámság nélkül felnevetett. Az anyja felállt, fogta a szegfűs vázát és az ablakpárkányra tette. Egy kicsit igazított a virágokon, próbálva szimmetrikusan elrendezni őket. Nem beszélt. Hardy leugrott a székről, ahol eddig ült, odakocogott Arnhamhez, két mellső lábával a férfi térdére támaszkodott és vidáman csóválni kezdte a farkát. Philip észrevette, hogy Arnham ösztönösen hátrahúzódott. Majd kinyújtotta a kezét és óvatosan megveregette a kiskutya fejét, amely mozdulat nem Hardynak, hanem Christinenek szólt.

Christine Arnham felé fordult. Philip arra számított, hogy az anyja szemrehányásokkal illeti a férfit, bár ez egyáltalán nem lett volna jellemző rá. Christine azonban csak mosolygott és azt mondta: – Nos, ezzel is megvagyunk. Remélem, most már úgy érzed, minden tisztázódott. Megyek és főzök egy teát magunknak.

– Megengeded, hogy elvigyelek vacsorázni, Christine?

– Nem hiszem. A vacsorához már késő van. Nem szoktam ilyen későn enni, és előtted még hosszú autózás áll. A mai napig fel sem fogtam – mondta vidám, társalgási hangnemben – valójában milyen messze laksz.

Philip otthagyta őket és felment. Vissza kellett térnie Sentához, bár semmi sem volt, amire kevésbé vágyott. Ha két nappal ezelőtt valaki azt mondja neki, hogy eljön az idő, méghozzá hamarosan, amikor nem akarja látni a lányt, megvetően elutasította volna a gondolatot. Most úgy érezte magát, mint régen, kiskorában, amikor megbetegedett a macskája. Nagyon szerette a macskát, amelyet a család felnőtt állatként fogadott be. Füstösnek nevezték feketeszürke foltos bundája miatt, és gondoskodásuknak köszönhetően a lompos macskából gyönyörű, karcsú állat vált.

Füstös Philip ágyán aludt, és esténként, amíg Philip a házi feladatát csinálta, az ölében hevert. Valójában Philip macskája volt, aki sokat simogatta, fésülgette és játszott vele. Majd ahogy teltek az

évek, és Füstös elérte a tizennégy vagy tizenöt éves kort, megbetegedett. Fogai kihullottak, a lehelete büdös volt, kopasz foltok jelentek meg a bundájában, amelyet már nem nyalogatott, és Philip kezdte nem szeretni. Úgy tett, mintha továbbra is törődne vele, de ez csak színlelés volt. Bár szörnyű lelkiismeret-furdalása volt, kerülte a konyha sarkában álló kosarat és a benne fekvő szerencsétlen Füstöst, és amikor a szülei félve felvetették, hogy talán könyörületből el kellene altatni Füstöst, Philip megkönnyebbült, úgy érezte, mintha hatalmas súly gördült volna le a válláról.

Tehát csak a szépségéért szerette a macskát? Sentát is csak a szépségéért szerette, és azért, amit ő a lelke, a személyisége szépségének tartott? Most már tudta, a lány lényének ezen területei egyáltalán nem szépek, hanem betegek, abnormálisak, torzak. Gonoszak és bűzlenek. Talán emiatt szűnt meg az iránta érzett szerelme? Azért nem ilyen egyszerű. Nem a lány őrültsége taszítja, hanem inkább az, hogy az a személy, akit ő szeretett, képzeletbeli volt, és semmi köze nem volt ahhoz a különös, kifacsarodott emberi aggyal rendelkező kis vadállathoz, aki a Tarsus utcában várt rá.

Kinyitotta a szekrényét és ránézett Florára, aki egy fellógatott tweed nadrág és egy esőkabát között állt. A furcsa az volt benne, hogy már nem hasonlított Sentára. Talán soha nem is hasonlított, csak az ő képzelete űzött vele tréfát. A szobor kőarca üres volt és merev, szeméből hiányzott minden kifejezés. Már nem is nőnemű volt, hanem egy márványból kifaragott tárgy, amelynek talán nem is élő személy volt modellje; egy közönyös szobrász alkotása. Kiemelte a szekrényből és lefektette az ágyra. Hirtelen az az ötlete támadt, hogy mielőtt elmegy, visszateszi a szobrot a helyére a kertbe. Semmi oka nem volt rá, hogy ne tegye meg, most, hogy tudta, Arnham már régen elpártolt tőle, most, hogy Christine mindent

tudott, most, hogy Myerson, a tulajdonosa, régen meghalt. Felkapta a szobrot a vállára és elindult vele lefelé a lépcsőn.

Gerard Arnham távozóban volt. A bejárati ajtó nyitva állt és Christine kint volt a kapunál, figyelte, ahogy a férfi beszáll a Jaguárjába. Philip kivitte Florát a hátsó kertbe és felállította a régi helyére, a madárfürdető mellett. Mindig ilyen ízléstelen, ilyen kopott volt? A zöld folt, amely elcsúfította a mellét és köntösének fodrait, a fülcimpájából hiányzó darab, és a csokorból letört virág egy pusztulófélben lévő, csiricsáré rommá tették. Philip elfordult és amikor visszanézett, egy verebet látott leszállni a szobor vállára.

A konyhában Christine a második csésze teáját kortyolgatta.

– Meg akartam kérdezni, hogy nem kérsz-e valamit, drágám, de nem találtalak. Szegény Gerard, nagyon zaklatott volt, igaz?

– *Te* is zaklatott voltál, amikor hónapokig feléd sem nézett – vágta rá Philip.

– Valóban? – Christine töprengő arcot vágott, mintha képtelen lenne felidézni az erre vonatkozó emlékeket. – Nem hiszem, hogy valaha is visszajön, és az igazat megvallva, nem is sajnálom. Audreynak nem tetszett volna a dolog.

Philip biztos volt benne, hogy az anyja Audreyt mondott. Legalábbis mindig azt hitte, de talán nem figyelt eléggé. – Mi köze van Arnhamnek a barátnődhöz?

– Ő nem a barátnőm, Philip. Ő *Aubrey,* a barátom. Tudod, Tom, Tom Pelham bátyja.

A konyha padlója mintha megmozdult volna Philip alatt. – Senta apjáról beszélsz?

– Nem, Philip. Ő Tom. Én a bátyjáról, Aubrey Pelhamról beszélek. Ő Darren anyjának a bátyja, és sosem volt nős. Fee esküvőjén ismerkedtem meg vele. Soha nem titkolóztam veled szemben, soha nem hallgattam el semmit, mindig megmondtam, hogy Aubreyval megyek valahová. Ezt te sem tagadhatod.

Nem, nem tagadhatta. Túlságosan lefoglalták a saját dolgai, hogy jobban odafigyeljen. Ő mindig Audreyt hallott, egy női nevet. De Christine nem egy nőnek vett új ruhákat, szőkítette ki a haját és fiatalodott meg.

– Ami azt illeti, feleségül akar venni. Te… te mit szólnál hozzá? Nem bánnád, ha feleségül mennék hozzá?

Ez volt, amire Philip vágyott. Egy férfi, akinek a gondjaira bízhatja az anyját. Hogy lehet, hogy a világ televan olyan dolgokkal, amelyek egyik nap még nagyon fontosak, másnap pedig nem jelentenek semmit?

– Én? Dehogy, miért bánnám?

– Csak gondoltam, megkérdezem. Amikor az embernek felnőnek a gyerekei, azt hiszem, meg kell kérdeznie tőlük, nem bánják-e, ha férjhez megy az anyjuk, bár ők nem szokták megkérdezni, ha házasodni akarnak.

– És mikor lesz az esküvő?

– Ó, még nem tudom, drágám. Igent sem mondtam. Arra gondoltam, jó lenne Cherylnek, ha hozzámennék Aubreyhoz.

– Mi haszna származna belőle Cherylnek?

– Már mondtam neked, hogy Aubrey szociális munkás és Cherylhez hasonló tinédzserekkel foglalkozik.

Mindent megszervezett, kitalált előre, gondolta Philip, elrendezte az életét nélkülem. És én mindig azt hittem, hogy tehetetlen, azt hittem, hogy amíg él, rám fog támaszkodni. Hirtelen rájött valami másra is: az anyja pontosan az a fajta nő, akit a férfiak feleségül akarnak venni; mindig lennének olyanok, akik szívesen elvennék. Az anyja az életben a legjobban a házasságot csinálta, szinte tündökölt a feleség szerepében, és a férfiak ezt megérezték rajta.

Kissé zavartan, mert az ilyesmi nem volt jellemző rá, átölelte az anyját és megpuszilta az arcát. Christine felnézett és mosolygott.

– Későn jövök haza – mondta Philip. – Sentához megyek.

– Érezd jól magad – bólintott Christine, és már indult is az előszobában lévő telefon felé, láthatóan alig várva, hogy egyedül maradjon és beszámolhasson Aubrey Pelhamnek a fia engedélyéről. Philip beszállt az autóba, de nem indította be a motort. A vonakodás, hogy találkozzon Sentával, amit a házban érzett, most továbbfokozódott. Kezdte megérteni, hogy a vad ellenszenv a szenvedély fordítottja. Gonoszként gondolt a lányra, látta maga előtt, ahogy ránéz zöld, csillogó szemével. Arra gondolt, milyen megkönnyebbülés lenne soha többet nem látni. Valamiképp tudta, ha visszamegy hozzá, elveszett. Esetleg írhatna neki… megírhatná, hogy vége, az egész csak egy futó bolondság volt, amely mindkettőjükre rossz hatással volt.

Tudta, nem teheti meg. De arra sem volt képes, hogy egyenesen odamenjen. El kellett halasztania a találkozást, ameddig csak lehet. A sötétség megkönnyíti a dolgokat. Különös látomása támadt, amint kettesben bezárkóznak az alagsori szobába, nem engednek be senkit, soha nem mennek ki, biztonságban lapulnak a föld alatt. Szörnyű kilátás volt.

Beindította az autót és lassan távolodott az anyja házától. A Tarsus utca felé indult, mintha mágnes vonzaná, de tudta, eljön az a pont, amikor le kell térnie az útvonalról, hacsak egy kis időre is. Képtelen volt szembenézni Sentával.

Odaért arra a helyre, ahol az Edgware utcából a Kilburnre kellett volna kanyarodnia, ő azonban egyenesen továbbhajtott. Azon gondolkodott, amit Christine mondott Cherylről, és kezdett dühös lenni a húga ismeretlen problémájára vonatkozó könnyű megoldás miatt. A mostohaapa, aki valamiféle próbaidősökkel foglalkozó hivatalnok… majd mindent elrendez. Philipnek eszébe jutott, egyszer, még mielőtt megismerte volna Sentát, hogyan látta Cherylt kijönni errefelé az egyik boltból sírva.

Csak éppen az nem bolt volt. Hirtelen lelassított és leparkolt egy olyan helyen, ahol nem lett volna szabad. Kiszállt az autóból és döbbenten bámulta a színes lámpáktól vibráló helyet, amely, nem lévén sem ajtaja, sem ablaka, az utcára szórta vakító fényét. Még sosem járt ilyen helyen, és soha nem is vágyott rá. Néha a tengerparton betért egy bárba, játszott és veszített, de az egyáltalán nem érdekelte. Eszébe jutott, hogy egyszer, egy családi vakáció után, a csatornát átszelő hajón az apja játszott egy Démon Dinamó nevű automatával. Az ostoba név mélyen bevésődött az agyába.

Itt is volt Démon Dinamó, valamint egy Űrosztag, egy Dühöngő Hurrikán, egy Apokalipszis és egy Gorilla Gerilla. Lassan végigment az automaták között, és az előttük álló játékosok arckifejezését figyelte. Volt, aki rezzenéstelen és merev arccal játszott, mások annyira koncentráltak, hogy a külső világ teljesen megszűnt a számukra. Egy Tűzszekerek nevű játékautomata előtt egy sovány, sápadt, majdnem kopasz fiú állt, akinek sikerült meggyújtania egy sor olimpiai fáklyát és az aprópénz záporozni kezdett az alsó nyílásból. Nagyon fiatalnak tűnt, de biztosan elmúlt tizennyolc. Philip olvasta valahol, hogy egy új törvény szerint a tizennyolc éven aluliak nem látogathatják ezeket a helyeket. Miért, talán azt hiszik, hogy a tizennyolcadik születésnapján az ember egy csapásra éretté és bölccsé válik?

A fiú arca nem tükrözött semmiféle érzelmet. Philip egy szerencsejátékos fia volt, ezért eszébe sem jutott feltételezni, hogy a fiú zsebre vágja a nyereményét és távozik. Látta, amint a nyertes átlép az Űrosztag nevű automata elé.

Cheryl nem volt itt, de most már tudta, hol keresse.

19. fejezet

A húga szemben ült vele a játékterem büféjének asztalánál, de csak azért volt hajlandó rá, mert Philip öt fontot ígért neki, ha leül vele beszélgetni. Egy ideig még nem adta oda a pénzt. Eltűnődött, vajon mikor moshatott Cheryl hajat utoljára… vagy mikor mosakodott. A körmei piszkosak voltak. Amikor Philip ránézett a jobb kezére, amelynek középső ujján Cheryl egy olcsó ezüstgyűrűt viselt, szinte látta maga előtt, ahogy a lány húzgálja a kart a félkarú rablón, ugyanolyan gépiesen, mint egy gyári dolgozó. Arca gyűrött volt, de úgy, ahogy csak egy fiatalé lehet, mélyedésekkel és ráncokkal, amelytől nem öregnek, hanem nagyon fáradtnak látszott.

Philip végül egy szórakoztató központban talált rá a húgára a Tottenham Court utcában, miután végigjárt több hasonló helyet az Oxford Streeten. Megállt és megvárta, amíg Cheryl elveszíti az utolsó pennyjét is, és gépies mozdulattal a szomszéd automatánál álló férfihoz fordul, hogy kölcsönkérjen tőle. A férfi nem adott neki, de Cheryl nem nyugodott bele a kudarcba. A férfi még csak rá sem pillantott Cherylre; meredten bámulta a gépen pörgő gyümölcsöket, olyan erős összpontosítással, mintha szemvizsgálaton venne részt. Többször megrázta a fejét, majd szabad kezével egy mozdulatot tett Cheryl felé, próbálva elhessegetni a lányt. A skarlátvörös és arany fények, a sötét háttér előtt villódzó színes automaták határozottan alvilági jelleget kölcsönöztek a helynek.

Nehéz volt bármit kiszedni Cherylből, még így is, hogy Philip rájött titkos szenvedélyére. Láthatóan teljesen hidegen hagyta a

dolog. Megkóstolta a kávéját, majd megjátszott borzongással eltolta. Amikor megszólalt, hangja unott volt és kelletlen.

– Apa halott volt. Semmi nem hozhatta közelebb hozzám. Ettől úgy éreztem magam, mint ő. Azt hiszem, ez a megfelelő szó rá. Vagy talán a véremben van, örököltem tőle.

– Az ilyesmit nem lehet örökölni.

– Honnan tudod? Orvos vagy?

– Mióta csinálod? Egészen a halála óta?

Cheryl bólintott, unottan elfinrodott, de látszott rajta, hogy nyugtalan. Felvette a kávéskanalat és kocogtatni kezdte vele a kistányér szélét.

– Hogyan keveredtél bele? – kérdezte Philip.

– Sétáltam az utcán és apára gondoltam. Egyikőtöket sem bántotta annyira a halála, mint engem. Még anyát sem. Szóval sétáltam és rá gondoltam. Eszembe jutott az az este, amikor nyaralásból utaztunk hazafelé hajóval. Apa játszani kezdett a félkarú rablón, és amikor nyert, hagyta, hogy egy menetet én is játsszak. Nem voltak sokan a hajón és ti valahol éppen vacsoráztatok, és csak apa és én voltunk ott és éjszaka volt és ragyogtak a csillagok. Nem tudom, hogyan emlékszem erre, mert az automata nem a külső fedélzeten volt. Szinte varázslatos volt, ahogy apa egyre nyert és a pénz csak hullott és hullott a gépből. Szóval ez járt a fejemben és akkor arra gondoltam, bemegyek és megpróbálom… miért ne?

– És teljesen rászoktál? – kérdezte Philip.

– *Nem* szoktam rá. Ez nem kábítószer. – Most először mintha megélénkült volna az arca; felháborodás tükröződött rajta. – Volt ott bent egy fickó az előbb, aki ugyanezt mondta. *A játék rabja vagy,* mondta, mintha valamivel injekcióznám magam. Soha nem csináltam ilyet. Soha nem kábítóztam és nem cigarettáztam. Miért mondják az emberek, hogy rászoktam, amikor csak szeretem csinálni?

– Lopsz azért, hogy játszhass, igaz? Ez egy olyan időtöltés, amihez pénz kell, és a pénzt lopással szerzed meg.

– *Szeretem,* Phil. Hát nem érted? Jobban szeretem, mint bármi mást a világon. Nevezd hobbinak, ha akarod. Olyan ez számomra, mint Darrennek a sport. Őt miért nem nevezed a sport rabjának? Az emberek biliárdoznak, golfoznak és kártyáznak, rájuk mégsem mondod, hogy rászoktak, mint a kábítószerre, igaz?

– Ez teljesen más – mondta Philip komoran. – Te nem tudod abbahagyni.

– Mert nem akarom abbahagyni. Miért tenném? Ha pénzem lenne, soha nem lenne semmiféle problémám. Nekem az a bajom, hogy nincs pénzem, nem az automaták a bajom. – Cheryl letette a kiskanalat. Megfordította a kezét és tenyérrel fölfelé Philip elé tartotta. – Azt mondtad, adsz öt fontot.

Philip elővette a bankjegyet a pénztárcájából és odaadta a húgának. Borzalmas volt. Nem akart szertartást csinálni belőle, gyorsan oda akarta adni, mint ahogy az ember ételt ad az éhezőnek. Nem akart úgy tenni vele, ahogyan sok ember a kutyával, ha egy csontot lógat az orra elé, majd gyorsan elkapja. Ennek ellenére Cheryl, amint meglátta a pénzt, villámgyorsan kivette a kezéből. Mély levegőt vett és összeszorította a száját. A markában szorongatta a bankjegyet, nem tette el. Nem érte meg a fáradtságot, hamarosan úgyis megszabadul tőle.

Amikor Cheryl eltűnt a lehetetlen nevű, villogó automaták között, Philip visszament az autójához, amit az egyik mellékutcában hagyott. Fél tizenegy múlt és teljesen sötét volt. A Cheryllel folytatott beszélgetés új aggodalmakkal töltötte el. Gondolatai tele voltak Cheryllel és a húga kétségbeesett védekezésével. Attól félt, hogy ismét lopni fog… talán már lopott is… elfogják és börtönbe zárják. Az önző, magát védelmező énje azt súgta, ez lenne a lehető

legjobb, ami történhetne a húgával. A börtönben kezelésben részesülne, ami talán meggyógyítaná. Azonban mint Cheryl bátyja, tudta, a húga így elveszne. Tennem kell valamit, gondolta, muszáj tennem valamit.

Tovább nem halogathatta a visszatérést Sentához. A lány már biztosan ideges, aggódik, nem tudja elképzelni, mi történhetett vele. Miközben vezetett, azt próbálta kitalálni, hogyan mondja meg Sentának, hogy szakítani akar vele. Ha a rendőrség rájött volna valamire, kénytelen lenne mellette maradnia, de furcsamód nem tudtak semmit. Biztosan nem jelentkezett náluk egyetlen szemtanú sem, senki nem beszélt nekik egy véres ruhás lányról, aki az üres metrón utazott vasárnap reggel. Ez azért lehet, gondolta Philip, mert Sentát semmiféle kapcsolat nem fűzte Myerson-hoz. Egy idegen megölt egy idegent; ez pontosan az a fajta bűntény, amit a legnehezebb megoldani, mivel nincs mögötte ok és indíték.

Tehát én cinkos vagyok egy gyilkosságban? Fedezek egy gyilkost? Mi értelme lenne rendőrkézre adni Myerson gyilkosát? Talán az visszahozná szerencsétlen Myersont? Az egyik ok, amiért igyekeztek bezárni a gyilkosokat, hogy ne követhessenek el újabb gyilkosságokat. Senta már korábban is ölt. Igaz, ezt meglehetősen burkoltan adta elő, de a lényeg egyértelmű volt. Akkor használta fel az első üvegtőrt.

A Tarsus utcai ház koromsötét volt. Az alagsori szoba ablaktáblái ki voltak hajtva, de fény nem szűrődött ki. Elővette a kulcsot és kinyitotta a bejárati ajtót, közben eszébe jutott az az idő, amikor a lány kizárta őt, és visszagondolt saját szenvedélyes boldogtalanságára. Hogyan érezhetett úgy, ilyen rövid idővel ezelőtt, és hogyan érezhet így most? Ha nem hazudta volna Sentának, hogy megölte John Crucifert, Myerson talán még ma is élne. És kizárólag azért hazudott, hogy visszakapjon valakit, akit már nem is akar.

Lassú, nehézkes léptekkel lebaktatott a lépcsőn. Lekapcsolta a villanyt és sötétben lépett be a szobába. Bent síri csend volt, de ahogy közelebb ment az ágyhoz, meghallotta a lány lélegzetvételét. Álmának mélysége és lélegzésének lassúsága elárulta, hogy újabb altatót vett be, máskülönben már felébredt volna. Philip levetkőzött és befeküdt mellé. Mielőtt elaludt volna, hosszú ideig nézte a lány arcának halvány foltját a párnán. A kintről beszűrődő fény megcsillant ezüst haján. Az oldalán feküdt, ökölbe szorított apró kezét az álla alatt nyugtatva. Philip egy ideig mozdulatlanul hevert, majd tétován, mint egy szégyellős ember, aki fél a visszautasítástól, egyik kezét a lány derekára tette és óvatosan odahúzta magához.
Senta szobájában voltak, reggel volt, és bár még alig múlt hét óra, teljesen világos volt. A nap kíméletlenül bevilágította a kopott, mocskos szobát, a poros ablakpárkányt. Philip kávét készített. Az egyik üvegben maradt még egy kis tej, de megsavanyodott. Senta kendőkbe bugyolálta magát; az egyiket a derekára, a másikat a vállára kötötte. Hajszálainak töve ismét vörös volt. Még mindig nem múlt el róla teljesen az altató hatása, mozdulatai lassúak voltak, szeme álmos, de láthatóan megérezte a Philipen végbement változást. Ez megrémítette és elbátortalanította. Philip az ágy végében ült, Senta az ágy fejénél, de lassan odacsúszott a fiúhoz és félénken megfogta a kezét. Philip a legszívesebben elrántotta volna a kezét, de nem tette. Érezte, hogy a torka elszorul.

A hangja, amikor megszólalt, olyan volt, mintha erősen meg lenne fázva. Megköszörülte a torkát. – Senta – mondta –, a második üvegtőröddel ölted meg a férfit?

A kérdés és a szavak olyan bizarrak voltak, ahogyan maga a tény is, hogy ezt olyasvalakinek tette fel, akit szeretnie kellene, feleségül kellene vennie, hogy becsukta a szemét és ujjai hegyét a halántékához nyomta.

Senta bólogatott. Philip pontosan tudta, mi megy végbe a lány fejében. A kérdésével, a tényekkel és a veszéllyel szemben teljesen közömbös volt. Egyetlen dolgot akart, hogy Philip továbbra is szeresse. – Még mindig nem érted? – kérdezte Philip, próbálva nyugodtan beszélni. – A rendőrség meg fog találni. Az a csoda, hogy eddig még nem bukkantak a nyomodra. Az üvegtőrök összekapcsolják a két gyilkosságot. Végül meg fogják találni ezt a kapcsot. A részletek megvannak valahol a számítógépeikben… hogy lehet, hogy még nem jutottak el hozzád?

Senta ránézett és mosolygott. Philip keze az övében nyugodott, így mosolyoghatott. – Azt akarom, hogy féltékeny légy, Philip. Tudom, hogy nem szép dolog tőlem, de szeretem, amikor féltékeny vagy.

Az, ahogyan a lány a kérdését magyarázta, egy új dolgot mutatott meg Philipnek… mégpedig azt, hogy kezd elszakadni a valóságtól. Az a kevés szál is szakadozott, ami a normális gondolkodás- módhoz fűzte.

– Nem vagyok féltékeny – mondta Philip, próbálva megőrizni a nyugalmát. – Tudom, hogy ez a Martin nem volt fontos számodra. Aggódom érted, Senta, és aggódom azért, ami történni fog.

– Szeretlek – mondta a lány, és erősen megszorította Philip kezét. – Jobban szeretlek téged, mint magamat, akkor meg miért érdekeljen, hogy mi lesz velem?

Philip rémülten érezte, hogy ez így igaz. Valóban ilyen erős volt az iránta érzett szerelme és ezt az arca is pontosan tükrözte. Szavakra nem volt szükség. Magához ölelte a lányt a poros, közönyös napsütésben, egyik kezével a hátát, másikkal az arcát szorította magához. A saját testét szinte nem is érezte. Hosszú percek teltek el így, amelyek óráknak tűntek, míg végül Philip azt mondta:

– Mennem kell, Senta.

A lány még erősebben kapaszkodott belé.

– Nem vehetek ki újabb napot. Dolgozni kell mennem.

Azt nem árulta el a lánynak, hogy először Fee-hez és Darrenhez megy, hogy még otthon találja őket. Le kellett fejtenie magáról Sentát, és ez csak csókokkal volt lehetséges. A lány bedőlt az ágyba és magzati pózba kuporodott a barna ágynemű között. Philip behajtotta az ablaktáblákat, hogy kizárja az éles napfényt, majd anélkül, hogy visszanézett volna, gyorsan elhagyta a szobát.

Sógora reggel sokkal jobban nézett ki, mint a délutáni és esti órákban, amikor a fotelben elterülve nézte a tévét. Frissen borotválva ismét ő volt a jóképű vőlegény. Homlokán az erős összpontosítás ráncai látszottak, miközben a *Financial Times* aznapi számát böngészte. A jókedvű és friss Fee, egyik kezében hajszárítóval, másikban egy tányér pirítóssal, igencsak meglepődött, amikor meglátta az öccsét a küszöbön. Azt hitte, az anyjukkal valami baleset történt. Philip gyorsan megnyugtatta, mondván, minden rendben van, aztán röviden eltűnődött ennek a frázisnak a használatán, ami úgy látszik, sosem jelent semmit.

Azon kapta magát, egyre halogatja, hogy előadja látogatása okát. Az emberek gyakran teszik ezt, gondolta. Először jöjjön a kisebb gond. Bár az, hogy Cherylt ebbe a kategóriába sorolta, azonnal heves lelkiismeret-furdalást eredményezett. Fee először megdöbbent, aztán teljesen összezavarodott. Rágyújtott egy cigarettára, mintha nem is a szenvedélyekről beszélnének.

– Félkarú rabló? – kérdezte Darren. – *Félkarú rabló*? Én is szoktam játszani a félkarú rablón, mégsem nevez senki betegnek.

– De te nem szenvedélyből játszol. Féken tudod tartani a vágyat és abba tudod hagyni, ha kell. Cheryl azonban nem képes rá.

Philip látta, ezzel a kettővel, akik például az alkoholizmus veszélyeit tökéletesen felfogták volna, semmire sem fog menni.

Ebből is látszott, Fee mennyire eltávolodott tőle, és milyen közel került Darrenhez. Azonban egy házasságban ez talán elkerülhetetlen és szükségszerű. Elérkezett az idő, és nem halogathatta tovább. Darren már felállt az asztaltól és a slusszkulcsát kereste.

– Ki az a Martin Hunt? – kérdezte Philip hirtelen.

– Micsoda?

– Martin Hunt, Fee. Biztos vagyok benne, hogy tőled vagy Darrentől hallottam ezt a nevet.

Fee a homlokát ráncolta, majd hitetlenkedve elfinorodott. – Tudod, ki az. Tudnod kell. Mi van a memóriáddal mostanában?

– Talán… meghalt?

– Honnan tudjam? Nem hiszem. Fiatal, huszonnégy vagy huszonöt éves. Miért halt volna meg?

– Ki ő, Fee?

– Nem ismerem – felelte a nővére. – Én Rebeccát ismertem. Rebecca Neave-öt, akivel egy iskolába jártam. Ez a Martin az ő barátja volt. Csak annyit tudok, amennyit a tévében láttam és az újságokban olvastam.

Egy kis időbe beletelt, amíg Philip megemésztette a hallottakat, megértette a jelentésüket és levonta belőlük a következtetést. Később eltűnődött, vajon a nővére észrevette-e, hogy mennyire elsápadt. Érezte, amint a vér kiszalad a fejéből és egész teste libabőrös lesz. Egy pillanatig azt hitte, elájul. Gyorsan megkapaszkodott egy széktámlában. Darren lépett oda Fee-hez, megcsókolta és elköszönt tőlük.

Fee kiment a konyhába. Amikor visszajött, kezét egy papírszalvétába törülte. – Egyáltalán miért érdeklődtél Martin Hunt után?

Philip hazudott. Senta megtanította, hogyan kell hazudni. Még lelkiismeret-furdalása sem volt.

– Valaki azt mondta, hogy ez a Martin meghalt autóbalesetben.

Fee-t láthatóan nem érdekelte a dolog. – Nem hiszem, különben biztosan hallottunk volna róla.

– Ismét eltűnt és egy vászonkabátban tért vissza. – ennem kell dolgozni, Philip. Jössz velem? Jaj, majdnem elfelejtettem. Anya felhívott és elmondta, hogy Flora visszakerült. Nem tudom, pontosan mit értett alatta. Úgy mondta, mintha Flora korábban a saját akaratából költözött volna máshová.

Együtt lementek és kiléptek az utcára, a vakító napsütésbe. Philipnek ez alkalommal nem kellett hazudnia. – Véletlenül én találtam rá. Gondoltam, anya szeretné visszakapni, így… visszaszereztem.

– Miért nem mondtad? Anya azt hiszi, csoda történt. Azt hiszi, hogy Flora besétált a kertbe és felmászott a betontalapzatára.

– Biztos nem így gondolja – legyintett Philip. – Majd elmagyarázom neki.

Fee furcsa pillantással nézett rá, mielőtt elváltak. – Azért jöttél el kora reggel hozzám, hogy egy fickó után érdeklődj, akiről nem is biztos, hogy hallottál?

Philip azon törte a fejét, milyen magyarázattal szolgáljon Christine-nek. Legalább addig sem kellett a másik problémára gondolnia, arra, amiről tudta, előbb vagy utóbb szembe kell néznie vele. Azt fogja mondani az anyjának, hogy tulajdonképpen már hosszú ideje tudta, hogy Flora nincs Arnham birtokában, hogy a férfi eladta Florát. Ő, Philip, hirdetést adott fel, hogy megtalálja, és amikor végre jelentkezett a tulajdonosa, ő visszavásárolta, hogy meglepetést szerezzen vele Christine-nek. Azonban amikor hazaért, nem volt lehetősége, hogy előadja a történetét.

Christine bezárkózott a szobájába. Christine Philip elé sietett, mielőtt még kivehette volna a kulcsot a zárból, és kétségbeesetten

átölelte. Philip megfogta az anyja vállát, eltolta magától és megpróbált nyugodtan beszélni.

– Anya, mi történt? Mi a baj?

– Jaj, Phil, itt volt a rendőrség. Hazahozták Cherylt és átkutatták a házat.

– Micsoda? Miről beszélsz?

Philip bevezette az anyját a nappaliba, leültette és megfogta a kezét. Christine egész testében remegett és kapkodta a levegőt. – Bolti lopáson érték. Csak egy üveg parfümöt lopott el, de… – Christine elhallgatott, nagy levegőt vett és folytatta – …voltak más dolgok is a táskájában. Bevitték a rendőrségre, őrizetbe vették, vagy mi az, amit ilyenkor csinálnak, aztán hazahozták. Egy őrmesternő volt és egy fiatal férfi. – Christine-t hatalmába kerítette a hisztéria és zokogva nevetni kezdett. – Olyan vicces volt az egész, olyan nevetséges ennek az egész borzalomnak a közepén!

Philip tehetetlennek érezte magát. – És mi fog történni vele?

– Holnap reggel meg kell jelennie a bíróság előtt. – Christine ezt viszonylag nyugodtan mondta, szinte hűvösen, amíg ismét rá nem tört a zokogás. Hirtelen fájdalmasan felkiáltott és a kezét a szájára szorította.

20. fejezet

Cheryl a szobájában volt, kulcsra zárt ajtó mögött. Philip kopogtatott, majd megrázta a kilincset. A húga kiszólt, hogy hagyja békén.

– Cheryl, csak azt akarom mondani, hogy anya és én elmegyünk veled a bíróságra.

Cheryl nem válaszolt. Philip megismételte.

– Rendben, de akkor én nem megyek – szólt ki a húga. – Megszököm.

– Nem vagy te egy kicsit hülye?

– Ez az én dolgom. Semmi köze hozzátok. Nem akarom, hogy halljátok, amit mondanak.

Amint lefelé ment a lépcsőn, hallotta, hogy Cheryl kinyitja az ajtót, de nem jött ki a szobából. Azon gondolkodott, a rendőrség vajon miért engedte haza Cherylt. Christine, mintha olvasna a gondolataiban, megjegyezte: – Ő bezárkózhat, de mi nem zárhatjuk be, nem igaz?

Philip megrázta a fejét. Christine soha nem mondta nekik, mit csináljanak, nem korlátozta őket semmiben. Hagyta, hogy azt tegyenek, amit akarnak, és szerette őket. Cheryl esetében ez nyilvánvalóan nem volt elég. Christine-nel a konyhában voltak és teát ittak, amikor meghallották, hogy Cheryl távozik a bejárati ajtón keresztül. Most az egyszer halkan ment el, a zár alig hallhatóan kattant. Christine torkából halk, nyüszítő hang tört fel. Philip tudta, ha azt mondja, most elmegy Sentához, mint máskor, és csak éjszaka jön haza, az anyja akkor sem tiltakozna. Most az, hogy tudassa Sentával, ma este nem látogatja meg, egyáltalán nem bírt

jelentőséggel. Ehelyett azt érezte, mennyire megkönnyebbülne, ha ez az este lenne a kezdete az elválásnak, ha minden, ami történt, végre a múltjává válhatna. Ahogy azonban belekapaszkodott ebbe a reménybe, eszébe jutott a lány iránta érzett szerelme.

– Szerinted visszajön? – kérdezte Christine.

Philip egy pillanatig nem tudta, kire gondol az anyja? – Cheryl? Nem tudom. Remélem.

Kint volt a kertben, amikor megszólalt a telefon. Sötétedett és elvitte Hardyt sétálni egészen a Lochleven Gardenig, a hátsó utcákon térve haza. A konyhából kiszűrődő fény ráesett Florára, és a szobor hosszú, fekete árnyékot vetett a fűre. A szobor egyik karján szürkésfehér madárürülék világított. Christine kinyitotta az ablakot és kiszólt, hogy menjen, mert Senta van a vonalban.

– Miért nem jöttél?

– Ma este nem tudok elmenni, Senta. – Beszámolt a lánynak Cherylről és hozzátette, most nem hagyhatja egyedül az anyját. – Te is tudod, hogy téged lehetetlen felhívni – mondta, mintha többször próbálta volna.

– Szeretlek. Nem akarok itt lenni nélküled, Philip. Ugye ideköltözöl és itt fogsz élni velem, Philip? Mikor jössz el hozzám?

Philip hallotta a háttérből Rita és Jacopo zenéjét. – Nem tudom. Beszélnünk kell.

A lány hangjából rémület csendült ki. – Miért kell beszélnünk? Miről kell beszélnünk?

– Senta, holnap elmegyek hozzád. Holnap találkozunk. – Megmondom neked, hogy vége, gondolta, elhagylak. A holnapi nap után soha többé nem találkozunk.

Amikor visszatette a telefonkagylót, azokra az emberekre gondolt, főleg nőkre, akik házastársukról vagy szerelmükről sejtették, hogy gyilkosságot követett el. Ő férfi volt és tudta, hogy a nő, akit szeret gyilkos, de a lényeg ugyanaz volt. Megdöbbentette,

hogy az ilyen emberek képesek feladni a gyilkossággal gyanúsítottat a rendőrségnek, de ugyanúgy meglepte az is, ha továbbélték az életüket vele, mintha semmi sem történt volna. Egyszer egy bulin valami játékot játszottak, és az ő kérdése az volt, mit kellene tennie valakinek, amitől ő tovább már nem szeretné vagy kedvelné az illetőt. Ő akkor valami ostoba választ adott, talán azt, hogy ha az a valaki nem mosna elég gyakran fogat. Most már tudta. A Senta iránti szerelme akkor szűnt meg, amikor rájött, hogy ő a felelős Myerson haláláért.

Valamivel éjfél előtt hazaérkezett Cheryl. Philip ébren várta. Christine-t már korábban ágyba küldte. Amikor meghallotta, hogy a húga kulcsa fordul a zárban, kiszaladt az előszobába.

– Csak azt akarom mondani, hogy nem megyünk el a bíróságra, ha te nem akarod.

– A rendőrök értem jönnek – mondta Cheryl fásult hangon. – Fél tízre jönnek, autóval.

– El kell nekik mondanod a félkarú rablót. – Miközben beszélt, érezte, milyen ostobán hangzik, amit mond; komolytalanság a tragédiában. – Ugye beszélsz nekik róla? Biztosan megpróbálnak segíteni valahogy.

Cheryl nem válaszolt. Furcsa mozdulattal kifordította a nadrágja zsebét, mutatva, hogy nincs benne semmi, aztán a dzsekije zsebéből kirakott egy fél csomag mentolos rágót és egy tízpennyst. – Ennyi az egész, amim van. Ez az én vagyonom. A legjobb lesz, ha börtönbe csuknak, nem?

Philip reggel nem találkozott a húgával; elindult munkába, mielőtt még Cheryl felébredt volna. Délután felhívta Christine-t és megtudta, Cheryl felfüggesztett büntetést kapott. Ha ismét lopáson kapják, hat hónapra börtönbe zárják. Otthon volt Christine-nel, és Fee elkéredzkedett a munkahelyéről, hogy velük tölthesse a délutánt. Philip elkezdte felkészíteni magát az előtte álló

megpróbáltatásra. Holnapra túl lesz mindenen, mondogatta magának. Szakít Sentával és életének egy új, üres és hideg szakasza kezdődik.

Vajon képes lesz valaha is elfelejteni, amit a lány tett, és azt, hogy ő szerette? Lehet, hogy idővel elhalványul az emlék, de elfelejteni sosem fogja. Egy ember meghalt Senta miatt. És azelőtt még valaki meghalt miatta. Ahogy telik az idő másokat is meg fog ölni. Ilyennek született; őrült. És ő az élete végéig hordozni fogja ennek a bélyegét. Még ha soha többé nem is beszél a lánnyal, ha többé nem találkozik vele, akkor is ott lesz a sebhely a lelkén.

Elhatározta, hogy most mindenképpen meglátogatja Sentát, hiszen már elő is készített mindent. Megmondta neki, hogy beszélniük kell, és a félelem a lány hangjában valószínűleg azt jelentette, hogy sejti, miről lesz szó. Elmondja neki a teljes igazságot, azt, hogy gyűlöli az erőszakot és az erőszakos halált. Még az erről való beszéd vagy olvasás is elrettentette. Elmondja neki, hogyan rombolta le az iránta érzett szerelmét az, amit tett, vagyis inkább most már egy teljesen más személynek látja. Ő, Senta, nem az a lány, akit szeretett, az a lány csak a képzeletében létezett.

De mi lesz Senta iránta érzett szerelmével?

Joley a Teréz Anya Központ előtt kígyózó hosszú sorban állt. Philipet babonás érzés kerítette hatalmába, amiért észrevette az öregembert a számtalan hajléktalan között. Ahogy ugyanis közeledett a Tarsus utcához, egyre azt mondogatta magában, ha meglátja Joleyt, bemegy és beszél Sentával, ha nem, megfordul és hazamegy. Az öregember, kiskocsijával és nejlonzacskóival volt a jel, amelyet maga Joley is megerősített, amikor odaintett az elhaladó Philipnek.

Philip leállította az autót. Hosszú ideig ült a kormány mögött Sentára gondolva, és arra, még néhány napja is hogyan szaladt fel a

lépcsőn és be a házba. Sokszor annyira sietett, hogy az autót sem zárta be maga mögött. És volt idő, amikor Senta elvette tőle a kulcsot, és ő azon gondolkodott, hogy betör a házba, annyira vágyott a lány után, és olyan nagy volt a fájdalma. Miért nem lehet visszatelepíteni az agyát és a gondolatait abba az időbe? Senta ugyanaz a lány, ugyanúgy néz ki és ugyanúgy beszél. Biztosan be tudna menni a házba, le az alagsori szobába, és elfelejteni mindent.

Beindította az autót, megfordult és hazahajtott. Nem tudta eldönteni, gyenge volt vagy erős, gyáva vagy bátor. Senki nem volt otthon. Később tudta meg, hogy együtt mentek el látogatóba Fee-hez és Darrenhez, és Aubrey Pelham is velük volt. Nyolc órakor megszólalt a telefon, és Philip hagyta csöngeni. Nyolc és kilenc között kilenc alkalommal szólalt meg. Kilenckor rákapcsolta a pórázt Hardyra és elvitte sétálni. Amíg távol volt, mindvégig arra gondolt, hogy csörög a telefon, és elképzelte a lányt a mocskos Tarsus utcai ház előszobájában, amint tárcsáz, egyre tárcsáz. Eszébe jutott, milyen érzés volt, amikor Senta kizárta a házból és ő számtalanszor próbálta felhívni.

A telefon akkor is csöngött, amikor belépett a házba. Felvette a kagylót, mert mintha hirtelen megértette volna, ezt nem folytathatja tovább. A lány összefüggéstelenül beszélt, zokogott a telefonba.

– Láttalak! Láttalak az autóban! Megfordultál és otthagytál!

– Tudom. Képtelen voltam bemenni.

– Miért? Miért?

– Te is tudod, miért, Senta. Vége. Nem találkozhatunk többet. Jobb lesz, ha sosem látjuk egymást ezután. Te visszatérhetsz a korábbi életedhez és én is újrakezdem az enyémet.

A lány hangja hirtelen nyugodttá vált. – Nekem nincs életem nélküled.

– Figyelj, alig három hónapja ismerjük egymást. Egy élethez viszonyítva ez semmi. Majd elfelejtjük egymást.

– Szeretlek, Philip. Azt mondtad, te is szeretsz. Látnom kell téged, ide kell jönnöd!

– Nem lenne semmi értelme. Nem változtatna semmin. – Jóéjszakát kívánt a lánynak és letette a kagylót.

A telefon csaknem azonnal megszólalt, és ő felvette. Tudta, most már mindig fel fogja venni.

– Látnom kell téged. Nem tudok élni nélküled.

– Mi értelme lenne, Senta?

– Martin Huntról van szó? Miatta akarsz szakítani? Philip, amit most mondok, azt nem én találtam ki, ez az igazság. Soha nem feküdtem le vele. Csak egyszer mentem el vele szórakozni. *Nem is akart engem, azt a másik lányt akarta.* Jobban akarta azt a másik lányt, mint engem.

– Nem erről van szó, Senta – mondta Philip. – A mi dolgunknak semmi köze ehhez.

A lány azonban, mintha meg sem hallotta volna, lázasan folytatta. – Ezért nem jutott a nyomomra a rendőrség. Mert nem tudták. Azt sem tudták, hogy ismertem. Talán ez nem elég bizonyíték? Nem elég?

Milyen nő az, aki azt hiszi, hogy egy férfit jobban érdekel egy szexuális viszony, mint egy gyilkosság?

– Senta – mondta Philip –, mielőtt elválunk egymástól, még elmegyek hozzád. Megígérem. Gyávaság lenne, ha nem tenném meg. Elmegyek hozzád és szépen elválunk egymástól.

– Philip, mi lenne, ha azt mondanám, hogy sosem tettem meg, csak kitaláltam az egészet?

– Most már tudom, hogy csak a kis dolgokban hazudsz, Senta.

Ezután nem telefonált többször. Philip álmatlanul feküdt az ágyában hosszú órákon át. Több más dolog mellett hiányzott a lány

fizikai jelenléte, mikor azonban arra gondolt, hogyan szeretkezett valakivel, aki hidegvérrel megölt egy embert, ki kellett rohannia a fürdőszobába hányni. Mi van, ha Senta öngyilkos lett? Hirtelen felmerült benne a gondolat, hogy egyáltalán nem lett volna meglepve, ha a lány kettős öngyilkosságot javasol. Nagyon is jellemző lett volna rá. Együtt meghalni, kéz a kézben vonulni át valami csodálatos halál utáni életbe, Ares és Aphrodité, halhatatlanok fehér lepelben…

A szép idő másnap visszatért. Philip arra ébredt, hogy a nap meleg sugarai egyenesen a szemébe sütnek, mivel este elfelejtette behúzni a függönyt. Flora kinyújtott karján egy veréb ült. A fű fölött és az árnyékban fehér pára lebegett. Álom volt, gondolta, az egész csak egy álom volt. Flora mindig is itt állt, soha nem került el más tulajdonoshoz, más kertbe. Fee még mindig itthon lakik. Én soha nem ismerkedtem meg Sentával. A gyilkosságok nem történtek meg, csak álmodtam őket. Álmodtam Sentát.

Lent megérkezett a Moorehead nevű asszony a haját daueroltatni. Hetek óta ez volt az első dauer amit Christine csinált. A záptojásszag, amely az egész házat átjárta, és lehetetlenné tette a reggelizést, régebbi idők emlékét idézte fel Philipben, amikor még nem volt Senta. Segített fenntartani az illúziót. Főzött egy kanna teát és egy csészével adott Mrs. Mooreheadnek. Christine megjegyezte, milyen kellemes dolog, amikor két ilyen öregasszonnyal egy csinos fiatalember foglalkozik. Mrs. Moorehead azonnal felhúzta az orrát, és Philip tudta, távoztában azt fogja mondani Christinenek, hogy elvből nem ad borravalót senkinek.

Cheryl is megjelent. Hónapok óta nem kelt fel ilyen korán. Leült a konyhaasztalhoz és teát kortyolgatott. Philip megérezte, hogy a húga csak az alkalomra vár, hogy pénzt kérjen kölcsön, így gyorsan elmenekült, mielőtt alkalma nyílt volna rá.

Az autót ma kellett elvinni a műhelybe, hogy betegyék az új rádiót. Philip átadta a szerelőnek és megígértette vele, hogy háromra készen lesz. A központi irodába menet vett egy újságot, amelynek első oldalán nagy betűk hirdették, a rendőrség letartóztatott egy férfit, akit John Crucifer meggyilkolásával vádolnak. Philip menet közben olvasta el a cikket, amely szinte kizárólag az alapvető tényekre szorítkozott. A feltételezett gyilkos Crucifer saját unokaöccse, a huszonöt éves munkanélküli hegesztő, Trevor Crucifer volt.

Philipnek különös érzése támadt, mintha végre véglegesen felmentették volna. Valaki más ölte meg a férfit, és ezt most már mindenki tudta. A bürokrácia és a hatóságok is tudták. Olyan volt, mintha az ő saját meggondolatlan, ostoba vallomása sosem hangzott volna el. Megszabadította a bűntudatától, amire saját ártatlanságának tudata sosem lett volna képes. Mi lenne, ha továbblapozná az újságot és valahol egy belső oldalon azt látná, hogy Harold Myerson igazi gyilkosát is megtalálták? Hogy Senta szerepe csupán illuzórikus volt, és minden, amit a lány mondott, csak egy véletlensorozat és körülmények egybeesésének az eredménye?

Roy az irodájában ült. A légkondicionáló ki volt kapcsolva, az ablak nyitva állt. Levelet kapott az igazgatótól. Mrs. Ripple által íródott és hét különböző hibát sorolt fel, amit az asszony az új fürdőszobájában talált.

– Háromig autó nélkül vagyok – mondta Philip.

– Akkor jobb lesz, ha elviszed az enyémet.

Roy utánaszólt, hogy a kulcs a zakója zsebében van, ami Lucy szobájában lóg a fogason. Ahogy Philip belépett a szobába, megszólalt a telefon. Lucy nem volt a helyén, így ő vette fel. Egy hang azt kérdezte, Philip Wardman bent lesz-e aznap.

– Én vagyok Philip Wardman.

– Ó, jó reggelt, Mr. Wardman. Rendőrtiszt vagyok. Gates őrmester.

Felajánlották, hogy bemennek a munkahelyére vagy felkeresik az otthonában, de Philip az igazságnak megfelelően azt mondta, amúgy is Chigwellben van dolga. Gates néhány szóban elmondta, miért kereste, és Philip ezen gondolkodott végig, amíg London keleti külvárosában haladt.

– Egy hiányzó szoborral kapcsolatban nyomozunk, Mr. Wardman. Nos, pontosabban egy lopott szoborral kapcsolatban.

Philip néhány pillanatig szóhoz sem jutott a döbbenettől. Gates hangja azonban távolról sem durva vagy vádló. Úgy beszélt Philippel, mint egy potenciális szemtanúval, aki egyike azoknak, akik ha tudnak, mindig szívesen segítenek a rendőrségnek. Philip sokszor járt ezen a környéken… ugye ez igaz? Pontosabban a Chigwell sor környékéről van szó, mondta Gates, innen tűnt el a szobor. Ha meglátogathatnák, hogy feltegyenek neki néhány kérdést vagy Philip hajlandó lenne rájuk szánni némi időt és bemenni…

Roy autójában ülve, leeresztett ablakok mellett, miközben kint sötött a nap, Philip egyre azt mondogatta magának, nem akarnak mást, csak hogy elmondja, látott-e valami gyanús személyt a környéken. Hirtelen belehasított a gondolat, hogy Flora esetleg értékes lehet, és ettől végigfutott a hátán a hideg. Az állására gondolt. De a rendőrség nem tudhatja, egyszerűen *nem* tudhatja.

Gates-szel volt valaki, aki rendőrfelügyelőként mutatkozott be. Philip arra gondolt, ez egy meglehetősen magas tisztségű személy, hogy egy kerti szoborral kapcsolatos nyomozással foglalkozzon. A felügyelő neve Morris volt.

– Egy igen érdekes véletlen miatt kértük ide, Mr. Wardman – mondta Morris. – Ha jól tudom, a húga a napokban kisebb bajba keveredett.

Philip bólintott. Nem tudta mire vélni a dolgot. Miért nem Chigwellről és Mrs. Ripple szomszédságáról kérdezik?

– Őszinte leszek önnel, Mr. Wardman. Őszintébb, mint amilyennek ön talán minket, rendőröket tart. Engem személy szerint nem érdekelnek a titkok. Egy őrmesternő járt önöknél a napokban és a kertben látott egy bizonyos szobrot. Értelmes elmére valló módon kapcsolatba hozta ezt a szobrot azzal, amely Mrs. Myerson kertjéből tűnt el, és amelynek leírása szerepel a Metropolitan Rendőrségi számítógépes nyilvántartásban.

– Tehát ez azt jelenti, hogy Flora értékes? – nyögte Philip.

– Flora?

– Bocsánat, a szoborra gondoltam. Értékes?

– Mrs. Myerson néhai férje 18 fontot fizetett érte egy árverésen. Nem tudom, hogy ez az ön felfogása szerint sok vagy kevés. Attól függ, ön mit tart értékesnek.

Philip azt akarta mondani, nem érti, pedig hogyne értette volna! Nem Flora értékéről volt szó. Tudták, hogy ő lopta el. Az őrmesternő látta a szobrot, amikor hazavitte Cherylt, és azonosította a füléből hiányzó darabka és a zöld folt alapján. A két rendőr némán nézte, és Philip viszonozta tekintetüket. Nem volt mit tenni. Ha letagadja, szerencsétlen Cherylt vádolnák meg a lopással. Különben nem értette, miért nem Cherylt vádolták a szobor ellopásával, hiszen az adott körülmények között ez lett volna a kézenfekvő.

– Rendben van – mondta. – Én vettem el a szobrot. Elloptam, ha így jobban tetszik. Azonban azt hittem… azóta megtudtam, hogy tévesen… jogom van hozzá. Most… – Az ereje elhagyta egy pillanatra és megköszörülte a torkát. – Szóval most vádat emelnek ellenem lopás miatt?

– Ez a fő gondja, Mr. Wardman? – kérdezte Gates.

A kérdés érthetetlen volt. Philip megismételte a kérdést. – Feljelentést tesznek ellenem? – Mivel most sem kapott választ, megkérdezte, akarják-e, hogy vallomást tegyen.

Furcsa volt, ahogy ráharaptak, mintha maguktól sosem jutott volna eszükbe, mintha elképedtek volna Philip eredeti és briliáns ötletén. Egy lány írógéppel, aki talán maga is rendőr volt, felvette a vallomást. Philip az igazat mondta, amely így, hangosan elmondva, meglehetősen hamisnak tűnt. Amikor végzett, csak ült és nézett rájuk, a két rendőrre és a lányra és várta, hogy meghallja azokat a szavakat, amit már annyiszor olvasott a detektívregényekben és hallott a tévében: jogában áll ügyvédet fogadni, jogában áll hallgatni…

Morris felállt. – Rendben van, Mr. Wardman. Nagyon köszönjük önnek. Nem is tartanánk fel tovább.

– Ennyi volt az egész? – kérdezte Philip nyugodt, határozott hangon.

– Pillanatnyilag igen.

– Fognak feljelentést tenni ellenem, amiért elloptam a szobrot?

Úgy tűnt, tétováznak. Morris nekilátott összeszedni a papírjait az asztalról. Felnézett és lassan azt mondta: – Nem, nem hiszem. Nem hiszem, hogy szükség lenne rá. Csupán idő- és az adófizetők pénzének pocsékolása lenne. Nem gondolja?

Philip nem válaszolt. Ez nem olyan kérdés volt, amire választ várnak. Hirtelen zavarba jött, nagyon ostobának érezte magát. Amikor végre kilépett az utcára, a megkönnyebbülés elnyomta a zavart. Visszaadja a szobrot Mrs. Myersonnak, gondolta, ez a legkevesebb, amit tehet. Ha a rendőrség nem jön el Floráért, ő maga fogja elszállítani Chigwellbe.

Elment Mrs. Ripple-hez, ahol a hölgy felkísérte a fürdőszobába és egyenként megmutogatta a listán felsorolt hibákat, rosszindulatú

megjegyzésekkel és arra vonatkozó panaszokkal fűszerezve, milyen sokba került neki ez az egész.

Visszafelé menet elhajtott Mrs. Myerson háza előtt. A kertben egy „Eladó” tábla állt. A kis fekete kutya, amelyet Senta Ébennek nevezett el, az árnyékban szundikált. Philip evett egy szendvicset egy chigwelli büfében, majd visszahajtott a belvárosba, ahol a forgalom ebben az órában egészen tűrhető volt. Leparkolt Roy autójával és gyalog elindult a műhelybe a sajátjáért.

Amint belépett az irodába, Lucy felnézett és azt mondta: – Egy bizonyos Mr. Morris keresett telefonon.

Philipnek egy pillanatig fogalma sem volt, ki lehet az. Aztán kapcsolt. A rendőr tapintatos volt és nem közölte a rangfokozatát Philip munkahelyén. De vajon miért telefonált? Talán meggondolták magukat?

– Meghagyta a számát?

– Vissza fog hívni. Mondtam, hogy hamarosan visszajössz.

Nagyon hosszú tizenöt perc volt. Philipben feltámadtak korábbi félelmei. Ha feljelentést akarnak tenni ellene, gondolta, azonnal bemegy Royhoz és közli vele. Minél hamarabb túl lesz rajta, annál jobb. Nem bírta a várakozást. Kikereste a rendőrség számát a telefonkönyvből és felhívta Morrist. Beletelt egy kis időbe, amíg sikerült elérnie. Kiszáradt a szája és hevesen vert a szíve.

Amikor Philip bemutatkozott, Morris azt kérdezte: – Van önnek barátnője, Mr. Wardman?

Philip erre a kérdésre számított a legkevésbé.

– Miért kérdezi?

– Talán ismer egy lányt, akinek hosszú szőke… pontosabban ezüstszőke haja van? Kis termetű lány, nem több mint százhatvan centi magas.

– Nekem nincs barátnőm – mondta Philip, és maga sem tudta, az igazat mondta, vagy hazudott.

21. fejezet

A magyarázatra saját maga jött rá. Olyan volt ez, mint azok a rejtvények az újságban. Az ember hátralapoz, elolvassa a megoldást, ami olyan nyilvánvaló és olyan egyszerű, hogy el sem tudja képzelni, hogy nem gondolt rá azonnal.

A rendőrség minden bizonnyal utánajárt minden eseménynek Harold Myerson közelmúltjában, beszélt minden ismerősével, szomszédjával, feljegyzett minden látogatót, aki a házában járt. Valószínűleg felkeltette az érdeklődésüket Flora eltűnése és a tolvaj személyleírása, amit Myerson szomszédjától kaptak. Egy, de talán több szemtanú is beszámolt egy apró termetű, hosszú, ezüsthajú lányról, akit Myerson meggyilkolásának napján láttak a környéken, és később talán a metrón is. Lehet valami kapcsolat a lány és a szobor- tolvaj között? Nem volt túl valószínű, de a rendőrségnek az ilyen szálakat is ellenőriznie kellett.

Philip tudta, ha nem látják meg Florát a kertjében, sosem találtak volna rá. És soha nem találtak volna rá Sentára. Ő volt, aki elvezette a rendőröket Sentához, mégpedig a szobor alapján, amely hasonlít a lányhoz.

Mindez aközben fordult meg a fejében, amíg a Tarsus utca felé haladt. Nem várt, nem mondott semmit Roynak. Furcsa volt, ahogyan ismét feltámadt benne a régi vágy, amikor meghallotta Morris személyleírását Sentáról. Fogalma sem volt, mit fog mondani vagy tenni, ha odaér, de tudta, hogy oda kell mennie és valahogy segítenie kell Sentának. Nem áltathatja magát azzal, hogy a rendőrség nem fog rátalálni.

Megeredt az eső. Először különálló, pénzérme nagyságú cseppekben esett, aztán ömleni kezdett, ahogyan a trópusokon. Valósággal kizuhant az égből a hatalmas vízmennyiség. Philip percekig az orráig sem látott. Az ég, ahelyett hogy kivilágosodott volna, amint megszabadult a rengeteg víztől, még jobban besötétedett. Az autósok felkapcsolták a fényszóróikat. A fénysugarak sárga alagutakat vágtak a komor homályba.

Joley és egy öregasszony, mellette egy kerekeken gördülő kosárral, benne egy kutyával, a templom bejáratának boltíve alá húzódtak. A kutya olyan volt, amit néha a születésnapi üdvözlőlapokon látni: két mancsát feltette a kosár peremére és közöttük leste a világot. Joley integetett. Philipnek hirtelen eszébe jutott, hogy ez a nap az, amelyen Sentának és neki el kellett volna kezdeni rendbehozni az emeleti lakást. Múlt hétvégén döntötték el, azon a napos, csodálatos hétvégén, amely mintha ezer éve lett volna. Péntek este felmennek, mondták és megnézik, mit kell csinálni.

Korábban az irodában inkább letette a telefont, mint hogy Morris őrmester újabb kérdéseire válaszoljon. Valósággal belefojtotta a szót a rendőrbe. Morris biztosan azonnal visszahívta, és amikor Roy vagy Lucy közölték vele, hogy Philip elhagyta az irodát, a rendőr azonnal tudta, hogy a vonal nem véletlenül szakadt meg. Tudta, hogy Philip bűnös vagy bűnrészes, vagy nagyon nem akarja, hogy a rendőrség kiderítse ki ez a barátnő. És ezért egyetlen percet sem fog vesztegetni, hogy megtudja a nevét és a címét. Nem lesz nehéz dolga, gondolta Philip, csak meg kell kérdeznie Christine-t vagy Fee-t, akik gyanútlanul megmondják neki.

Philip leparkolt a ház előtt, amilyen közel csak tudott a lépcsőhöz. A járda felőli kerekek egy hatalmas tócsában álltak, amelyen kitartóan dobolt az eső. A vízcseppek vastag, szürke függönyt húztak közötte és a ház között. Eszébe jutott az az esős

este, amikor először szeretkeztek, Fee esküvőjének estéje, de az csupán gyenge permet volt ehhez képest. Alig látta a házat, pedig nagyon közel volt hozzá.

Kivágta az autó ajtaját, kiugrott és becsapta maga mögött. Az a néhány másodperc, amíg felért a lépcsőn, tökéletesen elegendő volt, hogy bőrig ázzon. Megrázta magát és levette a zakóját. Mihelyt belépett az ajtón, azonnal tudta, hogy Rita és Jacopo nincsenek itthon. Mindig tudta, bár fogalma sem volt, honnan. A ház sötét volt, bár ilyen hatalmas viharban minden ház sötét. Nem tudta volna megmondani, miért nem kapcsolta fel a villanyt, de nem tette meg.

Az alagsori szoba felől nem érződött füstölő illat, csupán a ház dohos, poros szagát érezte, amelyhez már hozzászokott. Sietett, hogy minél hamarabb ideérjen, de most, hogy itt volt, tétován megállt az ajtó előtt. Próbálta felkészíteni magát a lány látványára. Mély levegőt vett, kifújta, becsukta a szemét, kinyitotta, majd belépett az ajtón. A szoba üres volt. Senta nem volt bent.

De nemrég még itt lehetett. A tükör előtti alacsony asztalkán gyertya égett. Új gyertya volt. Az ablaktáblák csukva voltak, a szobában éjszakai sötétség honolt. Nem mehetett ki, gondolta Philip, ebben az esőben semmiképpen. Kihajtotta az ablaktáblákat. Az eső zuhatagként folyt végig az ablaküvegen.

A lány zöld ruhája, amely mintha selyemmé változtatott vízből készült volna, a fonott szék támláján lógott. A magas sarkú, ezüstszínű cipő a szék alatt állt. Az ágyon néhány összetűzött, gépelt papír hevert, minden bizonnyal Senta szerepének a szövege. Philip elhagyta a szobát, felment a lépcsőn, és tétován megállt. Senta gyakran felment az emeletre, ami egyfajta szülői otthon volt számára. Lassan elindult fölfelé. Odaért azokhoz a szobákhoz, amelyeket aznap látott, amikor Senta feljött Rita fürdőszobájába megfürdeni, aznap, amikor reggel jött haza és azt mondta, megölte Arnhamet.

A szobák ugyanolyanok voltak. Az egyikben ruhákkal és újságpapírral teli zsákok hevertek, a másik Rita és Jacopo hálószobája volt. Ennek a szobának az ablakára egy ágytakaró volt felakasztva, és az ágy mellett egy nagydarab habszivacs szolgált szőnyegként. Philip benyitott a fürdőszobába. Nem volt bent senki, de ahogy kilépett, a feje fölül mintha valami zajt hallott volna. Ez az a nap, gondolta, amikor el kellett volna kezdenünk fent a takarítást. Elkezdte nélkülem. Úgy döntött, nekilát, mielőtt megérkezem. Minden, ami azóta történt közöttünk, minden, amit mondtam, minden borzalmam és gyűlöletem mintha semmi sem lett volna. Hirtelen rádöbbent, hogy amióta beült az autóba, kint leparkolt és belépett a házba, végig attól félt, mit tett a lány, hogy talán öngyilkos lett és itt találja holtan.

Odament a felső szintre vezető lépcsősorhoz. Rájött, hogy valami különös szagot érez. Rendkívül erős, fojtogató szag volt, ami fentről jött. Ahogy beleszippantott a levegőbe, rádöbbent, hogy azóta érzi, amióta belépett a házba, és azt is tudta, még sosem érezte. Új szag volt, amit mostanában már nem sok embernek kell elviselnie. Elindult fölfelé a lépcsőn, próbálva kizárólag a száján át lélegezni.

Minden ajtó zárva volt. Nem gondolt semmire, nem gondolt arra, hogyan akartak egyszer itt fent élni. Mozdulatai ösztönösek voltak. Már nem hallotta az esőcseppek kopogását. Benyitott a nagyszobába. Bent félhomály uralkodott, de nem volt teljesen sötét, mivel sem függöny, sem fatábla nem volt az ablakokon. A vizes üvegen keresztül látszott a háztetők fölött sötétlő égbolt. A szobában nem volt semmi, csak egy régi fotel, és a padlón a félig nyitott beépített szekrény ajtaja és a bal oldali ablak között valami, ami úgy nézett ki, mint egy matrac, de amely valójában egy ajtó volt, szürke pléddel letakarva.

Senta mellette állt. Azokat a ruhadarabokat viselte, amelyeket a chigwelli kirándulása alkalmával: a piros felsőrészt, amelyen elmondása szerint vérnyomokat keresett, farmernadrágot és sportcipőt. A haja egy piros csíkos szalaggal volt összekötve. A mosoly, amelyet Philipre villantott, teljesen megváltoztatta. Az egész arca, a teste egyetlen nagy mosollyá alakult. Kinyújtott karral indult Philip felé.

– Tudtam, hogy eljössz. Éreztem. Arra gondoltam, Philip eljön hozzám, nem gondolta komolyan, amit mondott, egyszerűen *nem gondolhatta komolyan.* Hát nem vicces? Alig néhány másodpercig éreztem félelmet. Tudtam, hogy nem tudsz ellenállni a szerelmemnek.

Pontosan így van, gondolta Philip. A saját, lány iránt érzett szerelme olyan felhőszakadásként tört rá, amilyen korábban az autóban érte. A szánalom és a gyengédség, amit érzett, valósággal perzselte a lelkét. A szemében mintha könnyek gyülekeztek volna. Magához ölelte a lányt, és ő hozzátapadt, mintha eggyé akarna válni vele.

Ez alkalommal Senta volt, aki elmozdult az ölelésből. Hátralépett és fejét kissé féloldalra döntve Philipre nézett. Philipbe belehasított a gondolat, hogy amíg a lányt ölelte, amíg újraélte az iránta érzett szerelmét, nem érezte a bűzt, amely most új, forró hullámban tört rá. Olyan szag volt ez, amit Philip a legyekkel asszociált. Senta megfogta a kezét.

– Philip, drágám, azt mondtad, segítesz nekem valamiben, amit meg kell tennem. Illetve amit *nekünk* meg kell tennünk. Ezen mindenképpen túl kell esnünk, mielőtt elkezdhetnénk itt fent a takarítást. – Elmosolyodott. Ez volt a lehető legőrültebb mosoly, amit Philip el tudott képzelni egy női arcon, démoni és üres. – Már korábban meg kellett volna tennem, tudom, hogy meg kellett volna tennem, de fizikailag nem vagyok elég erős hozzá.

Philipnek nem voltak gondolatai. Csak meredten bámult a lányra. Fájdalmat érzett, és érezte a lány kis, forró kezét az övében. Mindenféle borzalmas dolgok voltak, amelyeket el kellett mondania neki, de képtelen volt rá. Kinyitotta a száját és azt dadogta: – Azt mondtad, Jacopo…

– Ők majd csak holnap jönnek haza. Különben sem engedhetem, hogy megtudják. Ezt meg kell tennünk, mielőtt visszajönnek, Philip.

A hentesüzlet, amint több hosszú, forró napra nyitva hagytak, gondolta Philip. Hentesüzlet, tele rohadó hússal, miután mindenki meghalt a bombától vagy a sugárfertőzéstől. Senta kinyitotta a szekrényajtót. Philip egy arcot látott. Olyan volt, mint Flora arca az ő szekrényének hátuljában, de más, mégis teljesen más. Valami, ami egyszer egy fiatal lány volt, támasztotta a csupasz falat a szekrényben. Zöld bársony szabadidőruhát viselt.

Philip elborzadva felnyögött és mindkét kezét a szája elé kapta. Úgy érezte, mintha az egész belseje a szájába tolult volna. A padló hintázni kezdett alatta. Tudta, nem fog elájulni, de állva maradni sem. Karját előrenyújtotta, mint valaki, aki vizet keres, hogy úszhasson, és lassan leereszkedett a pléddel letakart ajtóra.

A lány nem vette észre, nem tett rá semmiféle benyomást. Úgy nézett a szekrénybe, mintha ami benne van, nem lenne egyéb, mint egy nehéz vagy különös formájú bútordarab, amitől meg kell szabadulni. A látáson kívül mintha minden érzékszervét kikapcsolta volna. Philip látta, amint lehajol és a szekrény aljából kivesz egy konyhakést, amelynek nyelét és pengéjét megfeketedett vér borítja. Csak a kis dolgokban hazudott, az apró részletekben…

– Ugye itt van az autód, Philip? Gondoltam, levihetnénk ezen az ajtón, amin ülsz a szobámba, aztán amikor besötétedik…

– Az isten szerelmére, fogd be a szád! – üvöltött rá Philip.

A lány lassan megfordult, őrült, világos színű szemét Philipre meresztette. – Mi a baj?

A következő tettek voltak a legnagyobbak Philip életében. Felállt a földről és berúgta a szekrényajtót. Átölelte Senta vállát és kivezette a szobából. Ez volt a következő ajtó, amit be kellett csuknia. Az orra, a feje, de még az agya is mintha megtelt volna a borzalmas bűzzel. A világon nem volt elég ajtó, hogy ezt kizárhassa. Magával húzta a lányt a lépcsőn, de a felénél megálltak és lerogytak az egyik fokra. Philip a két keze közé fogta Senta arcát és kényszerítette, hogy ránézzen. Szájuk alig néhány centiméterre volt egymástól.

– Figyelj rám, Senta. Elárultalak a rendőrségnek. Nem akartam, de elárultalak. Ide fognak jönni, hamarosan itt lesznek.

A lány ajka elnyílt, szeme hatalmasra tágult. Philip felkészült, hogy foggal-körömmel nekiesik, de Senta nem mozdult. Ernyedt volt, mintha az ő kezén lógna.

– Elviszlek innen. Megpróbállak elvinni. – Nem akarta ezt mondani. – Erre fogjuk használni az autót. Elviszlek valahová, ahol nem találnak meg.

– Nem akarok elmenni – mondta a lány. – Hová mennék? Nem akarok sehová menni nélküled.

Felálltak és lassan lementek a lépcsőn. Itt új szag érződött, a doh és penész régi szaga. Nagyon régen beszéltem Morrisszal, gondolta Philip. Senta benyitott az alagsori szobába. A gyertya nagy tócsa olvadt viaszban állt. Philip kihajtotta az ablaktáblákat és látta, hogy időközben elállt az eső. Az utcán elhaladó autók ezüstös zuhannyal fröcskölték le a járdát. Philip visszafordult Sentá- hoz. Azonnal látta, hogy a lányt csak egyetlen dolog aggasztja, egyvalami van, ami fontos számára.

– Ugye még mindig szeretsz, Philip?

Lehet, hogy hazugság. Már nem tudta. – Igen – felelte.

– Ugye nem hagysz el?

– Nem hagylak el, Senta.

Leült az ágy szélére, és elfordította a fejét rémült, kétségbeesett, megrokkant képétől a tükörben. Senta lassan odakúszott mellé és Philip a karjába vette. A lány elfészkelt a vállán, száját Philip bőrére tapasztotta és szorosan ölelték egymást. Philip hallotta az utcán elhaladó autókat és a felcsapódó víz zaját. Az egyik autó megállt a ház előtt. Azok a dolgok jutnak eszünkbe a szörnyű időkben, amire gondolunk. Amikor ellopta a szobrot, arra gondolt, ilyesmiért biztosan nem küldenek ki rendőrautót.

De ilyesmiért már igen. Ezért igen.